ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

Αριστοτέλης Βαλαωρίτης	Ο ΒΡΙΚΟΛΑΚΑΣ
Που Σουνγκ Λινγκ	ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΣΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ
Τζον Πολιντόρι	Ο ΒΡΙΚΟΛΑΚΑΣ
Μάνλι Γουέλμαν	ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ
Φριτζ Λάιμπερ	ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΑ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ
Ρέι Μπράντμπουρι	ΣΤΗΛΗ ΦΩΤΙΑΣ
Θωμάς Μαστακούρης	ΜΑΥΡΗ ΔΑΝΤΕΛΑ

Ιστορίες με τους ανήσυχους νεκρούς που βγαίνουν από τους τάφους τους για να βασανίσουν τους θνητούς και να ρουφήξουν τη ζεστή πηγή ζωής - το αίμα.

Ιστορίες με όντα που μαγνητίζουν με την ομορφιά τους ή παραλύουν με την ασχήμια τους τα υποψήφια θύματά τους.

Ένα βιβλίο για το ασίγαστο δέος κάθε ανθρώπινης ψυχής μπροστά στο θάνατο!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

30

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: **ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ**

30 ★ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 306

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟ 30ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΣΧΟΛΙΑ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Διεύθυνση Σειράς
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο βρικόλακας είναι ένα από τα πιο γνωστά πλάσματα της νύχτας στη σύγχρονη αλλά και στην παλιότερη λογοτεχνία τρόμου. Παρ'όλο που η πίστη στην ύπαρξή του διαδόθηκε κυρίως από την κεντρική και ανατολική Ευρώπη γύρω στον 16ο αιώνα μ.Χ., οι ιστορίες για εκδικητικούς νεκρούς που επιστρέφουν από τους τάφους τους για να βασανίσουν τους θνητούς είναι παλιές σχεδόν όσο και η ίδια η ανθρωπότητα. Πολλές από τις ταφικές συνήθειες των αρχαίων λαών δεν είχαν μόνο σκοπό να βοηθήσουν το νεκρό στο ταξίδι του στην άλλη ζωή αλλά και να τον εμποδίσουν να επιστρέψει πίσω.

Οι βρικόλακες, σαν δαιμονικές οντότητες, έχουν ανάγκη από υπερφυσική τροφή για να διατηρήσουν ζωντανή τη νεκρή ύπαρξή τους, και αυτή ασφαλώς δεν είναι άλλη από το αίμα. Το αίμα,

δηλαδή το κάψιμο και το παλούκι στην καρδιά ή την κοιλιά και τον εξορκισμό. Για όλους τους Έλληνες, ο βρικόλακας είναι πλάσμα της νύχτας και θα πρέπει να γυρίσει στο κιβούρι του πριν "ο άσπρος κόκκορας λαλήσει τρεις φορές".

Αρκετά, όμως, περί λαογραφίας. Στις σημερινές αστικές μας κοινωνίες, οι βρικόλακες είναι υποχρεωμένοι να πάρουν κάποιες άλλες μορφές για να επιζήσουν. Αν πράγματι υπάρχουν, στις μεγαλουπόλεις θα βρίσκουν πιο εύκολα τα θύματά τους ανάμεσα σε εκείνους που επιμένουν να κάνουν "τη νύχτα μέρα". Εκείνο, πάντως, το οποίο θα πρέπει να απασχολεί όλους μας, είναι οι "ψυχικοί βρικόλακες", οι άνθρωποι δηλαδή που τρέφονται με τα συναισθήματα των άλλων. Σας έχει τύχει να βρεθήτε ποτέ μαζί με κάποιο άτομο και όταν χωρίσετε να νιώθετε αδύναμοι και αδιάθετοι σαν να σας έχει φύγει κάθε επιθυμία; Νομίζω πως όλοι έχουμε αισθανθεί έτσι με ορισμένους ανθρώπους. Τα άτομα αυτά, για κάποιο λόγο παρουσιάζουν μεγάλη έλλειψη ψυχικού ρευστού, και ηθελημένα ή άθελά τους το ρουφάνε από τους άλλους απλά και μόνο μένοντας για λίγο κοντά του. Συνήθως, όμως, αυτά είναι άτομα αντιπαθητικά και μεμψίμοιρα, και καλώς ή κακώς οι περισσότεροι τα αποφεύγουν.

Σε κάποιους άλλους "βρικόλακες" όμως, προσφέρουμε με τη θέλησή μας, τις ζωικές μας δυνάμεις και το μαγνητικό μας ρευστό. Κάτι επάνω τους μας γοητεύει και μας μαγνητίζει, και γινόμαστε άθελά μας θύματά τους, τρέφοντάς τους με

τη δική μας ενέργεια. Μιλώ για τους αρχηγούς των κομμάτων, τους "παιχταράδες" των ποδοσφαιρικών ομάδων, τους διάσημους ηθοποιούς και τα τοπ-μόντελς, τις "γκόμενες" της γειτονιάς. Άτομα τόσο διαφορετικά μεταξύ τους αλλά που όλα διαθέτουν ένα κοινό σημείο: ασκούν επιρροή και γοητεία επάνω μας, ο καθένας με τον τρόπο του. Δεν ρουφάνε ασφαλώς αίμα, αλλά η ζημιά που κάνουν ίσως είναι πιο επικίνδυνη επειδή ελάχιστοι την συνειδητοποιούν.

Πώς μπορούμε να προστατευτούμε από όλους αυτούς; ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ. Ας πάψουμε πια να κρεμόμαστε από αυτόκλητους σωτήρες και είδωλα και ας αναζητήσουμε τη δύναμη που κρύβεται μέσα μας. Ας κρίνουμε τον καθένα σύμφωνα με τα έργα του και σύμφωνα με το τί προσφέρει στη δική μας υλική αλλά κυρίως ηθική βελτίωση και ας τους αντιμετωπίσουμε ανάλογα. Ο καθένας ας είναι περήφανος για αυτό που είναι και κυρίως για αυτό που μπορεί να γίνει, αν φυσικά προσπαθήσει, χωρίς να αναζητά δεκανίκια σε τρίτους.

Όσο για εκείνους τους βρικόλακες που ρουφάνε αίμα... Αυτούς ας τους λυπηθούμε και ας τους αφήσουμε το πλεονέκτημα της αμφιβολίας. Σε έναν κόσμο που έχει εκχυδαΐσει τόσο τη ζωή όσο και το θάνατο, φαντάζουν ρομαντικές φιγούρες από κάποια χαμένη εποχή που ίσως ποτέ δεν θα ξαναγυρίσει.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1993

Ο ΒΡΙΚΟΛΑΚΑΣ
του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη

Είναι η πρώτη φορά, αν θυμάμαι καλά, που ένα ποιήμα αποτελεί μέρος της σειράς αυτής την οποία έχουμε όλοι τόσο αγαπήσει. Και είναι ό,τι πιο κατάλληλο για μια ανθολογία τρόμου. Δυστυχώς, ίσως εξαιτίας του κακού τρόπου με τον οποίο τη διδαχθήκαμε στα σχολεία, έχουμε μάθει να υποτιμούμε τη νεοελληνική λογοτεχνία του 19ου αιώνα και να τη θεωρούμε ανιαρή, στομφώδη ή αθεράπευτα ρομαντική. Μπορεί κάποια δείγματά της να ανήκουν σε αυτήν την κατηγορία, αλλά κάποια άλλα βρίθουν πραγματικά από πάθος και ζωή. Πολλοί είναι οι Έλληνες συγγραφείς και ποιητές που ασχολήθηκαν με τον υπερφυσικό τρόμο στα έργα τους. Ο Βαλαωρίτης, τον οποίο προσωπικά θεωρώ τον σπουδαιότερο ποιητή του 19ου αιώνα, είναι ένας από αυτούς. Το ποιήμα που ακολουθεί

γράφτηκε για το Θανάση Βάγια, που σύμφωνα με τη λαϊκή παράδοση πρόδωσε τους Γαρδικιώτες στον Αλή Πασά και που παρουσιάζεται σαν βρικόλακας πια στη χήρα γυναίκα του. Διαβάστε το, και δείτε αν έχει τίποτε να ζηλέψει από οποιοδήποτε διήγημα τρόμου σας έχει συναρπάσει μέχρι σήμερα!

Θ.Μ.

"Πες μου τί στέκεσαι, Θανάση, ορθός
βουβός σα λείψανο στα μάτια εμπρός;
Γιατί, Θανάση μου, βγαίνεις το βράδυ;
Ύπνος για σένανε δεν είν'στον Άδη;
Τώρα περάσανε χρόνοι πολλοί...
Βαθιά σε ρίξανε μέσα στη γη...
Φεύγα, σπλαχνίσου με. Θα κοιμηθώ.
Άφες με ήσυχη να αναπαυώ".

"Στάσου μακρύτερα... Γιατί με σκιάζεις;
Θανάση, τί έκαμα και με τρομάζεις;
Πώς είσαι πράσινος... μυρίζεις χώμα...
Πες μου, δεν έλιωσες, Θανάση, ακόμα;
Λίγο συμμάζωξε το σάβανό σου...
Σκουλήκια βόσκουνε στο πρόσωπό σου.
Θεοκατάρατε, για δες, πετάνε,
κι έρχονται επάνω μου για να με φάνε.
Πες μου, πούθ'έρχεσαι με τέτοια αντάρα;
Ακούς τι γίνεται, είναι λαχτάρα.

Μέσα απ'το μνήμα σου γιατί να βγεις;
Πες μου, πούθ'έρχεσαι, τί ήρθες να ιδείς;"

Μέσα στου τάφου μου τη σκοτεινιά,
κλεισμένος ήμουνα τέτοια νυχτιά,
κι εκεί που έστεκα σαβανωμένος,
βαθιά στο μνήμα συμμαζωμένος,
έξαφνα επάνω μου μια κουκουβάγια
ακούω που φώναζε: "Θανάση Βάγια,
σήκου κι επλάκωσαν χίλιοι νεκροί
και θα σε πάρουνε να πάτε εκεί".
Τα λόγια τ'άκουσα και τ'όνομά μου.
Σκάνε και τρίβονται τα κόκκαλά μου.
Κρύβομαι, χώνομαι όσο μπορώ
βαθιά στο λάκκο μου, μην τους ιδώ.
"Έβγα και πρόβαλλε, Θανάση Βάγια,
έλα να τρέξουμε πέρα στα πλάγια.
Έβγα, μη σκιάζεσαι, δεν είναι λύκοι.
Το δρόμο δείξε μας για το Γαρδίκι".

Έτσι φωνάζοντας σα λυσσασμένοι
πέφτουν επάνω μου οι πεθαμένοι.
Και με τα νύχια τους και με το στόμα,
πετάνε, σκάφτουνε το μαύρο χώμα.
Και σαν με ευρήκανε όλοι με μια
έξω απ'του τάφου μου την ερημιά,
γελώντας, σκούζοντας, άγρια με σέρνουν
κι εκεί που μου είπανε με συνεπαίρνουν.

Πετάμε, τρέχομε, φυσομανάει,
το πέρασμά μας κόσμο χαλάει,

το μαύρο σύγνεφο, όθε διαβεί,
οι βράχοι τρέμουνε, ανάφτει η γη.
Φουσκώνει ο άνεμος τα σάβανά μας,
σαν να αρμενίζαμε με τα πανιά μας.
Πέφτουν στο δρόμο μας και ξεκολλάνε
τα κούφια κόκκαλα στη γη σκορπάνε.
Εμπρός μας έσερνε η κουκουβάγια,
πάντα φωνάζοντας "Θανάση Βάγια!"
Έτσι εφτάσαμε σ'εκειά τα μέρη,
που τόσους έσφαξα με αυτό το χέρι.
Ω, τί μαρτύρια! Ω, τί τρομάρες!
Πόσες μου ρίξανε σκληρές κατάρες!
Μου δώκαν κι έπια αίμα πημένο.
Για ιδές, το στόμα μου τό'χω βαμένο.
Κι ενώ με σέρνουνε και με πατούνε,
κάποιος εφώναξε... Στέκουν κι ακούνε.
"Καλώς σε βρήκαμε, Βιζίρη Αλή.
Εδώθε μπαίνουνε μεσ'στην αυλή".
Πέφτουν επάνω του οι πεθαμένοι.
Με παρατήσανε. Κανείς δεν μένει.
Κρυφά τους έφυγα και τρέχω εδώ
με σε, γυναίκα μου, να κοιμηθώ.

"Θανάση, σ'έκουσα, τραβήξου τώρα.
Μέσα στο μνήμα σου να πας είν'ώρα".

"Μέσα στο μνήμα μου για συντροφιά,
θέλω απ'το στόμα σου τρία φιλιά".

"Όταν σου ρίξανε λάδι και χώμα,
ήρθα, σε φίλησα κρυφά στο στόμα".

"Τώρα περάσανε χρόνοι πολλοί...
Μου πήρε η κόλαση κιο το φιλί".

"Φεύγα και σκιάζομαι τ'άγρια σου μάτια.
Το σάπιο κρέας σου πέφτει κομμάτια.
Τραβήξου, κρύψε τα κείνα τα χέρια.
Απ'την αχάμνια τους λες κι είν'μαχαίρια".

"'Έλα, γύναικα μου, δεν είμ'εγώ
κείνος που αγάπησες έναν καιρό;
Μη με συχαίνεσαι, είμ'ο Θανάσης".

"Φεύγ'απ'τα μάτια μου, θα με κολάσεις".

Ρίχνεται επάνω της και τηνε πιάνει,
μέσα στο στόμα της τα χείλη βάνει.
Στα έρμα στήθια της τα ρούχ'αρχίζει,
που τη σκεπάζουνε να τα ξεσκίζει.
Την εξεγύμνωσε... το χέρι απλώνει...
Μέσα στον κόρφο της άγρια το χώνει...

Μένει σαν μάρμαρο. Κρύος σαν φίδι
τρίζει απ'το φόβο του το κατακλείδι.
Σα λύκος ρυάζεται, τρέμει σα φύλλο...
Στα δάχτυλα έπιασε το Τίμιο Ξύλο.
Τη μαύρη εγλύτωσε το φυλαχτό της.
καπνός εσβήστηκε απ'το πλευρό της.
Τότε ακούστηκε κι η κουκουβάγια
έξω που εφώναζε: "Θανάση Βάγια!"

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΣΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ

του Που Σουνγκ Λινγκ

Ο βρικόλακας μπορεί να θεωρείται από πολλούς ένα πλάσμα καθαρά ευρωπαϊκής και μάλιστα βαλκανικής προέλευσης, αλλά όλοι σχεδόν οι λαοί έχουν θρύλους και παραδόσεις για νεκρούς που γυρίζουν από τον τάφο για να ρουφήξουν το αίμα των ζωντανών. Το διήγημα που ακολουθεί είναι παρμένο από το "Λιάο Τσάι", μια συλλογή ιστοριών φαντασίας και τρόμου που έγραψε ο Κινέζος συγγραφέας Που Σουνγκ Λι γύρω στα τέλη του 17ου αιώνα.

Ο Που Σουνγκ Λι θεωρούσε τον εαυτό του ανίκανο, επειδή είχε αποτύχει στις κρατικές εξετάσεις που θα του έδιναν μια υψηλή διοικητική θέση στο δημοσιοϋπαλληλικό σύστημα της Κίνας (μήπως αυτό σας θυμίζει τίποτε;). Ίσως, αν τα κατάφερνε, να μην έγραφε ποτέ το μνημειώδες "Λιάο

Τσάι" που έχει έκταση δεκαέξι τόμων. Το έργο ολοκληρώθηκε το 1679, αλλά ο Λινγκ ήταν πολύ φτωχός για να το τυπώσει και έτσι κυκλοφορούσε σε χειρόγραφο μέχρι το 1740 οπότε και τυπώθηκε σε βιβλίο. Παρ'όλο που ο ίδιος ισχυριζόταν ότι κανείς δεν θα τον θυμόταν, το όνομά του έγινε διάσημο στην Κίνα ενώ στην εποχή μας ακόμη και το Κομμουνιστικό Κόμμα τον αποκάλεσε επίσημα "Ο Τελευταίος των Αθανάτων". Ελπίζω, σε κάποιες επόμενες ανθολογίες να παρουσιάσω και άλλα αξιόλογα διηγήματά του.

Θ.Μ.

Η νύχτα έπεφτε αργά πάνω από το απομακρυσμένο χωριό του Τσάι Τιέν, κτισμένο μέσα σε μια στενή κοιλάδα της επαρχίας Γιάνγκ Σιν. Καθώς οι σκιές μεγάλωναν, ένα μικρό καραβάνι εμφανίστηκε στο μονοπάτι που διέσχιζε τους λόφους. Τα είκοσι περίπου μουλάρια του πάλευαν να σηκώσουν τα βαριά τους φορτία ενώ οι οδηγοί τους τα παρότρυναν με βραχνές φωνές και βλαστήμιες.

Καθισμένοι άνετα πάνω σε τέσσερα μουλάρια, ταξίδευαν οι τέσσερις περιπλανόμενοι έμποροι οι οποίοι ήταν και οι ιδιοκτήτες του καραβανιού. Φορούσαν μακριές φοδραρισμένες ρόμπες, χοντρές γούνινες μπότες και βαριές κόκκινες μάλλινες κουκούλες για να προστατεύονται από τους παγερούς άνεμους που λυσσομανούσαν πάνω από τα βουνά. Το σκοτάδι άρχισε να γίνεται ακόμα πιο πυκνό από μια ομίχλη που είχε κατέβει από τους λόφους και έτσι οι καρδιές τους γέμισαν χαρά όταν αντίκρυσαν μπροστά τους τα φώτα του

μικρού χωριού.

Οι τέσσερις κουρασμένοι ταξιδιώτες έφτασαν τελικά στο μοναδικό πανδοχείο του χωριού, ανυπομονώντας για ένα ζεστό φαγητό και έναν καλό ύπνο. Κατέβηκαν από τις σέλες τους την ώρα που ο πανδοχέας έβγαινε να τους προϋπαντήσει. Δυστυχώς γι'αυτούς, όλα τα δωμάτια ήταν πιασμένα.

"Υπάρχει κάποια λύση", είπε ο πανδοχέας, προσπαθώντας να τους καλοπιάσει. "Έχω έναν αχυρώνα στην απέναντι μεριά του δρόμου. Είναι ευρύχωρος, αλλά τον πιάνει κάπως ο αέρας και το κρύο. Αν θέλετε, μπορείτε να περάσετε τη νύχτα σας εκεί".

Απογοητευμένοι, οι τέσσερις έμποροι αλληλοκοιτάχτηκαν και τελικά συμφώνησαν να ακολουθήσουν τον πανδοχέα. Το δωμάτιο ήταν πράγματι μεγάλο, όπως τους είχε πει, αλλά η μια του άκρη κρυβόταν από μια κουρτίνα. Το μέρος δεν ήταν ιδιαίτερα ελκυστικό, αλλά ήταν προτιμότερο από την κρύα ύπαιθρο, και έτσι έφεραν τις αποσκευές και τα στρώματά τους, τα οποία ο πανδοχέας άπλωσε πάνω σε σανίδια.

Το φαγητό τους σερβιρίστηκε στην κοινή σάλα του πανδοχείου μέσα σε γέλια, φωνές και τραγούδια. Έφαγαν λαχανικά, αχνιστό ρίζι και ζεστό κρασί. Όταν τέλειωσαν, ο πανδοχέας τους έδωσε ένα μικρό λαδοφάναρο για να έχουν φως και με τη βοήθειά του επέστρεψαν στον αχυρώνα και ξάπλωσαν να κοιμηθούν.

Για κακή τους, όμως, τύχη, η νύφη του πανδοχέα είχε πεθάνει, και το πτώμα της ήταν αφημένο μέσα στον ίδιο αχυρώνα όπου οι ανύποπτοι ταξιδιώτες είχαν πέσει για να κοιμηθούν. Ήταν ντυμένο με τελετουργικό χάρτινο φόρεμα και ακουμπούσε πάνω σε-ένα αυτοσχέδιο ξύλινο φέρετρο που βρισκόταν στις σκιές, πίσω από την κουρτίνα στην άκρη του δωματίου. Οι σανίδες με τα στρωσίδια βρίσκονταν κοντά στην πόρτα, κι εκεί κοντά υπήρχε ένα απλό ξύλινο τραπέζι πάνω στο οποίο ο τελευταίος από τους τέσσερις εμπόρους είχε αφήσει το λαδοφάναρο που κάπνιζε.

Από τους τέσσερις άνδρες, μόνο ένας που τον έλεγαν Γουάνγκ Φου είχε ένα παράξενο προαίσθημα, και ενώ οι άλλοι τρεις σύντροφοί του ροχάλιζαν μακάρια, αυτός έμενε ξύπνιος παρατηρώντας τις αλλόκοτες σκιές που έριχνε το φανάρι.

Καθώς πλησίαζε η Ώρα του Ποντικού, μια παγερή αίσθηση ανησυχίας κατέλαβε τον Γουάνγκ Φου. Στριφογύριζε στο κρεβάτι του, προσπαθώντας να κοιμηθεί, αλλά το ροχαλητό των συντρόφων του αντηχούσε στα αυτιά του σαν το βούισμα μελισσών και δεν τα κατάφερνε. Τελικά, βλέποντας πως του ήταν αδύνατον να κοιμηθεί, σηκώθηκε, καθάρισε το φυτίλι του φαναριού για να βγάλει περισσότερο φως, πήρε ένα βιβλίο αρχαίας σοφίας από τις αποσκευές του και, ξαπλώνοντας πάλι, άρχισε να διαβάζει. Όμως, όπως δεν μπορούσε να αποκοιμηθεί, έτσι και δεν μπορούσε να διαβάσει. Για κάποιους ανεξήγητους λόγους, ένα αυξανόμενο συναίσθημα τρόμου τον

πλημμύριζε. Σκέφτηκε να ξυπνήσει τους υπόλοιπους, αλλά αμέσως μετάνιωσε γιατί δεν ήθελε να τον κατηγορήσουν για δειλό και να τον γελοιοποιήσουν.

Ξαφνικά άκουσε ένα τρίξιμο που το συνόδευε το θρόισμα χαρτιού. Μην τολμώντας να κινήσει τίποτε άλλο εκτός από τα μάτια του, κοίταξε πάνω από το βιβλίο, προς την κατεύθυνση των περίεργων θορύβων. Τα μάτια του είχαν συνηθίσει πια στο σκοτάδι που απλωνόταν πέρα από τη μικρή σφαίρα φωτός του λαδοφάναρου, και του φάνηκε πως είδε την κουρτίνα στην άλλη άκρη του αχυρώνα να κουνιέται ελαφρά. Ο Γουάνγκ Φου αισθάνθηκε παγωμένα δάχτυλα να του χαϊδεύουν την καρδιά και πλημμύρισε από έναν τρελό φόβο, παρά τις προσπάθειές του να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

Βάζοντας το βιβλίο στο πλάι και τραβώντας την κουβέρτα μέχρι τη μύτη του, κάρφωσε τα γουρλωμένα του μάτια στην κουρτίνα της άλλης άκρης του δωματίου. Η κουρτίνα άρχισε να τραβιέται. Ένα ασπρουλιάρικο χέρι κρατούσε τις πτυχές της και ο έμπορος συνειδητοποίησε πως το χέρι ανήκε σε ένα νεκρανεστημένο πτώμα. Το νεκρό κορμί της κοπέλας σηκώθηκε με άκαμπτες κινήσεις από το φέρετρο, και το λιγοστό φως αποκάλυψε τη φριχτή χλωμάδα του προσώπου της. Παραλυμένος από τον τρόμο, ο ταλαίπωρος άνδρας είδε το ζωντανεμένο πτώμα να στέκεται όρθιο και μετά να κουνιέται πίσω από την κουρτίνα.

Ο Γουάνγκ Φου θα έβαζε τις φωνές, αν ο λαιμός του δεν ήταν τόσο σφιγμένος ώστε να μην μπορεί να βγάλει άχνα. Ακίνητος και άλαλος, είδε το απαίσιο πλάσμα να πλησιάζει τους κοιμισμένους συντρόφους του.

Φτάνοντας τον πρώτο, έσκυψε σιωπηλά από πάνω του και φάνηκε να του δίνει ένα παρατεταμένο φιλί. Ύστερα σηκώθηκε και πλησίασε τον δεύτερο έμπορο. Ο Γουάνγκ Φου είδε τότε για πρώτη φορά ολοκάθαρα τη χλωμή μορφή και παρά λίγο να πεθάνει από την τρομάρα του.

Κόκκινες φλόγες ξεπηδούσαν από τα δαιμονικά μάτια της, ενώ τα κοφτερά δόντια που αποκάλυπτε το άγριο χαμόγελό της άστραψαν, καθώς το στόμα της άνοιξε και μετά έκλεισε πάνω στο λαιμό του δεύτερου εμπόρου. Το θύμα συσπάστηκε κάτω από τη λεπτή κουβέρτα και μετά έμεινε ακίνητο, ενώ το πτώμα ρουφούσε μεγάλες γουλιές από το αίμα του με αναγουλιαστικούς ήχους.

Ενώ ο τρομοκρατημένος άνδρας παρέμενε στη θέση του τρέμοντας, το πτώμα σηκώθηκε πάλι και επανέλαβε τα ίδια στον τρίτο έμπορο. Ο Γουάνγκ Φου, μισοπεθαμένος από το φόβο, είχε μόνο τη δύναμη να τραβήξει την κουβέρτα πάνω από το κεφάλι του και να κρατήσει την αναπνοή του. Ένα ρίγος τον διαπέρασε καθώς την άκουσε να πλησιάζει και να σκύβει από πάνω του, όπως είχε κάνει και με τους υπόλοιπους. Τελικά, άκουσε γουργουρητά και μια παγερή ανάσα διαπέρασε τη λεπτή κουβέρτα του.

Του φάνηκε πως πέρασε μια αιωνιότητα, αλλά τελικά άκουσε τα βήματα του πτώματος να υποχωρούν. Κρυφοκοιτάζοντας κάτω από την κουβέρτα, είδε το πτώμα να τραβάει την κουρτίνα και να επιστρέφει στο φέρετρό του.

Για λίγα λεπτά, έμεινε ακίνητος. Ύστερα, με μεγάλη προσοχή, τέντωσε το πόδι και κλώτσησε το διπλανό του. Καταλαβαίνοντας πως είχε αγγίξει έναν νεκρό, ο Γουάνγκ Φου δεν είχε μέσα στο μυαλό του τίποτε άλλο πέρα από τη φυγή. Κινούμενος όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, άπλωσε το χέρι να πάρει τα ρούχα του, ώστε να τρέξει προς την πόρτα. Μόλις όμως έβγαλε το χέρι από την κουβέρτα, άκουσε πάλι το τρομερό τρίξιμο του φέρετρου και το θρόισμα των χάρτινων ρούχων της νεκρής. Ενστικτωδώς, έχωσε ξανά το κεφάλι κάτω από τα σκεπάσματα και κράτησε την αναπνοή του όπως και πριν.

Μετά από αυτό που του φάνηκε μια δεύτερη αιωνιότητα, το πτώμα ξαναήρθε από πάνω του και έσκυψε για να φυσήξει την απαίσια ανάσα του πάνω στο πρόσωπό του. Τελικά, γύρισε πάλι πίσω και ξαναπήρε τη θέση του μέσα στο φέρετρο.

Ο τελευταίος παροξυσμός τρόμου έδωσε πίσω στον Γουάνγκ Φου όλη τη δυναμή του. Με μια σπαστική κίνηση, άρπαξε τα ρούχα του, πετάχτηκε μέσα από τα στρωσίδια και, ουρλιάζοντας σαν αγρίμι, έτρεξε στην πόρτα και βγήκε μέσα στη νύχτα.

Δεν ήταν όμως μόνος.

Η νεκρή είχε πηδήξει κι αυτή από το φέρετρο και τον ακολουθούσε μέσα στο σκοτάδι.

Καθώς έτρεχε, ο Γουάνγκ Φου μπορούσε να νιώσει την παγερή ανάσα της στην πλάτη του και να ακούσει τις οργισμένες στριγγλιές της.

Βγαίνοντας στο δρόμο, άρχισε να φωνάζει με όλη τη δύναμη που είχαν τα πνευμόνια του αλλά κανείς δεν ήταν κοντά για να τον ακούσει, εκτός από τον μακάβριο διώκτη του που συνέχιζε να ακολουθεί στο κατόπι του.

Οι φωνές του μπροστά στο πανδοχείο δεν τον ωφέλησαν σε τίποτε, και έτσι συνέχισε να τρέχει προς τον κεντρικό δρόμο που έβγαζε έξω από το χωριό.

Με το πτώμα συνέχεια ξοπίσω του, ο Γουάνγκ Φου έψαχνε απεγνωσμένα να βρει κάποιο μέρος για να κρυφτεί. Τελικά, πρόσεξε στο πλάι του δρόμου ένα μικρό μοναστήρι, και τρέχοντας μέχρι την πύλη του άρχισε να χτυπάει με όλη του τη δύναμη. Όμως, για κακή του τύχη, οι καλόγεροι είχαν ξαφνιαστεί από όλη αυτή την απρόσμενη φασαρία και δεν του άνοιγαν την πόρτα.

Το πτώμα βρισκόταν πια μονάχα λίγα μέτρα μακριά του. Απελπισμένος, ο Γουάνγκ Φου έτρεξε προς μια τεράστια ιτιά που βρισκόταν εκεί κοντά.

Ήταν πάνω στην ώρα, επειδή η ζωντανή νεκρή έφτασε δίπλα του την ίδια ακριβώς στιγμή.

Έτσι, άρχισε ένα θανάσιμο παιχνίδι. Το πτώμα, με τα μάτια του να λάμπουν σαν αναμμένα κάρβουνα, προσπαθούσε να αρπάξει το θύμα του με

δαιμονική αγριότητα. Κάθε φορά, όμως, που αυτή πήγαινε προς τα αριστερά, εκείνος έτρεχε προς τα δεξιά, μέχρι που ο δύστυχος Γουάνγκ Φου βρέθηκε στα όρια της εξάντλησης. Έπειτα, απρόσμενα, αυτός και το πτώμα έμειναν ακίνητοι και απλά κοιτούσαν ο ένας τον άλλο – εκείνος μέσα σε απερίγραπτο τρόμο και αυτή με την παγερή κακία ενός δαιμονικού τέρατος.

Ξαφνικά, το πτώμα όρμησε μπροστά με απλωμένα χέρια για να αρπάξει τον Γουάνγκ Φου μια και καλή. Πιστεύοντας πως το τέλος του είχε πια φτάσει, εκείνος σωριάστηκε λιπόθυμος στο χώμα. Η νεκρή κοπέλα έπεσε πάνω στο δέντρο με την ορμή μιας μανιασμένης τίγρης.

Οι καλόγεροι που άκουγαν τις στριγγλιές και τα ουρλιαχτά, βγήκαν τελικά να δουν την αιτία της φασαρίας. Ανακάλυψαν τον αναίσθητο Γουάνγκ Φου να κείτεται στο έδαφος δίπλα στο δέντρο και τον μετέφεραν στο μοναστήρι. Με το ξημέρωμα, κατάφεραν να τον επαναφέρουν στις αισθήσεις του, οπότε και τους διηγήθηκε όλη την τρομαχτική του δοκιμασία μέσα στο σκοτάδι.

Όταν ο ήλιος φώτισε την πλάση, πήγαν να ψάξουν γύρω από το δέντρο και εκεί ανακάλυψαν το πτώμα της κοπέλας να κρατιέται άψυχο από τον κορμό, ενώ αίμα κυλούσε από το στόμα της και λέκιαζε το λευκό χάρτινο φόρεμά της.

Ένα ρίγος τρόμου διαπέρασε τους μάρτυρες του θεάματος αυτού και έσπευσαν να καλέσουν τον τοπικό δικαστή. Αμέσως μόλις έφτασε εκείνος, διέταξε να μετακινήσουν το πτώμα, αλλά αυτό αρχικά ήταν αδύνατον, επειδή τα μακριά της νύχια ήταν πολύ βαθιά χωμένα μέσα στον κορμό του δέντρου. Τελικά την ξεκόλλησαν και έστειλαν ειδήσεις για τα φοβερά γεγονότα της νύχτας στο πανδοχείο όπου ήδη είχαν ανακαλύψει τα πτώματα των άλλων τριών εμπόρων. Ο πανδοχέας αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως το σώμα της νύφης του είχε μείνει στον αχυρώνα για έξι μήνες, ενώ οι συγγενείς περίμεναν τους αστρολόγους να τους δώσουν κάποια ημερομηνία ευοίωνη για την ταφή του.

Η ομάδα επέστρεψε στον αχυρώνα για να διαπιστώσει κάτω από ποιες συνθήκες είχαν πεθάνει οι τρεις έμποροι, όπως επίσης και την κατάσταση του φέρετρου μέσα στο οποίο βρισκόταν το πτώμα για τόσον καιρό. Τα τρία θύματα φαίνονταν κούφια και τα πρόσωπά τους ήταν κάτασπρα επειδή όλο το αίμα είχε φύγει από μέσα τους. Το χειρότερο, όμως, ήταν όταν τράβηξαν την κουρτίνα στην άκρη του αχυρώνα, επειδή ανακάλυψαν έντρομοι ότι το πτώμα της νεαρής κοπέλας είχε επιστρέψει στο φέρετρό του με τη βοήθεια κάποιων κακοποιών δυνάμεων. Το φόρεμα ήταν ακόμη ματωμένο και φρέσκο αίμα κυλούσε από το στόμα της. Φαινόταν ροδαλή όπως τη μέρα που είχε πεθάνει, γιατί δεν είχε ακόμα χάσει την κολασμένη ψυχή της.

Βλέποντας όλα αυτά, ο Γουάνγκ Φου είπε στο δικαστή: “Τέσσερις από εμάς έφυγαν από τα σπίτια τους αλλά μόνον ένας θα επιστρέψει. Δώσε μου κάποια επιστολή που να αποδεικνύει στους

συντοπίτες μου ότι δεν είμαι εγώ υπεύθυνος για το θάνατο των άλλων".

Ο δικαστής εκπλήρωσε την επιθυμία του και ο έμπορος πήρε το δρόμο του γυρισμού.

Ο ΒΡΙΚΟΛΑΚΑΣ

του Τζον Πολιντόρι

Ο "Βρικόλακας" του Τζον Πολιντόρι – ο οποίος σύμφωνα με πολλές πηγές ήταν Έλληνας και ονομαζόταν Γιάννης Πολυδούρης – είναι ένας ακρογωνιαίος λίθος στη λογοτεχνία τρόμου. Το διήγημα γράφτηκε το 1819, μετά την περίφημη εκείνη συγκέντρωση του ποιητή Σίλεϊ και της γυναίκας του Μαίρης, του λόρδου Μπάιρον και του Πολιντόρι ο οποίος ήταν γραμματέας του τελευταίου. Η Μαίρη Σίλεϊ έγραψε λίγο μετά τον πασίγνωστο "Φρανκενστάιν" ενώ ο πολυμήχανος Πολιντόρι έγραψε τον "Βρικόλακα" ο οποίος δημοσιεύτηκε με το όνομα του λόρδου Μπάιρον. Το διήγημα έκανε μεγάλη εντύπωση και είδε αρκετές ανατυπώσεις μέχρι τελικά να αποκαλυφθεί ο αληθινός του συγγραφέας. Αποτελεί την απαρχή του σύγχρονου φανταστικού διηγήματος τρόμου και στάθηκε η

βάση εκκίνησης πολλών άλλων ιστοριών, ακόμα και του περίφημου "Δράκουλα" του Άμπραχαμ Στόκερ. Το διήγημα είναι γραμμένο με έναν τρόπο κουραστικό για τον σύγχρονο αναγνώστη που δεν έχει συνηθίσει τις ατέλειωτες προτάσεις και το περίεργο συντακτικό των αρχών του 19ου αιώνα, και γι'αυτό το λόγο έχω προσπαθήσει να εξομαλύνω ορισμένα σημεία του χωρίς, ελπίζω, να το κάνω να χάσει το μοναδικό του ύφος.

Θ.Μ.

Κάποιο χειμώνα στο Λονδίνο, άρχισε να εμφανίζεται στις διάφορες συγκεντρώσεις της καλής κοινωνίας ένας κύριος ο οποίος ξεχώριζε περισσότερο για την προσωπικότητά του παρά για τους τίτλους του. Παρατηρούσε τις διασκεδάσεις γύρω του λες και ο ίδιος δεν μπορούσε να συμμετέχει σ'αυτές. Το γέλιο τραβούσε την προσοχή του μόνο και μόνο για να το σβήσει από τα χαρούμενα πρόσωπα με ένα του σκοτεινό βλέμμα, προκαλώντας τον τρόμο στα στήθη όπου λίγο πριν κυριαρχούσε η ανεμελιά. Όσοι ένιωθαν αυτήν την αίσθηση δεν μπορούσαν να εξηγήσουν από πού προερχόταν. Μερικοί την απέδιδαν στα θαμπά γκρίζα μάτια που άλλες φορές φαίνονταν να διαπερνούν το σώμα και να κοιτάζουν τις κρυφές σκέψεις της καρδιάς και άλλες να βαραίνουν σαν μολύβι πάνω στη σάρκα που ακουμπούσαν με το βλέμμα τους.

Οι περίεργοι τρόποι του έγιναν αφορμή να τον

προσκαλούν σε κάθε σπίτι. Όλοι επιθυμούσαν να τον δουν, κι εκείνοι που ήταν συνηθισμένοι πια σε βίαιες συγκινήσεις και ένιωθαν το βάρος τις ανίας μέσα τους, με ευχαρίστηση έφερναν κοντά τους κάποιον που θα μπορούσε να τους ελκύσει την προσοχή. Παρά τη θανατερή χλωμάδα του προσώπου του, το οποίο ποτέ δεν κοκκίνιζε είτε από ντροπή είτε από πάθος, η μορφή και τα χαρακτηριστικά του ήταν ελκυστικά και πολλές γυναίκες χαλαρών ηθών είχαν προσπαθήσει να κερδίσουν το ενδιαφέρον του. Η λαίδη Μέρσερ, για παράδειγμα, που ήταν αντικείμενο κουτσομπολιών σε κάθε σαλόνι από τότε που είχε παντρευτεί, μόνο στολή παλιάτσου δεν έβαλε για να του προσελκύσει την προσοχή. Μάταια, όμως. Όταν στεκόταν μπροστά του, παρ'όλο που αυτός την κοιτούσε, δεν φαινόταν να την βλέπει και τελικά εκείνη, έχοντας εξαντλήσει όλο το θράσος της, εγκατέλειψε την προσπάθεια.

Όμως, παρ'όλο που οι κοινές μοιχαλίδες δεν μπορούσαν να επηρεάσουν την ένταση του βλέμματός του, η αλήθεια ήταν πως το γυναικείο φύλο δεν του ήταν αδιάφορο. Ωστόσο, τόσο μεγάλη έδειχνε η φαινομενική προσοχή του όταν μιλούσε σε κάποια ενάρετη σύζυγο ή σε κάποια αθώα κόρη, ώστε λίγοι ήταν εκείνοι που γνώριζαν ότι σχετίζεται με γυναίκες. Είχε πάντως τη φήμη ανθρώπου με μελιστάλαχτη γλώσσα. Αν ήταν αυτό που επικάλυπτε τον τρόμο που προκαλούσε η θέα του ή αν πάλι τις τραβούσε προς το μέρος του η απέχθεια που έδειχνε προς την αμαρτία, η αλή-

θεια ήταν πως βρισκόταν το ίδιο συχνά ανάμεσα σε γυναίκες που αποτελούσαν πρότυπο ηθικής όσο και μαζί με εκείνες που πρόσβαλλαν το φύλο τους με τις ακολασίες τους.

Την ίδια περίπου εποχή, έφτασε στο Λονδίνο ένας νεαρός ευγενής ονόματι Όμπρεϊ. Οι γονείς του είχαν πεθάνει όταν ήταν ακόμα παιδί, αφήνοντάς του μια μικρότερη αδελφή και μια τεράστια περιουσία. Οι κηδεμόνες του, που βασικό τους καθήκον θεωρούσαν μονάχα τη διαχείρηση αυτής της περιουσίας, είχαν παραδόσει την πιο σημαντική υποχρέωση της μόρφωσής του σε πληρωμένους αντικαταστάτες και έτσι ο νεαρός είχε καλλιεργήσει περισσότερο την φαντασία του παρά τη σωστή κρίση. Ένιωθε, λοιπόν ένα έντονο ρομαντικό συναίσθημα ειλικρίνειας και ευπιστίας σαν αυτό που αποβαίνει καταστροφικό για πολλές μαθητευόμενες κοπτοραπτούδες. Πίστευε πως όλοι οι άνθρωποι συμβάδιζαν με την αρετή και νόμιζε πως η πονηριά και η ακολασία είχαν αφεθεί ελεύθερες από τη Θεία Πρόνεια μόνο για να δημιουργούν κάποιες γραφικές πινελιές στο σκηνικό του κόσμου, όπως ακριβώς διαβάζει κανείς στα μυθιστορήματα. Θεωρούσε πως η δυστυχία ενός φτωχού αγρότη είχε να κάνει μόνο με τα χοντροκομμένα ρούχα του, που ήταν ζεστά αλλά είχαν επάνω τους τρύπες και πολύχρωμα μπαλώματα μόνο και μόνο για να βοηθούν καλύτερα την αισθητική των καλλιτεχνών που τους ζωγράφιζαν. Ήταν βέβαιος πως οι ονειροφαντασίες των ποιητών αποτελούσαν την γήινη πραγματικό-

τητα. Ήταν όμορφος, ευχάριστος και πλούσιος, και για όλους αυτούς τους λόγους, από την πρώτη στιγμή που μπήκε στους κοσμικούς κύκλους, πολλές μανάδες θυγατέρων τον περιτριγύρισαν, προσπαθώντας η κάθε μιά τους να περιγράψει με τις λιγότερες αλήθειες την κόρη της. Οι κόρες, από την άλλη μεριά, με το κοκκίνισμά τους όταν πλησίαζαν και με τη λάμψη στα μάτια τους όταν εκείνος άνοιγε το στόμα του, τον έκαναν σύντομα να αποκτήσει λανθασμένες ιδέες για τα ταλέντα και την αξία του. Προσκολλημένος καθώς ήταν στις φαντασίες της εφηβείας του, ξαφνιάστηκε στην αρχή όταν ανακάλυψε πως δεν υπήρχε στην αληθινή ζωή βάση για όλες εκείνες τις ευχάριστες εικόνες και περιγραφές που περιείχαν τα βιβλία του. Βρήκε, όμως, κάποια παρηγοριά στην παραφουσκωμένη ματαιοδοξία του και ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει για τα καλά τα όνειρά του όταν το εκπληκτικό πλάσμα που περιγράψαμε πιο πάνω μπήκε στο μονοπάτι της ζωής του.

Τον γνώρισε, και η ίδια η αδυναμία του να σχηματίσει μια ολοκληρωμένη εικόνα για τον χαρακτήρα του περίεργου άνδρα άφησε τη φαντασία του να οργιάσει και σύντομα μετέτρεψε τον άγνωστο σε ήρωα κάποιου μυθιστορήματος. Έτσι, του μπήκε η ιδέα να αρχίσει να τον παρακολουθεί, αν και αυτό που παρακολουθούσε ήταν περισσότερο το αποκύημα της φαντασίας του και λιγότερο ο άνδρας ο ίδιος. Τελικά, γνωρίστηκαν τόσο καλά που ο λόρδος Ράθβεν – όπως έλεγαν τον άνδρα – πάντα αναγνώριζε την παρουσία του

όταν τον συναντούσε.

Κάποια στιγμή έμαθε πως ο λόρδος Ράθβεν ετοιμαζόταν να αναχωρήσει για ταξίδι. Γεμάτος περιέργεια να μάθει περισσότερα για αυτόν τον μοναδικό χαρακτήρα, είπε στους κηδεμόνες του πως είχε έρθει πια η ώρα να κάνει ένα ταξίδι στο εξωτερικό, κάτι που για πολλούς αιώνες θεωρούσαν σαν αναγκαίο σκαλοπάτι στην εξέλιξη των νέων. Ήταν ένας τρόπος για να εξισωθούν με τους πιο ηλικιωμένους, έτσι που να μην φαίνονται σαν να έπεσαν από τον ουρανό όταν στην παρέα αναφέρονταν διάφορες μηχανορραφίες και σκάνδαλα.

Οι κηδεμόνες του συμφώνησαν, και όταν ο Όμπρεϊ ανέφερε τις προθέσεις του στον λόρδο Ράθβεν, ξαφνιάστηκε όταν εκείνος του πρότεινε να τον ακολουθήσει στο ταξίδι του. Κολακευμένος από μια τέτοια ένδειξη εκτίμησης από κάποιον που φαινομενικά δεν είχε τίποτε το κοινό με τους υπόλοιπους ανθρώπους, ο Όμπρεϊ δέχτηκε ευχαρίστως και έτσι σε λίγες μέρες είχαν διασχίσει το στενό της Μάγχης.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ο Όμπρεϊ δεν είχε την ευκαιρία να μελετήσει τον χαρακτήρα του λόρδου Ράθβεν και τώρα ανακάλυπτε πως, αν και έκανε πολλές ενέργειές φανερά μπροστά του, τα αποτελέσματα οδηγούσαν συχνά σε διαφορετικά συμπεράσματα από τα φαινομενικά κίνητρα της συμπεριφοράς του. Ο σύντροφός του ήταν πολύ ανοιχτοχέρης – οι τεμπέληδες, οι απατεώνες και οι ζητιάνοι έπαιρναν από το χέρι του πολύ περισ-

σότερα από αυτά που χρειάζονταν για να ανακουφίσουν τις άμεσες ανάγκες τους. Ο Όμπρεϊ όμως δεν μπορούσε παρά να προσέξει ότι δεν έδινε ελεημοσύνες στους καλούς ανθρώπους τους οποίους είχε επισκεφτεί η ατυχία – αυτούς τους έδιωχνε με περιφρονητικά λόγια και μορφασμούς. Μα όταν οι άσωτοι έρχονταν να ζητήσουν κάτι, όχι για να ανακουφίσουν τις στοιχειώδεις ανάγκες τους αλλά για να βυθιστούν ακόμα βαθύτερα στην κρεπάλη και την ακολασία, αυτούς πάντα τους άφηνε να φύγουν προσφέροντάς τους μεγάλα ποσά. Ωστόσο, ο Όμπρεϊ απέδιδε αυτό το φαινόμενο στο μεγαλύτερο θράσος των ασώτων που συνήθως αποφέρει περισσότερα ωφέλη από την ντροπή και την αναποφασιστικότητα των τίμιων.

Ένα φαινόμενο που σχετιζόταν με τις ελεημοσύνες του λόρδου αποτυπώθηκε ανεξίτηλα στο μυαλό του Όμπρεϊ: όλοι εκείνοι στους οποίους έδινε χρήματα τελικά κατέληγαν στην κρεμάλα ή έπεφταν στο πιο χαμηλό σκαλοπάτι της εξαθλίωσης.

Στις Βρυξέλλες και σε άλλες πόλεις από τις οποίες πέρασαν, ο Όμπρεϊ είδε έκπληκτος την προθυμία με την οποία ο σύντροφός του αναζητούσε όλα τα κέντρα της κοσμικής ασωτίας. Χαρτόπαιζε φανατικά και πάντα κέρδιζε, εκτός από τις περιπτώσεις όπου ο αντίπαλός του ήταν κάποιος γνωστός χαρτοπαίκτης. Τότε έχανε περισσότερα από όσα κέρδιζε, αλλά με το ίδιο ανέκφραστο πρόσωπο με το οποίο παρατηρούσε και

την κονωνία γύρω του. Το αντίθετο συνέβαινε όταν συναντούσε κάποιον θερμόαιμο νεαρό πρωτάρη ή τον άτυχο πατέρα μιας πολυμελούς οικογένειας. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η επιθυμία του φαινόταν να αποτελεί νόμο για τη θεά Τύχη – η αφηρημάδα στο βλέμμα του χανόταν και τα μάτια του άστραφταν περισσότερο απ'ότι της γάτας όταν παίζει με ένα μισοπεθαμένο ποντίκι. Φεύγοντας από κάθε πόλη, άφηνε πίσω του τους πρώην ευέλπιδες νέους μακριά από τους κύκλους που αγαπούσαν, να σαπίζουν σε κάποιο κελί, βλαστημόντας τη μοίρα που έφερε στο δρόμο τους εκείνο το δαίμονα. Από την άλλη, πολλοί πατεράδες έμεναν αμίλητοι ανάμεσα στο πεινασμένα παιδιά τους, έχοντας χάσει και την τελευταία δεκάρα της κάποτε μεγάλης περιουσίας τους.

Κι όμως, ο λόρδος ποτέ δεν έπαιρνε λεφτά από το τραπέζι. Έχανε αμέσως από τους απατεώνες και το τελευταίο νόμισμα που είχε αρπάξει από τους αθώους. Ο Όμπρεϊ και πάλι προσπαθούσε να τον δικαιολογήσει, λέγοντας μέσα του πως αυτό οφειλόταν στις περιορισμένες χαρτοπαικτικές ικανότητες του λόρδου που δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν την πονηριά των επαγγελματιών.

Συχνά, ο Όμπρεϊ ήθελε να μιλήσει στο φίλο του και να τον ικετέψει να σταματήσει τις φιλανθρωπίες και τις διασκεδάσεις που είχαν αποδειχθεί η καταστροφή τόσων πολλών, καθυστερούσε όμως γιατί κάθε μέρα πίστευε πως ο φίλος του θα του έδινε την ευκαιρία να συζητήσει ανοι-

χτά μαζί του και να του εξηγήσει τα πάντα. Κάτι τέτοιο, όμως, δεν συνέβαινε. Ο Λόρδος Ράθβεν τις ώρες του ταξιδιού τους παρέμενε πάντα ο ίδιος: τα μάτια του έλεγαν ακόμα πιο λίγα από τα χείλη του. Αν και ο Όμπρεϊ βρισκόταν κοντά στο αντικείμενο της περιέργειάς του, δεν έβρισκε καμιά ικανοποίηση εκτός από τη συνεχή έξαψη που του προκαλούσε η επιθυμία να αποκαλύψει το μυστήριο, ένα μυστήριο στο οποίο η καλπάζουσα φαντασία του είχε προσδώσει υπερφυσικές διαστάσεις.

Σύντομα έφτασαν στη Ρώμη, και εκεί ο Όμπρεϊ έχασε για λίγο καιρό τα ίχνη του συνταξιδιώτη του. Τον άφησε στον πρωϊνό κύκλο μιας Ιταλίδας κόμησσας, ενώ εκείνος πήγε να αναζητήσει τα μνημεία μιας άλλης σχεδόν ερειπωμένης πόλης. Ενώ ήταν απασχολημένος με τις αναζητήσεις του, έφτασαν στα χέρια του δυο γράμματα σταλμένα από την Αγγλία. Τα άνοιξε με ανυπομονησία. Το πρώτο ήταν από την αδελφή του, και δεν περιείχε τίποτε άλλο εκτός από εκφράσεις αγάπης και στοργής. Το άλλο, όμως, ήταν από τους κηδεμόνες του και τον ξάφνιασε ιδιαίτερα. Αν όλον αυτόν τον καιρό είχε περάσει από τη σκέψη του η ιδέα πως κάτι το κακοποιό υπήρχε στον χαρακτήρα του συντρόφου του, το γράμμα αυτό του έδινε αρκετές αποδείξεις για να σιγουρευτεί. Οι κηδεμόνες του επέμεναν να αφήσει αμέσως το φίλο του και ισχυρίζονταν πως οι πράξεις του τον έκαναν άτομο επικίνδυνο για την κοινωνία. Είχε τελικά αποκαλυφθεί, πως η απέχθειά του για τις

μοιχαλίδες δεν προερχόταν από περιφρόνηση προς τον χαρακτήρα τους. Αντίθετα, επιθυμούσε το θύμα του να ρίχνεται πάντα από την κορυφή της ενάρετης αξιοπρέπειας στην πιο βαθιά άβυσσο του ξεπεσμού. Με λίγα λόγια, όσες γυναίκες είχε πλησιάσει, φαινομενικά εξαιτίας της αρετής τους, μετά την αναχώρησή του είχαν πετάξει τις μάσκες και δεν δίσταζαν πια να εκθέτουν δημόσια την ασχήμια των παθών τους.

Έτσι, ο Όμπρεϊ αποφάσισε να αφήσει το άτομο αυτό, του οποίου ο χαρακτήρας μέχρι εκείνη την ώρα δεν του είχε δώσει ούτε ένα φωτεινό δείγμα. Προσπάθησε να σκεφτεί κάποια πιστευτή δικαιολογία για να τον εγκαταλείψει εντελώς, αποφασισμένος στο μεταξύ να τον παρακολουθεί στενά και να μην αφήσει καμιά του ενέργεια να περάσει απαρατήρητη. Μπήκε στον κύκλο όπου σύχναζε και ο Λόρδος και σύντομα αντιλήφθηκε πως ο Ράθβεν προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί την απειρία της κόρης της κυρίας στης οποίας το σπίτι σύχναζε. Στην Ιταλία, σπάνια μια ανύπαντρη κοπέλα εμφανίζεται δημόσια, και έτσι ήταν αναγκασμένος να επιχειρεί τα σχέδιά του στα κρυφά. Το μάτι του Όμπρεϊ, όμως, τον ακολουθούσε σε όλες τις μηχανορραφίες του, και σύντομα ανακάλυψε πως είχε κανονιστεί μια μυστική συνάντηση, η οποία το πιο πιθανό ήταν πως θα κατέληγε στην καταστροφή ενός αθώου αν και άμυαλου κοριτσιού.

Χωρίς να χάσει καιρό, μπήκε στο δωμάτιο του λόρδου Ράθβεν και του ζητησε ψυχρά να του μι-

λήσει για τις προθέσεις του σχετικά με την προαναφερόμενη κοπέλα, πληροφορώντας τον ταυτόχρονα πως γνώριζε πολύ καλά τί επρόκειτο να συμβεί εκείνη τη νύχτα. Ο λόρδος Ράθβεν του απάντησε ότι οι προθέσεις του ήταν οι ίδιες με εκείνες που θα είχε ο καθένας σε μια παρόμοια περίσταση, και όταν ο Όμπρεϊ τον πίεσε να του αποκαλύψει αν είχε σκοπό να την παντρευτεί, εκείνος απλά γέλασε. Ο Όμπρεϊ βγήκε από το δωμάτιο και αμέσως έγραψε ένα γράμμα στο οποίο έλεγε πως από εκείνη τη στιγμή ήταν υποχρεωμένος να σταματήσει να συνοδεύει τον λόρδο στο υπόλοιπο της περιήγησής του. Στη συνέχεια, και αφού έδωσε εντολή στον υπηρέτη του να ψάξει για καινούριο σπίτι, επισκέφθηκε τη μητέρα της κοπέλας και την πληροφόρησε για όλα όσα ήξερε, όχι μόνο σχετικά με την κόρη της αλλά και σχετικά με τον χαρακτήρα του λόρδου. Έτσι, η συνάντηση αποτράπηκε. Την άλλη μέρα, ο λόρδος Ράθβεν έστειλε απλά τον υπηρέτη του να αναγγείλει ότι συμφωνούσε απόλυτα με την διακοπή της σχέσης τους, αν και δεν άφηνε καμιά υπόνοια πως γνώριζε σε ποιον οφειλόταν η ανατροπή των σχεδίων του.

Αφήνοντας τη Ρώμη, ο Όμπρεϊ κατευθύνθηκε προς την Ελλάδα και διασχίζοντάς την βρέθηκε στην Αθήνα όπου και βρήκε κατάλυμα στην κατοικία ενός Έλληνα. Σύντομα άρχισε να τον απασχολεί η έρευνα των αρχαίων μνημείων τα οποία, λες και ντρέπονταν να θυμίζουν τις πράξεις ελευθέρων ανθρώπους σε σκλάβους, είχαν κρυφτεί

κάτω από το προστατευτικό κάλυμμα του χορταριού και των πολύχρωμων λειχήνων. Κάτω από την ίδια στέγη κατοικούσε και ένα πλάσμα τόσο όμορφο και λεπτεπίλεπτο, που θα μπορούσε να είναι το μοντέλο κάποιου ζωγράφου ο οποίος θα ήθελε να παρουσιάσει τον παράδεισο των Μωαμεθανών. Τα μάτια της, όμως, πρόδιδαν πολύ μυαλό για να σκεφτεί κανείς ότι ανήκε σε εκείνους που δεν είχαν ψυχή. Όταν χόρευε στην πεδιάδα ή κατέβαινε τρέχοντας τις πλαγιές, η αντιλόπη φαινόταν άχαρη μπροστά της. Το ανάλαφρο βήμα της Ιάνθης συχνά συνόδευε τον Όμπρεϊ στην αναζήτησή του για αρχαιότητες. Η κοπέλα ξεχνιόταν συχνά στο κυνήγι κάποιας πεταλούδας, και τότε έμοιαζε να πετάει στον άνεμο και έκανε τον Όμπρεϊ να την κοιτάζει σαν μαγεμένος, ξεχνώντας τα μισοσβησμένα γράμματα πάνω στα μάρμαρα που προσπαθούσε να ξεχωρίσει. Συχνά τα μαλλιά της λύνονταν, και τότε φανέρωναν μέσα στις ακτίδες του ήλιου τέτοιες υπέροχες αποχρώσεις, ώστε δικαιολογημένα ο νεαρός ερευνητής έβγαζε από τη σκέψη του το αντικείμενο της έρευνάς του. Πώς να περιγράψει κανείς τα κάλλη που όλοι νιώθουν αλλά κανείς δεν μπορεί να εκτιμήσει; Η Ιάνθη είχε την αθωότητα, τη νιότη και την ομορφιά που δεν έχει αγγιχτεί από την αποπνιχτική ατμόσφαιρα των σαλονιών.

Ενώ σχεδίαζε όλα αυτά που ήθελε να φυλάξει σαν ενθύμια για την επιστροφή του, εκείνη στεκόταν δίπλα του και παρακολουθούσε το μαγικό α-

ποτέλεσμα των μολυβιών του καθώς ζωγράφιζαν τοπία της πατρίδας της. Του περιέγραφε τους κυκλικούς χορούς που χόρευαν στα πανηγύρια και του ζωγράφιζε με όλα τα λαμπερά χρώματα της νεαρής της μνήμης τη γαμήλια πομπή που είχε δει κάποτε, όταν ήταν παιδί. Ύστερα, πάλι, αλλάζοντας τη συζήτηση σε θέματα που φανερά της έκαναν μεγαλύτερη εντύπωση, του εξιστορούσε τους υπερφυσικούς θρύλους που της έλεγε η παραμάνα της. Ο ενθουσιασμός της και η ολοφάνερη πίστη της σε όσα του διηγιόταν, προκαλούσε το ενδιαφέρον ακόμη και του Όμπρεϊ.

Συχνά του ανέφερε την ιστορία του Ζωντανού Βρικόλακα, ενός πλάσματος που αναγκάζεται κάθε χρόνο να τραφεί με τη ζωή μιας πανέμορφης κοπέλας για να εξασφαλίσει την ύπαρξή του στους μήνες που θα ακολουθούσαν. Εκείνος προσπαθούσε να περιγελάσει αυτού του είδους τις μακάβριες φαντασιώσεις, αν και ταυτόχρονα ένιωθε το αίμα του να κυλάει παγωμένο στις φλέβες του. Η Ιάνθη, όμως, του ανέφερε τα ονόματα εκείνων των γερόντων που τελικά είχαν εντοπίσει ποιος ήταν ο ζωντανός βρικόλακας, αφότου αρκετά παιδιά τους είχαν βρεθεί νεκρά με το σημάδι του δαίμονα στο κορμί τους. Ο Όμπρεϊ επέμενε να δυσπιστεί, και εκείνη τον ικέτεψε να την πιστέψει, γιατί ήταν γνωστό σε όλους πως, όσοι τολμούσαν να αμφισβητήσουν την ύπαρξη των βρικολάκων, πάντα έπαιρναν μια απόδειξη η οποία τους υποχρέωνε, με δυστυχία και τρόμο ψυχής, να ομολογήσουν ότι η παράδοση έλεγε την

αλήθεια. Του περιέγραψε λεπτομερώς την εμφάνιση των τεράτων αυτών σύμφωνα με την παράδοση, και ο τρόμος του Όμπρεϊ μεγάλωσε όταν άκουσε μια πολύ ακριβή περιγραφή του λόρδου Ράθβεν. Συνέχιζε, όμως, να προσπαθεί να την πείσει ότι οι φόβοι της ήταν αβάσιμοι, ενώ ταυτόχρονα συλλογιζόταν τις πολλές συμπτώσεις που αποδείκνυαν την υπερφυσική δύναμη του λόρδου.

Ο Όμπρεϊ άρχισε να ελκύεται όλο και περισσότερο από την Ιάνθη. Η αθωότητά της, που ερχόταν σε τόση αντίθεση με τις προσποιητές αρετές των γυναικών ανάμεσα στις οποίες αναζητούσε τον ιδανικό του έρωτα, είχε κερδίσει την καρδιά του. Ενώ το μυαλό του απέρριπτε την ιδέα ένας νεαρός Άγγλος ευγενής να παντρευτεί μια αγράμματη Ελληνίδα, η ψυχή του ερωτευόταν όλο και πιο έντονα την σχεδόν νεραϊδένια μορφή της Ιάνθης.

Πολλές φορές προσπαθούσε να ξεφύγει από κοντά της και σχεδίαζε εξορμήσεις αρχαιολογικού ενδιαφέροντος. Ξεκινούσε, αποφασισμένος να μην επιστρέψει αν δεν επιτελούσε το σκοπό του, αλλά πάντα έβρισκε αδύνατον να εστιάσει την προσοχή του στα μνημεία μπροστά του, όταν στη σκέψη του κυριαρχούσε μια και μοναδική εικόνα.

Η Ιάνθη δεν αντιλαμβανόταν τον έρωτά του και συνέχιζε να παραμένει το ειλικρινές, άδολο πλάσμα που είχε πρωτογνωρίσει. Πάντα τον αποχωριζόταν απρόθυμα, αλλά αυτό συνέβαινε επειδή

χωρίς αυτόν δεν θα μπορούσε να επισκεφτεί τα αγαπημένα της μέρη στην εξοχή.

Κάποια μέρα, ενώ ο Όμπρεϊ έτρωγε με την Ιάνθη και τους γονείς της, ανέφερε την πρόθεσή του να κάνει μια εκδρομή που δεν θα κρατούσε παρά λίγες ώρες. Όταν, όμως, εκείνοι άκουσαν το μέρος που τους ανέφερε, άρχισαν αμέσως να τον εξορκίζουν να μην επιστρέψει τη νύχτα, επειδή ο δρόμος του θα τον έφερνε μέσα σε ένα δάσος στο οποίο κανένας Έλληνας δεν έμπαινε για οποιονδήποτε λόγο όταν έπεφτε η νύχτα. Ανέφεραν πως το δάσος αποτελούσε καταφύγιο βρικολάκων οι οποίοι θα έρριχναν τα πιο φοβερά κακά σε εκείνον που θα τολμούσε να διασταυρώσει το μονοπάτι του με το δικό τους. Ο Όμπρεϊ προσπάθησε γελώντας να τους κάνει να βγάλουν τέτοιες σκέψεις από το μυαλό, αλλά τους είδε να τρέμουν σύγκορμοι μπροστά στο θράσος του να περιγελά μια ανώτερη καταχθόνια δύναμη που έκανε το αίμα των ίδιων να παγώνει, και έτσι τελικά σώπασε.

Το επόμενο πρωί, ο Όμπρεϊ ξεκίνησε για την εκδρομή μόνος. Παρατήρησε έκπληκτος το μελαγχολικό πρόσωπο του οικοδεσπότη του και ανησύχησε όταν είδε πως τα κοροϊδευτικά του λόγια συνέχιζαν ακόμα και μετά από τόσες ώρες να του προκαλούν τρόμο. Ενώ ετοιμαζόταν να καβαλήσει το άλογό του, η Ιάνθη ήρθε τρέχοντας κοντά του και τον ικέτεψε να γυρίσει πριν η νύχτα να δώσει τη δύναμή της στα πλάσματα του σκοταδιού. Εκείνος της το υποσχέθηκε, αλλά όταν έφτασε στον προορισμό του απορροφήθηκε τόσο από την έρευνά του ώστε δεν πρόσεξε ότι η μέρα έφτανε στο τέλος της και στον ορίζοντα μαζεύονταν σύννεφα. Όταν τελικά ανέβηκε στο άλογό του ήταν πολύ αργά. Το σούρουπο σε τόσο νότια κλίματα είναι σχεδόν ανύπαρκτο. Μόλις ο ήλιος δύσει, πέφτει η νύχτα. Πριν προχωρήσει πολύ, η καταιγίδα ξέσπασε επάνω του – χοντρές σταγόνες βροχής διαπερνούσαν τις φυλλωσιές ενώ οι άστραπες έμοιαζαν να αγγίζουν τα πόδια του και οι κεραυνοί να ενώνονται σε ένα ασταμάτητο μουγκρητό. Το άλογό του τρομοκρατήθηκε και άρχισε να καλπάζει ανεξέλεγχτο μέσα στο δάσος.

Όταν το ζώο τελικά σταμάτησε από την εξάντληση, ο Όμπρεϊ είδε μέσα στο φως των αστραπών ότι βρισκόταν κοντά σε ένα καλύβι που μετά βίας ξεχώριζε μέσα από τη μάζα των φύλλων και τον ξερόκλαδων που το περιτριγύριζαν. Αφιππεύοντας πλησίασε, ελπίζοντας να βρει κάποιον που να μπορεί να τον οδηγήσει στην πόλη ή τουλάχιστον να του προσφέρει καταφύγιο μέχρι να περάσει η καταιγίδα. Καθώς πλησίαζε, οι κεραυνοί σταμάτησαν για λίγες στιγμές και έτσι έφτασαν στ'αυτιά του τρομαγμένες γυναικείες κραυγές, ανακατεμένες με ένα πνιχτό περιπαικτικό γέλιο.

Ο Όμπρεϊ ξαφνιάστηκε, αλλά σπρωγμένος από τους κεραυνούς που είχαν ξανά αρχίσει να βροντούν πάνω από το κεφάλι του, κατέφερε με μια έντονη προσπάθεια να ανοίξει την πόρτα της καλύβας.

Βρέθηκε μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, αλλά οι ήχοι τον καθοδηγούσαν. Απ'ότι φαινόταν, κανείς δεν τον είχε αντιληφθεί, γιατί, παρ'όλο που φώναξε, οι κραυγές συνεχίζονταν. Ήρθε σε επαφή με κάποιο κορμί που άρπαξε αμέσως, όταν μια φωνή είπε "Πάλι με πρόλαβες!" και ακολούθησε ένα τρανταχτό γέλιο.

Ο Όμπρεϊ ένιωσε να τον γραπώνουν χέρια με υπερφυσική δύναμη. Προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά μάταια. Ο αντίπαλός του τον σήκωσε στον αέρα και τον έσκασε με τρομερή δύναμη στο πάτωμα, ύστερα γονάτισε πάνω στο στήθος του και πέρασε τα χέρια γύρω από το λαιμό του.

Εκείνη τη στιγμή, η λάμψη από πολλούς δαυλούς διαπέρασε τα ανοίγματα της καλύβας. Ο εχθρός του Όμπρεϊ άφησε το θύμα του, όρμησε στην πόρτα, και με ήχους από κλαδιά που έσπαζαν χάθηκε στο δάσος.

Η καταιγίδα σταμάτησε. Ο Όμπρεϊ, που φώναζε χωρίς να μπορεί να κινηθεί, ακούστηκε τελικά από τους έξω. Μπήκαν στην καλύβα και το φως των δαυλών έπεσε στους πλίθινους τοίχους και την μαυρισμένη καλαμένια οροφή. Ο Όμπρεϊ τους είπε να ψάξουν για τη γυναίκα που τον έφερε μέχρι εκεί με τις κραυγές της και έτσι το φως των δαυλών άφησε τα μισοθαμπωμένα μάτια του. Όταν ξαναήρθαν κοντά του, κουβαλούσαν μαζί τους το πτώμα της όμορφης Ιάνθης.

Έσφιξε τα μάτια, ελπίζοντας πως ήταν μόνο ένα δημιούργημα της αναστατωμένης του φαντασίας του. Όταν τα ξανάνοιξε, όμως, η ακίνητη

μορφή συνέχιζε να κείτεται δίπλα του.

Δεν υπήρχε χρώμα στα μάγουλά της ούτε και στα χείλη της. Στο λαιμό και στο σηθος της υπήρχαν αίματα, και στο λάρυγγα τα σημάδια από δαγκωματιές που είχαν ανοίξει τη φλέβα. Στη θέα αυτή, οι άνδρες φώναξαν όλοι μαζί έντρομοι: "Βρικόλακας! Βρικόλακας!".

Έφτιαξαν ένα φορείο και ο Όμπρεϊ τοποθετήθηκε στο πλάι εκείνης που του είχε προσφέρει τόσες φωτεινές φαντασιώσεις και οπτασίες, και της οποίας το λουλούδι της ζωής είχε πια κοπεί.

Το μυαλό του Όμπρεϊ ήταν μουδιασμένο και δεν μπορούσε να σκεφτεί σωστά. Σχεδόν ασυναίσθητα, έσφιγγε στα χέρια του ένα μαχαίρι περίεργης κατασκευής που είχε βρεθεί μέσα στην καλύβα.

Σύντομα συνάντησαν άλλες ομάδες που είχαν βγει ψάχνοντας την Ιάνθη. Τα μοιρολόγια τους, καθώς πλησίαζαν την πόλη, προειδοποίησαν τους γονείς για το κακό που τους είχε βρει. Η θλίψη τους ήταν απερίγραπτη. Βλέποντας από τί είχε πεθάνει η κόρη τους και τον Όμπρεϊ ξαπλωμένο δίπλα στο πτώμα, του έδειξαν τη νεκρή Ιάνθη με σημασία, σαν να του θύμιζαν κάτι. Ήταν απαρηγόρητοι, και πέθαναν κι οι δύο μετά από λίγο καιρό από τη στενοχώρια.

Ο Όμπρεϊ άρχισε να ψήνεται από έναν φοβερό πυρετό και συχνά παραληρούσε. Στα παραληρήματά του αυτά φώναζε τον λόρδο Ράθβεν και την Ιάνθη – και για κάποια ανεξήγητη αιτία φαινόταν

να ικετεύει τον πρώην σύντροφό του να χαρίσει τη ζωή στο πλάσμα που αγαπούσε. Άλλες φορές καταριόταν τον ίδιο του τον εαυτό, φωνάζοντας πως εκείνος έφταιγε για το θάνατό της.

Ο λόρδος Ράθβεν, στο μεταξύ, έτυχε να φτάσει στην Αθήνα, και μαθαίνοντας για την κατάσταση του Όμπρεϊ, άγνωστο από ποιο συναίσθημα, μετακόμισε αμέσως στο ίδιο σπίτι και άρχισε να τον φροντίζει. Όταν ο Όμπρεϊ τελικά συνήλθε από το παραλήρημά του, τρομοκρατήθηκε και ξαφνιάστηκε όταν είδε μπροστά του αυτόν που την όψη του είχε συνδέσει με εκείνη του βρικόλακα. Όμως, ο λόρδος Ράθβεν, με ευγενικά λόγια του δήλωσε τη λύπη του για τις αιτίες που τους είχαν κάνει να χωρίσουν. Οι ακατάπαυστες φροντίδες και η αγωνία που έδειχνε για την υγεία του νεαρού, τελικά έκαναν τον Όμπρεϊ να αποδεχτεί την παρουσία του.

Ο λόρδος φαινόταν εντελώς αλλαγμένος. Δεν ήταν πια το απαθές πλάσμα που τόση εντύπωση είχε προκαλέσει στον Όμπρεϊ. Όμως, καθώς η υγεία του νεαρού άρχιζε γρήγορα να καλυτερεύει, ο λόρδος επανήλθε ξανά στην προτύτερη κατάστασή του και ο Όμπρεϊ πια δεν έβλεπε καμιά διαφορά στη συμπεριφορά του. Μερικές φορές μονάχα, ξαφνιαζόταν όταν έβλεπε το βλέμμα του να είναι επίμονα καρφωμένο επάνω του, ενώ στα χείλη του έπαιζε ένα χαμόγελο χαιρέκακης προσμονής.

Κατά το τελευταίο στάδιο της ανάρρωσης του

αρρώστου, ο λόρδος Ράθβεν ασχολούνταν μόνο με την παρακολούθηση και καταγραφή των πλανητών, οι οποίοι τριγυρίζουν όπως κι ο κόσμος μας τον ακίνητο ήλιο. Ήταν σαν να ήθελε να αποφύγει όλα τα βλέμματα.

Το μυαλό του Όμπρεϊ είχε αποδυναμωθεί πολύ από το σοκ, και δεν διέθετε πια την ελαστικότητα του πνεύματος που τον διέκρινε μέχρι τότε. Είχε αρχίσει να αγαπά τη σιωπή και τη μοναξιά το ίδιο όπως κι ο λόρδος Ράθβεν. Όσο, όμως, και να το επιθυμούσε, το μυαλό του δεν μπορούσε να βρει ανάπαυση στην περιοχή της Αθήνας. Όπου κι αν πήγαινε, έβλεπε μπροστά του τη μορφή της Ιάνθης, που στην τρελή φαντασία του τού χαμογελούσε αχνά, ενώ το αίμα κυλούσε από το λαιμό της.

Έτσι, πρότεινε στον λόρδο Ράθβεν, στον οποίο ένιωθε υποχρεωμένος για τη φροντίδα που του είχε προσφέρει, πως θα έπρεπε να επισκεφτούν όσα μέρη της Ελλάδας δεν είχαν ακόμα δει. Άρχισαν να ταξιδεύουν σε κάθε μέρος στο οποίο υπήρχε κάποια ανάμνηση του κλασικού παρελθόντος.

Είχαν ακούσει πολλά για τους λήσταρχους που λυμαίνονταν τις διάφορες περιοχές, αλλά μετά από ένα διάστημα άρχισαν να μην παίρνουν στα σοβαρά τις φήμες, πιστεύοντας πως ήταν εφεύρημα των ντόπιων οδηγών για να τους παίρνουν περισσότερα χρήματα παριστάνοντας και τους σωματοφύλακες. Μπαίνοντας, όμως, σε ένα φαράγγι, στη μέση του οποίου κυλούσε ένας χεί-

μαρρος και ψηλά βράχια το περιτριγύριζαν από όλες τις μεριές, μετάνιωσαν πικρά για την αμέλειά τους.

Μόλις κι ο τελευταίος της ομάδας μπήκε στο φαράγγι, οι σφαίρες άρχισαν να σφυρίζουν πάνω από τα κεφάλια τους και ακούστηκε ο αντίλαλος από αρκετά τουφέκια. Αμέσως, οι οδηγοί τους καλύφθηκαν πίσω από βράχια και άρχισαν να ρίχνουν κι αυτοί προς τη μεριά απ'όπου έρχονταν οι πυροβολισμοί. Ο λόρδος Ράθβεν και ο Όμπρεϊ μιμήθηκαν το παράδειγμά τους και υποχώρησαν για λίγο στη στροφή του φαραγγιού. Σε λίγο, όμως, νιώθοντας ντροπή να έχουν καθηλωθεί έτσι από αντίπαλους που τους περιγελούσαν προκαλώντας τους να προχωρήσουν μπροστά, όρμησαν σε αναζήτηση του εχθρού.

Δεν είχαν προλάβει να βγουν, όταν ο λόρδος Ράθβεν δέχτηκε μια σφαίρα στον ώμο και σωριάστηκε στη γη. Ο Όμπρεϊ έτρεξε να τον βοηθήσει και, αδιαφορώντας για τον κίνδυνο που διέτρεχε, ξαφνιάστηκε όταν σηκώνοντας το κεφάλι είδε γύρω του τα πρόσωπα των ληστών. Οι συνοδοί τους, μόλις είδαν το λόρδο να πέφτει, είχαν ρίξει τα όπλα και παραδόθηκαν.

Τάζοντάς τους άφθονα λύτρα, ο Όμπρεϊ έπεισε σύντομα τους ληστές να μεταφέρουν τον πληγωμένο φίλο του σε μια γειτονική καλύβα. Αφού συμφώνησαν το ποσό των λύτρων, τον άφησαν μόνο του δίπλα στο Λόρδο και, τοποθετώντας έναν φρουρό στην είσοδο, έστειλαν κάποιον σύντροφό τους με ένα μήνυμα για να φέρει τα χρήματα.

Ο λόρδος Ράθβεν άρχισε να χάνει γρήγορα τις δυνάμεις του. Σε δυο μέρες η πληγή του μολύνθηκε και ο θάνατος φαινόταν να τον πλησιάζει με γοργά βήματα. Η συμπεριφορά και όψη του, πάντως, δεν είχαν αλλάξει. Φαινόταν να μην αντιλαμβάνεται τον πόνο όπως και τα αντικείμενα γύρω του. Προς το τέλος, όμως, της δεύτερης βραδιάς, φάνηκε ανήσυχος και τα μάτια του καρφώθηκαν επίμονα στον Όμπρεϊ ο οποίος στεκόταν δίπλα του και τον φρόντιζε.

"Βοήθα με!" του είπε. "Μπορείς να με σώσεις – και δεν εννοώ τη ζωή μου, στην οποία δεν δίνω περισσότερη σημασία από το τέλειωμα ετούτης της μέρας. Μπορείς να σώσεις την τιμή μου – την τιμή του φίλου σου".

"Πώς; Πες μου πώς; Θα κάνω τα πάντα!" του απάντησε ο Όμπρεϊ.

"Λίγα θα σου πω, γιατί η ζωή φεύγει από μέσα μου. Θέλω να κρύψεις τα όσα ξέρεις για μένα, έτσι ώστε η υπόληψή μου να μην λεκιαστεί στα στόματα του κόσμου. Ο θάνατός μου δεν πρέπει να μαθευτεί στην Αγγλία".

"Δεν θα μαθευτεί".

"Ορκίσου!" φώναξε ο ετοιμοθάνατος. "Ορκίσου σε ότι ιερό και όσιο έχεις και σε ό,τι φοβάσαι στη ζωή, πως για έναν χρόνο και μια μέρα δεν θα μιλήσεις για τα εγκλήματα και το θάνατό μου σε κανένα ζωντανό πλάσμα, ο,τιδήποτε κι αν συμβεί και ο,τιδήποτε και αν δεις". Τα μάτια του φαίνονταν έτοιμα να πεταχτούν από τις κόγχες τους.

"Ορκίζομαι!" είπε ο Όμπρεϊ.

Ο λόρδος έγειρε γελώντας στο στρώμα και ξεψύχησε.

Ο Όμπρεϊ προσπάθησε να κοιμηθεί σε μια διπλανή καλύβα, αλλά δεν τα κατάφερε. Οι περίεργες περιστάσεις που συνόδευαν τη γνωριμία του με τον νεκρό γέμιζαν το μυαλό του και δεν γνώριζε γιατί. Κάθε φορά που θυμόταν τον όρκο του, ένας κρύος ιδρώτας τον έλουζε, με ένα προαίσθημα πως κάτι φοβερό τον περίμενε.

Σηκώθηκε νωρίς το επόμενο πρωί και ήταν έτοιμος να μπει στην καλύβα όπου είχε αφήσει το πτώμα, όταν ένας ληστής τον σταμάτησε και τον πληροφόρησε ότι ο νεκρός δεν βρισκόταν πια εκεί. Αυτός και οι σύντροφοί του, σύμφωνα με μια υπόσχεση που είχαν δώσει στο λόρδο, τον είχαν μεταφέρει στην κορυφή ενός γειτονικού βουνού για να εκτεθεί στις παγερές ακτίνες της πρώτης σελήνης που θα ανέτελλε μετά το θάνατό του.

Ο Όμπρεϊ έμεινε έκπληκτος, και τελικά πήρε μαζί του μερικούς άνδρες και ανέβηκε στην κορυφή για να θάψει το λόρδο στο σημείο που βρισκόταν. Όταν, όμως, έφτασαν εκεί, δεν βρήκαν ούτε πτώμα ούτε ρούχα, αν και οι ληστές του ορκίζονταν πως τον είχαν οδηγήσει στο συγκεκριμένο βράχο όπου είχαν ξαπλώσει το πτώμα.

Για μια στιγμή, το μυαλό του Όμπρεϊ γέμισε από τρομαχτικά συμπεράσματα, αλλά τελικά γύρισε πίσω πεισμένος πως οι ληστές είχαν θάψει οι ίδιοι το πτώμα για να του πάρουν τα πλούσια ρούχα.

Κουρασμένος από τη χώρα στην οποία τον είχαν βρει τόσες ατυχίες και που το κάθε τι φαινόταν να συνομωτεί για να του αυξήσει τη μελαγχολία και τη δεισιδαιμονία του, αποφάσισε να φύγει και σύντομα κατέληξε στη Σμύρνη. Εκεί, και ενώ περίμενε κάποιο πλοίο που να τον μεταφέρει στο Οτράντο ή τη Νάπολη, ασχολήθηκε με τη διαλογή των αντικειμένων που είχε στην κατοχή του ο λόρδος. Ανάμεσα στα άλλα πράγματα, υπήρχε και μια θήκη που περιείχε διάφορα είδη μαχαιριών και στιλέτων. Ενώ τα περιεργαζόταν, εξετάζοντας τα περίεργα σχήματά τους, προς μεγάλη του έκπληξη ανακάλυψε ένα θηκάρι διακοσμημένο με την ίδια τεχνοτροπία όπως και το μαχαίρι που είχε βρει στη μοιραία καλύβα. Προσπαθώντας να επιβεβαιώσει τις υποψίες του, έψαξε και βρήκε το όπλο μέσα στα δικά του πράγματα. Προς μεγάλο του τρόμο είδε πως ταίριαζε απόλυτα μέσα στο θηκάρι, παρά το αλλόκοτο σχήμα της λεπίδας του.

Τα μάτια του δεν χρειάζονταν άλλες αποδείξεις, αλλά ακόμα αρνιόταν να το πιστέψει. Μα δεν υπήρχε αμφιβολία, γιατί όχι μόνο τα σχέδια και τα υλικά ήταν πανομοιότυπα, αλλά υπήρχε αίμα τόσο πάνω στο μαχαίρι όσο και στο θηκάρι.

Άφησε τη Σμύρνη, και περνώντας από τη Ρώμη στο ταξίδι της επιστροφής φρόντισε να μάθει για την κοπέλα που είχε προσπαθήσει να σώσει από τα χέρια του λόρδου Ράθβεν. Οι γονείς της ήταν απεγνωσμένοι και κανείς δεν είχε μάθει νέα της από τη μέρα που αναχώρησε ο λόρδος.

Το μυαλό του Όμπρεϊ σχεδόν κατέρρευσε κάτω από τόσες επαναλαμβανόμενες συμφορές. Ήταν σίγουρος πως και αυτή η κοπέλα είχε πέσει θύμα του φονιά της Ιάνθης. Έγινε κατηφής και λιγομίλητος, και η μόνη του έγνοια ήταν πώς θα συντομέψει το ταξίδι του, λες κι ήθελε να σώσει τη ζωή κάποιου αγαπητού του προσώπου.

Έφτασε στο Καλαί. Ένας αέρας που λες και υπάκουε στις επιθυμίες του τον έφερε γρήγορα στις ακτές της Αγγλίας. Βιάστηκε να επιστρέψει στην έπαυλη των προγόνων του και εκεί ξέχασε για λίγο τα βάσανά του στην αγκαλιά και τα χάδια της αδελφής του.

Η δεσποινίς Όμπρεϊ δεν διέθετε το είδος της ομορφιάς που ελκύει αμέσως τα βλέμματα στα σαλόνια της καλής κοινωνίας, ούτε τη λάμψη που εμφανίζεται μονάχα μέσα στην έξαψη μιας πολυπληθούς συγκεντρωσης. Τα γαλάζια μάτια της δεν φωτίζονταν ποτέ από τις σκέψεις του μυαλού της. Είχε μια μελαγχολική γοητεία που δεν προερχόταν από δυστυχία αλλά από μια συνειδητότητα κάποιων άλλων, ανώτερων κόσμων. Το βήμα της ήταν σκεπτικό και επιφυλακτικό, και δεν παραστρατούσε εδώ κι εκεί από κάποιο χρώμα ή έντονη εντύπωση. Όταν ήταν μόνη, το πρόσωπό της ποτέ δεν φωτιζόταν από χαμόγελο χαράς. Όταν όμως ο αδελφός της βρισκόταν δίπλα της, και με την παρουσία της ξεχνούσε τις θλίψεις που εκείνη γνώριζε πως δεν τον άφηναν σε ησυχία, τότε ποιός θα αντάλλαζε το χαμόγελό της γι'αυτό της οποιασδήποτε γόησσας; Κάτι τέτοιες

στιγμές τα μάτια της φαίνονταν να παίρνουν φως από κάποιον άλλο κόσμο.

Ήταν ακόμη μόλις δεκαοκτώ χρονών, και δεν είχε παρουσιαστεί ακόμα στους κοσμικούς κύκλους επειδή οι κηδεμόνες της θεωρούσαν σκοπιμότερο να περιμένουν την επιστροφή του αδελφού της από την Ευρώπη. Μετά την επιστροφή, λοιπόν, αποφασίστηκε πως η επόμενη δεξίωση θα αποτελούσε και την είσοδό της στην "καλή κοινωνία". Ο Όμπρεϊ θα προτιμούσε βέβαια να παραμείνει στην έπαυλη των γονιών του και να τρέφεται με τη μελαγχολία που τον είχε κυριεύσει. Δεν εύρισκε πια κανένα ενδιαφέρον στις ελαφρότητες της μόδας, μετά από τις τρομερές περιπέτειες που είχε περάσει. Ωστόσο, έκρινε σκόπιμο να θυσιάσει τη δική του άνεση για να παραβρεθεί σαν προστάτης και συνοδός της αδελφής του. Έτσι έφτασαν στην πόλη ώστε να ετοιμαστούν για την επόμενη μέρα που θα γινόταν η δεξίωση.

Το πλήθος ήταν μεγάλο – γιατί είχε αρκετό καιρό να γίνει κάποια σημαντική συγκέντρωση – και όλοι ανυπομονούσαν να βρεθούν κοντά στους ευγενείς που θα παρευρίσκονταν σε αυτήν. Ενώ ο Όμπρεϊ στεκόταν σε μια γωνιά ολομόναχος, φέρνοντας στο μυαλό του την πρώτη φορά που είχε συναντήσει τον λόρδο Ράθβεν σε αυτό ακριβώς το μέρος, ένιωσε ένα χέρι να του σφίγγει το μπράτσο και μια φωνή που θυμόταν πολύ καλά ψυθίρισε στο αυτί του: *"Θυμίσου τον όρκο σου"*.

Με μεγάλη δυσκολία βρήκε μετά από λίγο το θάρρος να γυρίσει το κεφάλι, και τότε διέκρινε από κάποια απόσταση την ίδια μορφή που είχε ελκύσει την προσοχή του όταν είχε πρωτοκάνει εκεί την πρώτη του εμφάνιση στους κοσμικούς κύκλους.

Συνέχιζε να κοιτάζει μέχρι που τα πόδια του αρνιόταν πια να σηκώσουν το βάρος του κορμιού του, και ύστερα, στηριζόμενος πάνω σε έναν φίλο, πέρασε μέσα από το πλήθος, μπήκε στην άμαξά του και γύρισε έντρομος πίσω.

Μέσα στο δωμάτιό του, άρχισε να βηματίζει πέρα – δώθε, σφίγγοντας το κεφάλι μέσα στα χέρια, λες και φοβόταν μήπως οι σκέψεις ξεχείλιζαν από μέσα του. Ο λόρδος Ράθβεν είχε ξαναβρεθεί μπροστά του. Ξαναθυμήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους, το μαχαίρι, τον όρκο. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε δει – έναν νεκρό να βαδίζει εμπρός του ξανά!

Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του ότι δεν ήταν παρά μια εικόνα που είχε δημιουργήσει η φαντασία του. Παρά τις προσπάθειές του να κάνει ερωτήσεις σχετικά με τον λόρδο Ράθβεν, το όνομα δεν μπορούσε να βγει από το σομα του και έτσι δεν κατάφερε τίποτα.

Τελικά, αποφάσισε να ξαναβγεί στην κονωνία, και λίγες νύχτες αργότερα πήγαν με την αδελφή του στη συγκέντρωση που έκανε ένας κοντινός τους συγγενής. Άφησε την αδελφή του κάτω από την προστασία μιας ευυπόληπτης κυρίας και αποτραβήχτηκε σε μια γωνιά όπου και παραδόθηκε στις σκέψεις που του τριβέλιζαν το μυαλό.

Τελικά, πρόσεξε πολλούς να φεύγουν και κατάλαβε πως η ώρα ήταν περασμένη. Μπαίνοντας σε ένα άλλο δωμάτιο, βρήκε την αδελφή του περιτριγυρισμένη από αρκετά άτομα και αφοσιωμένη σε μια σοβαρή συζήτηση.

Πλησίασε κοντά, και ζήτησε σε κάποιον που βρισκόταν μπροστά του να κάνει στο πλάι για να περάσει. Ο άνδρας γύρισε, αποκαλύπτωντας το πρόσωπο που έτρεμε περισσότερο από κάθε τί.

Όρμησε μπροστά, άρπαξε την αδελφή του από το μπράτσο, και με βιαστικό βήμα την οδήγησε προς την κεντρική είσοδο. Στην πόρτα, εμποδίστηκε για λίγο από το πλήθος των υπηρετών που περίμεναν τους κυρίους τους και, ενώ άνοιγε δρόμο ανάμεσά τους, άκουσε την ίδια φωνή να ψιθυρίζει: *"Θυμίσου τον όρκο σου!"*.

Δεν τόλμησε να γυρίσει, αλλά σπρώχνοντας την αδελφή του μπήκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στην άμαξα.

Ο Όμπρεϊ τα είχε χαμένα. Τώρα πια που ήταν απόλυτα σίγουρος ότι το τέρας ήταν ζωντανό, τίποτε άλλο δεν απασχολούσε τη σκέψη του. Δεν έδινε καμιά σημασία στα λόγια της αδελφής του και μάταια εκείνη τον παρακαλούσε να της εξηγήσει τί είχε προκαλέσει την απότομη συμπεριφορά του. Ψέλλισε μόνο μερικά λόγια, κι αυτά την τρομοκράτησαν. Όσο περισσότερο το σκεφτόταν, τόσο μεγαλύτερο ήταν το δίλημμά του. Τί έπρεπε να κάνει με τον όρκο του; Θα άφηνε το κτήνος αυτό να τριγυνά ελεύθερο, προκαλώντας

την καταστροφή σε όσους αγαπούσε;

Όμως, ακόμα και αν παρέβαινε τον όρκο του και αποκάλυπτε τις υποψίες του, ποιος θα τον πίστευε; Σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει τα ίδια του τα χέρια για να ελευθερώσει τον κόσμο από το βδέλυγμα, αλλά τότε θυμήθηκε πως το τέρας είχε ήδη κοροϊδέψει το θάνατο.

Για μέρες παρέμενε σε αυτή την κατάσταση, κλεισμένος στο δωμάτιό του, τρώγοντας μόνο όταν η αδελφή του τον ικέτευε με δάκρυα στα μάτια.

Τελικά, μην αντέχοντας πια τη μοναξιά και την ησυχία, άφησε το σπίτι του και άρχισε να περιπλανιέται στους δρόμους, προσπαθώντας να ξεφύγει από την οπτασία που στοίχειωνε τις σκέψεις του. Παραμέλησε το ντύσιμό του και έμενε εκτεθειμένος τόσο στον μεσημεριάτικο ήλιο όσο και στην υγρασία της νύχτας. Τον πρώτο καιρό επέστρεφε στο σπίτι, αλλά τελικά άρχισε να ξαπλώνει όπου τον έβρισκε η εξάντληση.

Η αδελφή του, αγωνιόντας για την ασφάλειά του, έβαλε ανθρώπους να τον παρακολουθούν, αλλά μάταια. Δεν μπορούσαν να κυνηγήσουν κάποιον που προσπαθούσε να ξεφύγει από τον ταχύτερο διώκτη – την ίδια τη σκέψη.

Ξαφνικά, όμως, η συμπεριφορά του άλλαξε και πάλι. Συνειδητοποιόντας ξαφνικά πως είχε αφήσει φίλους και γνωστούς με έναν δαίμονα ανάμεσά τους, αποφάσισε να ξαναμπεί στην κοινωνία και να τον παρακολουθεί προσεκτικά, έτοιμος να προειδοποιήσει, παρά τον όρκο του, όποιον πλη-

σίαζε ιδιαίτερα επικίνδυνα ο λόρδος. Μπαίνοντας όμως σε μια σάλα, η κυνηγημένη και φιλύποπτη όψη του και τα ρίγη που τον διαπερνούσαν ήταν τόσο έντονα ώστε η αδελφή του τελικά αναγκάστηκε να του ζητήσει να σταματήσει για χάρη της κάτι που τον επηρέαζε τόσο έντονα.

Όταν κάθε παραίνεση αποδείχθηκε μάταιη, οι κηδεμόνες τους θεώρησαν σκόπιμο να παρέμβουν, φοβούμενοι πως τα λογικά του είχαν αρχίσει να σαλεύουν. Έτσι, για να τον γλιτώσουν από τους κινδύνους και τις ταλαιπωρίες των καθημερινών του περιπλανήσεων και να τον εμποδίζουν να εμφανίζεται δημόσια σε τέτοια άθλια κατάσταση, προσέλαβαν έναν γιατρό για να μένει μαζί τους στο σπίτι και να τον φροντίζει. Το μυαλό του Όμπρεϊ ήταν τόσο απασχολημένο που δεν αινόταν καν να αντιλαμβάνεται την παρουσία του. Η ασυναρτησία του μυαλού του έφτασε σε τέτοιο σημείο που αναγκάστηκαν να τον περιορίσουν στο δωμάτιό του. Εκεί έμενε ξαπλωμένος συχνά για μέρες ολόκληρες, χωρίς κανείς να μπορεί να τον σηκώσει.

Αδυνάτισε, και τα μάτια του απόκτησαν μια θαμπή γυαλάδα. Η μόνη του έκφραση τρυφερότητας και ανάμνησης παρουσιαζόταν όταν στο δωμάτιο έμπαινε η αδελφή του. Μερικές φορές τιναζόταν όρθιος, τις έσφιγγε τα χέρια και της έλεγε με βλέμμα τρελού: "Μην τον αγγίζεις! Αν με αγαπάς έστω και λίγο, μην τον πλησιάζεις!"

Όταν εκείνη τον ρωτούσε σε ποιον αναφερόταν, η μόνη του απάντηση ήταν: "Πίστεψέ με! Πί-

στεψέ με!" και μετά ξαναβυθιζόταν σε μια απάθεια από την οποία ούτε η ίδια μπορούσε να τον συνεφέρει.

Η κατάσταση αυτή κράτησε πολλές μέρες. Σταδιακά, όμως, καθώς ο χρόνος περνούσε, οι ασυναρτησίες του έγιναν λιγότερο συχνές και το μυαλό του κατάφερε να αποτινάξει ένα μέρος της κατάθλιψής του. Οι κηδεμόνες του πρόσεχαν ότι αρκετές φορές τη μέρα μετρούσε στα δάχτυλά του έναν συγκεκριμένο αριθμό και μετά χαμογελούσε.

Ο χρόνος είχε σχεδόν περάσει, όταν, την τελευταία μέρα του χρόνου, ένας από τους κηδεμόνες του μπήκε στο δωμάτιο και άρχισε να συζητά με το γιατρό για τη θλιβερή κατάσταση στην οποία βρισκόταν ο Όμπρεϊ ενώ την άλλη μέρα η αδελφή του θα παντρευόταν. Αμέσως, η προσοχή του Όμπρεϊ εστιάστηκε και ρώτησε γεμάτος αγωνία με ποιον.

Ικανοποιημένοι από αυτό το δείγμα επιστροφής των λογικών του, για τα οποία φοβόνταν πως είχαν μόνιμα σαλευτεί, ανέφεραν το όνομα του Κόμητα του Μάρσντεν.

Πιστεύοντας πως θα ήταν κάποιος νεαρός κόμης τον οποίο η αδελφή του γνώρισε κάπου, ο Όμπρεϊ φάνηκε ιδιαίτερα ικανοποιημένος και τους ξάφνιασε ακόμα περισσότερο όταν έκφρασε την επιθυμία του να παραβρεθεί στο γάμο και να μιλήσει με την αδελφή του. Εκείνοι δεν του απάντησαν, αλλά σε λίγα λεπτά η αδελφή του μπήκε στο δωμάτιο. Ο Όμπρεϊ φαινόταν και πάλι ικανός να επηρεαστεί από το όμορφο χαμογελό της, επειδή την έσφιξε στην αγκαλιά του και της φίλησε το δακρυσμένο μάγουλο. Άρχισε να της μιλά με θέρμη και να τη συγχαίρει γιατί θα παντρευόταν ένα τόσο διακεκριμένο άτομο, όταν ξαφνικά διέκρινε πάνω στο στήθος της ένα μενταγιόν. Όταν το άνοιξε, έμεινε αποσβωλομένος κοιτάζοντας το πρόσωπο του τέρατος που για τόσο καιρό επηρέαζε τη ζωή του.

Μέσα σε έναν παροξυσμό οργής, άρπαξε το πορτραίτο και το ποδοπάτησε. Όταν εκείνη τον ρώτησε γιατί είχε καταστρέψει την απεικόνιση του μελλοντικού συζύγου της, εκείνος την κοιτούσε λες και δεν καταλάβαινε τί του έλεγε. Ύστερα, της άρπαξε τα χέρια και της ζήτησε να του ορκιστεί ότι ποτέ δεν θα παντρευόταν αυτό το τέρας, γιατί – μα δεν μπορούσε να συνεχίσει. Του φάνηκε σαν η ίδια φωνή να του υπενθύμιζε τον όρκο του. Γύρισε απότομα, περιμένοντας να δει τον λόρδο Ράθβεν, αλλά δεν είδε κανέναν.

Στο μεταξύ, οι κηδεμόνες και ο γιατρός που είχαν ακούσει τη φασαρία και πίστεψαν πως η τρέλα του είχε επιστρέψει, μπήκαν μέσα και απομακρύνοντας την αδελφή του, της ζήτησαν να βγει από το δωμάτιο. Εκείνος έπεσε στα γόνατα και τους ικέτευε να καθυστερήσουν το γάμο για μια μόνο μέρα. Εκείνοι, όμως, αποδίδοντας την κατάστασή του στην παραφροσύνη που πίστευαν πως τον είχε συνεπάρει, αποσύρθηκαν αφού τελικά κατάφεραν να τον καθησυχάσουν.

Ο λόρδος Ράθβεν είχε κάνει μια επίσκεψη στο σπίτι του Όμπρεϊ αμέσως μετά την συνάντησή τους στη δεξίωση, αλλά η είσοδος του είχε απαγορευτεί όπως και σε οποιονδήποτε άλλο. Ακούγοντας ότι ο Όμπρεϊ ήταν άρρωστος, κατάλαβε πως εκείνος ήταν η αιτία, αλλά όταν έμαθε ότι όλοι τον θεωρούσαν τρελό δυσκολεύτηκε να κρύψει τη χαρά του από εκείνους που του είπαν την είδηση. Ξαναγύρισε στο σπίτι του πρώην συνταξιδιώτη του και προσποιούμενος πως ενδιαφερόταν για την κατάσταση του αδελφού της, κέρδισε τελικά την εύνοια της δεσποινίδας Όμπρεϊ.

Ποια θα μπορούσε να αντισταθεί στη δύναμή του; Ισχυριζόταν πως δεν είχε άλλη συμπάθεια σε ολόκληρη τη γη εκτός από το πλάσμα στο οποίο απευθυνόταν και πως η ζωή του δεν του φαινόταν πια ιδιαίτερα πολύτιμη παρά μόνο μέχρι του σημείου που μπορούσε να ακούει τη φωνή της. Με λίγα λόγια, ήξερε τόσο καλά τις τέχνες του φιδιού, ή ίσως τέτοιο να ήταν το θέλημα της μοίρας, ώστε τελικά την έκανε να τον ερωτευτεί.

Με τη βοήθεια του τίτλου του είχε τελικά κερδίσει από την κυβέρνηση μια σημαντική πρεσβεία, κι αυτό του χρησίμευσε σαν μια δικαιολογία για να επισπεύσει το γάμο (παρά την άσχημη κατάσταση της υγείας του αδελφού της) ο οποίος και θα γινόταν την παραμονή της αναχώρησής τους από την Αγγλία.

Ο Όμπρεϊ, που απόμεινε μόνος με το γιατρό και τους κηδεμόνες του, προσπάθησε να δωροδοκήσει τους υπηρέτες αλλά δεν τα κατάφερε. Ζήτησε μολύβι και χαρτί, κι όταν του τα έφεραν έγραψε ένα γράμμα στην αδελφή του. Την εξόρκιζε, αν ήθελε την ευτυχία της και επιθυμούσε να διατηρήσει την τιμή της και την τιμή των νεκρών γονιών τους, οι οποίοι κάποτε την κρατούσαν στα χέρια τους και τη θεωρούσαν ελπίδα του σπιτιού τους, να καθυστερήσει για λίγες μόνο ώρες το γάμο της με τον άνδρα για τον οποίο ξεστόμιζε τις πιο βαριές κατάρες. Οι υπηρέτες υποσχέθηκαν να της το παραδώσουν, αλλά τελικά το έδωσαν στο γιατρό. Εκείνος, μη θέλοντας να φέρει νέα αναστάτωση στην νεαρή κοπέλα, προτίμησε να μην την ενοχλήσει με αυτό που θεωρούσε παρακρούσεις ενός μανιακού.

Η νύχτα πέρασε με τις ετοιμασίες, ενώ ο Όμπρεϊ άκουγε με τρόμο τις φασαρίες των υπηρετών. Όταν ήρθε το πρωί, τον ξύπνησαν οι ήχοι από τροχούς αμαξών. Η περιέργεια των υπηρετών υπερνίκησε τελικά την προσοχή τους, κι ένας-ένας έφυγαν για να δουν το θέαμα, αφήνοντάς τον τελικά με μια γριά.

Αρπάζοντας την ευκαιρία, βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο και σε ένα λεπτό βρισκόταν στην αίθουσα όπου ήταν όλοι συγκεντρωμένοι.

Ο λόρδος Ράθβεν ήταν ο πρώτος που τον είδε. Αμέσως τον πλησίασε και, αρπάζοντάς τον από το μπράτσο, τον οδήγησε βίαια έξω από το δωμάτιο ενώ ο Όμπρεϊ ήταν άφωνος από την οργή. Όταν βρέθηκαν στη σκάλα, ο Ράθβεν του ψιθύρισε στο αυτί: *“Θυμίσου τον όρκο σου. Κι αν δεν*

σου φτάνει αυτό, να ξέρεις πως η αδελφή σου, έτσι και δεν με παντρευτεί σήμερα, σίγουρα θα ατιμαστεί. Οι γυναίκες είναι αδύναμα πλάσματα!" Με αυτά τα λόγια, τον παρέδωσε στους υπηρέτες που έψαχναν να τον βρουν ειδοποιημένοι από τη γριά.

Ο Όμπρεϊ δεν μπορούσε να αντέξει άλλο. Μην βρίσκοντας διέξοδο στην οργή του, έπαθε εγκεφαλικό και μεταφέρθηκε σηκωτός στο κρεβάτι του. Η εμφάνισή του δεν αναφέρθηκε στην αδελφή του, που την ώρα εκείνη απουσίαζε από την αίθουσα, επειδή ο γιατρός δεν θεώρησε καλό να την αναστατώσουν. Έτσι ο γάμος έγινε και ο γαμπρός με τη νύφη έφυγαν από το Λονδίνο.

Η κατάσταση του Όμπρεϊ χειροτέρευε και όλα έδειχναν πως ο θάνατός του πλησίαζε. Ζήτησε να καλέσουν τους κηδεμόνες της αδελφής του, και όταν χτύπησαν μεσάνυχτα τους διηγήθηκε λεπτομερώς όλα όσα είχαν συμβεί και μετά ξεψύχησε.

Οι κηδεμόνες έτρεξαν να προλάβουν, αλλά όταν έφτασαν ήταν πολύ αργά. Ο λόρδος Ράθβεν είχε εξαφανιστεί και η αδελφή του Όμπρεϊ είχε χορτάσει τη δίψα ενός ΒΡΙΚΟΛΑΚΑ!

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

του Μάνλι Γουέιντ Γουέλμαν

Ο Έντγκαρ Άλαν Πόε θεωρείται ασφαλώς ο μεγαλύτερος Αμερικανός συγγραφέας της λογοτεχνίας τρόμου και μυστηρίου – αν και ήδη ακούω τις αγριεμένες διαμαρτυρίες των πιστών του Λάβκραφτ. Όπως και να έχει το πράγμα, τα διηγήματά του έχουν μείνει κλασικά και έχουν παρουσιαστεί σε άπειρες εκδόσεις.

Το διήγημα που ακολουθεί δεν είναι γραμμένο "από" τον Πόε, αλλά "γιά" τον Πόε, έχει δηλαδή την πρωτοτυπία να χρησιμοποιεί τον Πόε σαν ήρωά του, και αυτό το κάνει διπλά συναρπαστικό. Ο Μάνλι Γουέλμαν είναι λιγότερο γνωστός στην Ευρώπη από ότι στην Αμερική, αλλά είμαι βέβαιος πως η ιστορία αυτή θα κάνει τους λάτρεις του είδους να τον αγαπήσουν.

Θ.Μ.

Το χέρι του, λιπόσαρκο σαν πόδι πουλιού, βούτηξε την πέννα στο μελανοδοχείο και έγραψε σε μια γωνιά της σελίδας την ημερομηνία:

3 Μαρτίου 1842.

Ύστερα:

Η ΠΡΩΙΜΗ ΤΑΦΗ

υπό Έντγκαρ Α. Πόε

Σιχαινόταν το δεύτερο όνομά του, το όνομα του τσιγγούνη και κακότροπου πατριού του. Για μια στιγμή σκέφτηκε να σβήσει ακόμα και το αρχικό γράμμα, αλλά ύστερα είπε στον εαυτό του πως όλα αυτά τα έκανε γιατί βαριόταν να ξεκινήσει το γράψιμο. Έπρεπε, όμως, να γράψει ή διαφορετικά να πεθάνει της πείνας. Η *Εφημερίδα του Δολλαρίου* της *Φιλαδέλφειας* τον πίεζε για το διήγημα που τους είχε υποσχεθεί.

Εκείνο το πρωί είχε ακούσει κάποια κουτσομπολιά που η πεθερά του είχε μάθει από μια γει-

τόνισσα – κάτι που ξανάφερε στο μυαλό του ένα θέμα πάντα συναρπαστικό.

Άρχισε να γράφει γρήγορα με τον λεπτό γραφικό του χαρακτήρα:

Υπάρχουν ορισμένα θέματα που απορροφούν εντελώς το ενδιαφέρον του αναγνώστη, αλλά παρ'όλα αυτά είναι πολύ τρομακτικά για να χρησιμοποιηθούν...

Στην ουσία αυτό που θα έγραφε θα ήταν μια πραγματεία και όχι ένα διήγημα, και ήταν σίγουρος πως θα έκανε άψογη δουλειά. Συχνά έβλεπε ολόκληρο τον κόσμο σαν ένα απέραντο νεκροταφείο, πυκνοσπαρμένο με τάφους στους οποίους δεν αναπαύονταν όλοι ήρεμα – πολλοί πάλευαν μάταια να ξεφύγουν από τα σάβανα που τους έπνιγαν, τα σφραγισμένα και θαμμένα φέρετρά τους. Μήπως και οι δικοί του λογοτεχνικοί αγώνες δεν ήταν μια πάλη ενάντια σε μια κοινωνία βαριά και αναίσθητη σαν τις σβουρνιές του χώματος που ρίχνει στον τάφο το φτυάρι του νεκροθάφτη;

Σταμάτησε και πήγε μέχρι το ράφι του τζακιού για να πάρει ένα κερί. Είχε προ πολλού βάλει ενέχυρο τη λάμπα πετρελαίου, και μετά τις τέσσερις το απόγευμα μέσα στο σπίτι ήταν σκοτεινά, ακόμα και τον Μάρτη. Κάπου μέσα στο σπίτι, η πεθερά του σκούπιζε το πάτωμα, ενώ από το διπλανό δωμάτιο ακουγόταν η ήρεμη ανάσα της κατάκοιτης γυναίκας του. Η ταλαίπωρη Βιρτζίνια κοιμόταν και για την ώρα τουλάχιστον δεν πονούσε. Επιστρέφοντας με το αναμένο κερί, βούτηξε πάλι

την πέννα στο μελάνι και συνέχισε:

"Το να θαφτεί κανείς ενώ είναι ακόμα ζωντανός, είναι πέρα από κάθε αμφιβολία η πιο τρομακτική εμπειρία που μπορεί να συμβεί σε εναν θνητό. Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί πως είναι κάτι που συμβαίνει πολύ συχνά..."

Ξανά, η σκοτεινή φαντασία του ανάπλασε την ιστορία που είχε ακούσει εκείνο το πρωί. Είχε συμβεί εκεί, στη Φιλαδέλφεια, και μάλιστα στην ίδια τη γειτονιά που έμενε, πριν από έναν μήνα. Ένας χήρος είχε πάει, μετά από εβδομάδες πένθους, λουλούδια στον τάφο της γυναίκας του. Σκύβοντας για να τα αφήσει πάνω στη μαρμάρινη ταφόπλακα, άκουσε κάποιο θόρυβο από κάτω. Καταχαρούμενος και φρικιασμένος ταυτόχρονα, έφερε άνδρες με λοστούς και ξέθαψε το σώμα, το οποίο ήταν ανέγγιχτο από την αποσύνθεση. Στο σπίτι τους, το ίδιο βράδυ, η γυναίκα ξαναβρήκε τις αισθήσεις της.

Έτσι έλεγαν οι φήμες, που ίσως να ήταν παραποιημένες και ίσως πάλι όχι. Το σπίτι, όμως, βρισκόταν μόλις έξι τετράγωνα από την οδό Σπρινγκ Γκάρντεν όπου έμενε ο ίδιος.

Ο Πόε έβγαλε το σημειωματάριό του και άρχισε να συγκεντρώνει αποσπάσματα για τη δουλειά του – μια μακάβρια ιστορία νεκρανάστασης από τη Βαλτιμόρη, άλλη μία από τη Γαλλία, ένα αυθεντικό ανατριχιαστικό απόσπασμα από τα *Χειρουργικά Χρονικά* της Λειψίας, μια ένορκη μαρτυρία επαναφοράς στη ζωή με τη βοήθεια ηλεκτροσόκ από το Λονδίνο. Ύστερα πρόσθεσε μια δική του

εμπειρία, μια περιπέτεια της παιδικής του ηλικίας στη Βιρτζίνια. Την ώρα που ετοιμαζόταν να γράψει τον επίλογο, του ήρθε μια καινούρια έμπνευση.

Γιατί να μη μάθει περισσότερα για αυτή την υποτιθέμενη νεκρανάσταση που έγινε εκεί, στη Φιλαδέλφεια; Θα τόνιζε το έργο του και θα του έδινε μια επικαιρότητα, σιγουρεύοντας έτσι και την αποδοχή του – δεν είχε περιθώρια να του απορρίψουν το κείμενο. Ταυτόχρονα, θα ικανοποιούσε και τη δική του περιέργεια.

Αφήνοντας κάτω την πέννα, ο Πόε σηκώθηκε. Από μια κρεμάστρα πήρε το πλατύ μαύρο καπέλο του και τον παλιό στρατιωτικό μανδύα που φορούσε από την κακότυχη περίοδο που ήταν δόκιμος στη σχολή του Ουέστ Πόιντ. Τυλίγοντάς τον γύρω από το μικροσκοπικό κοκκαλιάρικο σώμα του, άνοιξε την πόρτα της εισόδου και βγήκε έξω.

Ο Μάρτιος είχε έρθει σαν λιοντάρι, και σαν λιοντάρι μούγκριζε και λυσσομανούσε πάνω από τη Φιλαδέλφεια. Ο άνεμος έρριχνε στεγνή κρύα σκόνη στα μεγάλα γκρίζα μάτια του Πόε και αυτός έσφιξε τα χείλη κάτω από το μαύρο μουστάκι. Τα πόδια του είχαν ανατριχιάσει. Το ριγέ παντελόνι του ήταν πολύ λεπτό για τέτοια εποχή και τα παπούτσια του είχαν άμεση ανάγκη επιδιόρθωσης. Προς τα πού έπρεπε να τραβήξει;

Θυμήθηκε το όνομα του δρόμου και κάτι για έναν ρημαγμένο κήπο. Τελικά, του φάνηκε ότι βρήκε το μέρος. Ο κήπος ήταν σίγουρα ρημαγμένος, γεμάτος με ξερά αγριόχορτα. Ο Πόε άνοιξε

τη σκουριασμένη καγγελόπορτα και περνώντας το χοντροκαμωμένο πλακόστρωτο, στάθηκε στο κατώφλι. Στην μπρούτζινη επιγραφή έγραφε *"Γκάουμπερ"*. Ναι, αυτό το όνομα είχε ακούσει. Χτύπησε το ρόπτρο δυνατά και του φάνηκε πως άκουσε ένα θρόισμα από το εσωτερικό του σπιτιού. Η πόρτα, όμως, δεν άνοιξε.

"Δεν μένει κανείς εκεί, κύριε Πόε", είπε μια φωνή από το δρόμο. Ήταν ο μικρός παραγιός του μπακάλη, φορτωμένος με ένα βαρύ γεμάτο πανέρι. Ο Πόε άφησε το κατώφλι. Γνώριζε τον μικρό. Η αλήθεια ήταν πως χρωστούσε στον μπακάλη έντεκα δολλάρια.

"Είσαι βέβαιος;" τον ρώτησε ο Πόε.

"Απ'ό,τι νομίζω", είπε ο μικρός αλλάζοντας χέρι στο φορτίο του, "αν ζούσε κάποιος εδώ, θα ψώνιζε από το μαγαζί μας, έτσι δεν είναι; Κι εγώ θα πάρέδιδα τα ψώνια, σωστά; Είμαι, όμως, σ'αυτή τη δουλειά εδώ και έξι μήνες και δεν εχω ποτέ πατήσει πόδι σε αυτό το σπίτι".

Ο Πόε τον ευχαρίστησε και βγήκε στο δρόμο, αλλά δεν πήρε τη στροφή που θα τον οδηγούσε στο σπίτι του. Κατευθύνθηκε προς το μαγαζί κάποιου Πέμπερτον, ενός τυπογράφου και φίλου του, για να περάσει την ώρα του και να του ζητήσει δανεικά.

Ο Πέμπερτον δεν μπορούσε να του δανείσει ούτε ένα δολλάριο – οι καιροί ήταν δύσκολοι – αλλά του πρόσφερε ένα ουίσκι το οποίο ο Πόε πίεσε τον εαυτό του να αρνηθεί. Λίγο μετά, ένα κολατσιό από αλμυρά μπισκότα, τυρί και σάλτσα

σκόρδου τα οποία ο Πόε καταβρόχθισε με μεγάλη ευγνωμοσύνη. Στο σπίτι του, εκτός κι αν η πεθερά του είχε ζητιανέψει ένα πιάτο φαγητό από τους γείτονες, θα είχαν μόνο ψωμί και μελάσα. Ο ήλιος είχε πια βασιλέψει όταν ο συγγραφέας αντάλλαξε μια χειραψία με τον Πέμπερτον , τον ευχαρίστησε θερμά για τη φιλοξενία του και βγηκε πάλι στο δρόμο.

Ευτυχώς που δεν έβρεχε. Οι καταιγίδες κατέθλιβαν τον Πόε. Ο άνεμος είχε κοπάσει και ο μαρτιάτικος ουρανός ήταν καθαρός εκτός από λίγα σύννεφα και μια σκοτεινή γραμμή στον ορίζοντα. Το φεγγάρι είχε ανατείλει ολόγιομο, στο χρώμα της παγωμένης κρέμας.

Ο Πόε λοξοκοίταξε κάτω από το γείσο του καπέλου του τα σχέδια πάνω στο δίσκο του φεγγαριού. Μήπως έπρεπε να γράψει άλλη μια ιστορία για κάποιο ταξίδι στη Σελήνη – κάτι σαν εκείνο με τον Χανς Πφάαλ, αλλά πιο σοβαρό αυτή τη φορά; Συλλογισμένος, συνέχισε να περπατάει μέσα στο σούρουπο, μέχρι που βρέθηκε ξανά απέναντι από τον ρημαγμένο κήπο, τη σκουριασμένη καγγελόπορτα και το σπίτι με την πινακίδα που έγραφε *“Γκάουμπερ”*.

Ο παραγιός του μπακάλη είχε κάνει λάθος. Υπήρχε φως στο μπροστινό παράθυρο – ή μήπως έσφαλε; Πράγματι, μια μορφη ήταν σκυμμένη εκεί και έμοιαζε να τον κοιτάζει.

Ο Πόε μπήκε πάλι μέσα και χτύπησε την πόρτα για μια ακόμα φορά.

Ακολούθησαν τέσσερα ή πέντε λεπτά σιωπής,

και μετά άκουσε την πανάρχαια κλειδαριά να τρίζει. Η πόρτα κινήθηκε αργά προς τα μέσα. Ο Πόε σκέφτηκε ότι είχε κάνει λάθος για το φως, επειδή μέσα στο σπίτι όλα ήταν σκοτεινά. Μια φωνή μίλησε:

“Τί θέλετε, κύριε;”

Η φωνή ήταν βραχνή και χαμηλή, λες και το άτομο που είχε ανοίξει την πόρτα μόλις και μετά βίας ανάσαινε. Ο Πόε έβγαλε το καπέλο και έκανε μια από τις κομψές υποκλίσεις του.

“Να με συγχωρείτε...” Σταμάτησε, μη ξέροντας αν απευθυνόταν σε άνδρα ή γυναίκα. “Εδώ είναι η οικία Γκάουμπερ;”

“Είναι”, ήρθε η απάντηση, χαμηλόφωνη, βραχνή και άτονη. “Εσείς τί θέλετε, κύριε;”

Ο Πόε μίλησε με επίσημη κοφτή φωνή. Πριν κλείσει τα είκοσι ένα, είχε γίνει λοχίας του πυροβολικού και γνώριζε καλά πώς να της δίνει την κατάλληλη χροιά. “Εκτελώ δημόσιο λειτούργημα”, είπε. “Είμαι δημοσιογράφος και προσπαθώ να διαλευκάνω μια περίεργη φήμη”.

“Δημοσιογράφος;” επανέλαβε η σκιά. “Παράξενη φήμη; Περάστε μέσα, κύριε”.

Ο Πόε πέρασε, και η πόρτα έκλεισε πίσω του με ένα σκούξιμο της σκουριασμένης κλειδαριάς. Θυμήθηκε μια περίοδο που είχε βρεθεί στη φυλακή, και πώς η πόρτα του κελιού είχε κλείσει με τον ίδιο τρόπο. Η ανάμνηση δεν ήταν ευχάριστη.

Τα μάτια του συνήθισαν στο μισοσκόταδο και διέκρινε το εσωτερικό του σπιτιού κάτω από το λιγοστό φως του φεγγαριού.

Βρισκόταν σε έναν σκοτεινό διάδρομο, σκεπασμένον ολόκληρο με ξύλο, χωρίς έπιπλα, κουρτίνες ή πίνακες. Μαζί του ήταν μια γυναίκα με φαρδιά φούστα και δαντελωτή σκούφια στο κεφάλι, μια γυναίκα το ίδιο ψηλή με αυτόν, που τα μάτια της έλαμπαν σαν κάρβουνα. Ούτε κουνιόταν, ούτε μιλούσε, αλλά περίμενε να της πει ποιος ήταν ο σκοπός του.

Ο Πόε της είπε το όνομά του και, παραλάσσοντας κάπως την πραγματικότητα, ισχυρίστηκε πως ήταν συντάκτης της *Εφημερίδας του Δολλαρίου* και πως τον είχαν στείλει να της πάρει συνέντευξη.

“Και τώρα, κυρία μου, σχετικά με την ιστορία αυτής της πρώιμης ταφής...”

Εκείνη είχε πλησιάσει πολύ κοντά του, αλλά μόλις το πρόσωπό του γύρισε προς το μέρος της, πισωπάτησε. Ο Πόε φαντάστηκε την ανάσα του να την παρασύρει σαν φύλλο στον άνεμο, αλλά ύστερα θυμήθηκε τη σάλτσα σκόρδου του Πέμπερτον και παρά λίγο να τον πιάσουν τα γέλια. Λες και ήθελε να επιβεβαιώσει την υποψία του, η γυναίκα του πρόσφερε κρασί για να γλυκάνει την ανάσα του.

“Θα πιείτε ένα ποτήρι κρασί, κύριε Πόε;”, ρώτησε, ανοίγοντας μια πλαϊνή πόρτα. Την ακολούθησε μέσα σε ένα δωμάτιο με γαλάζια ταπετσαρία. Το φεγγαρόφωτο το έλουζε, αντανακλώταν πάνω στο χαρτί και έδινε την εντύπωση τεχνητού φωτός. Αυτό ήταν που είχε δει από έξω. Από ένα γυμνό τραπέζι, η γυναίκα σήκωσε ένα μπουκάλι,

έβαλε κρασί σε ένα μεταλλικό κύπελλο και του το πρόσφερε.

Ο Πόε ήθελε πολύ το κρασί, αλλά είχε πρόσφατα υποσχεθεί στην άρρωστη γυναίκα του να μην πιεί ξανά ούτε μια γουλιά από το ποτό που τον αναστάτωνε τόσο πολύ. “Σας ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν πίνω”, είπε μέσα από διψασμένα χείλη.

“Κατάλαβα”, είπε εκείνη και χαμογέλασε. Ο Πόε διέκρινε λευκά δόντια. Ύστερα: “Είμαι η Έλβα Γκάουμπερ – η σύζυγος του Τζον Γκάουμπερ. Δεν μπορώ να σας εξηγήσω το φαινόμενο στο οποίο αναφερθήκατε, αλλά είναι αλήθεια. Ο σύζυγός μου είχε θαφτεί στο νεκροταφείο των Λουθηρανών...”

“Μα εγώ είχα ακούσει πως η ταφή αφορούσε γυναίκα, κυρία Γκάουμπερ”.

“Όχι, επρόκειτο για το σύζυγό μου. Ήταν μέρες άρρωστος. Τελικά, έπαψε να μιλάει και το κορμί του πάγωσε. Ένας γιατρός, κάποιος Δρ. Μέχεμ, εξέδωσε το πιστοποιητικό θανάτου του και ο άνδρας μου θάφτηκε κάτω από μια μαρμαρένια ταφόπετρα στον οικογενειακό του τάφο.”. Ακουγόταν κουρασμένη, αλλά η φωνή της ήταν ήρεμη. “Αυτό συνέβη λίγο μετά την Πρωτοχρονιά. Την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου, του πήγα λουλούδια στον τάφο. Τον άκουσε να αναδεύεται και να παλεύει κάτω από την πλάκα του. Έβαλα να τον ξεθάψουν και τώρα ζει και πάλι – κατά κάποιο τρόπο, τουλάχιστον”.

“Ζει;” επανέλαβε ο Πόε. “Σε αυτό το σπίτι;”

"Θα θέλατε να τον δείτε; Να του πάρετε συνέντευξη;"

Η καρδιά του Πόε χτύπησε γοργά και η ραχοκοκκαλιά του μούδιασε. Ήταν η ιδιαιτερότητά του, τέτοιες αισθήσεις να του προκαλούν ικανοποίηση. "Δεν θα ήθελα τίποτε περισσότερο", την διαβεβαίωσε, και εκείνη κατευθύνθηκε προς μια εσωτερική πόρτα.

Την άνοιξε και κοντοστάθηκε στο κατώφλι, λες και έπαιρνε θάρρος για να βουτήξει μέσα σε παγωμένο νερό. Ύστερα, άρχισε να κατεβαίνει μια σκάλα.

Ο Πόε την ακολούθησε, κλείνοντας ασυναίσθητα την πόρτα πίσω του.

Το σκοτάδι του μεσονυχτίου, της φυλακής – του τάφου, θα μπορούσε να πει καλύτερα κανένας – πλημμύρισε τη σκάλα. Άκουσε την Έλβα Γκάουμπερ να ψελλίζει:

"Όχι... άσε το φεγγαρόφωτο να μπει..." Ύστερα, έπεσε βαριά και την άκουσε να κατρακυλάει τις σκάλες.

Έντρομος, ο Πόε έτρεξε στα τυφλά ξοπίσω της. Τη βρήκε σωριασμένη δίπλα σε μια πόρτα, στη βάση της σκάλας, σφηνωμένη στη γωνία του κουφώματος. Την άγγιξε, και το δέρμα της ήταν παγερό και άκαμπτο, χωρίς την κίνηση ή την ελαστικότητα της ζωής.

Το κοκκαλιάρικο χέρι του ψαχούλεψε, βρήκε το πόμολο της κάτω πόρτας και το γύρισε. Είδε κι άλλο αμυδρό φεγγαρόφωτο και έσυρε τη γυναίκα προς τα εκεί.

Σχεδόν αμέσως, εκείνη ανάσανε βαριά, κίνησε το κεφάλι και σηκώθηκε. "Ήταν πολύ ανόητο εκ μέρους μου", απολογήθηκε βραχνά.

"Το λάθος ήταν δικό μου", διαμαρτυρήθηκε ο Πόε. "Τα νεύρα σας και η υγεία σας γενικότερα είναι φυσικό να βρίσκονται σε κακή κατάσταση. Το ξαφνικό σκοτάδι και... η κλεισούρα, θα πρέπει να σας προκάλεσαν λιποθυμία. Έψαξε στην τσέπη για το τσακμάκι του. "Επιτρέψτε μου να ανάψω ένα φως".

Εκείνη σήκωσε το χέρι να τον σταματήσει. "Όχι! Το φεγγάρι είναι αρκετό". Προχώρησε προς ένα μικρό, στενόμακρο παντζούρι. Τα χέρια της, κοκκαλιάρικα σαν του Πόε και με μακριά νύχια, σήκωσαν το μάνταλο. Το πρόσωπό της, λουσμένο στο φως του φεγγαριού, δυνάμωσε και ηρέμησε. Πήρε μια βαθιά, σχεδον αισθησιακή ανάσα. "Συνήλθα εντελώς", είπε. "Μην ανησυχείτε για μένα. Δεν χρειάζεται να στέκεστε τόσο κοντά μου, κύριε".

Είχε ξεχάσει τη μυρωδιά του σκόρδου και πισωπάτησε ντροπιασμένος. Θα πρέπει να ήταν τόσο ευαίσθητη στη μυρωδιά του σκόρδου όσο και... Τί ήταν αυτό που αντιπαθούσε τη μυρωδιά του σκόρδου; Ο Πόε δεν μπορούσε να θυμηθεί. Πρόσεξε πως βρίσκονταν μέσα σε ένα υπόγειο με πέτρινους τοίχους και δάπεδο από χώμα. Σε μια γωνιά, νερό που έσταζε από ψηλά δημιουργούσε μια λιμνούλα λάσπης. Κοντά σε αυτήν, και τοποθετημένη χαμηλά στον τοίχο, υπήρχε μια πόρτα καταπακτής, καμωμένη από σανίδες και α-

σφαλισμένη με σύρτη. Έμοιαζε να είναι εκεί για να κλείνει κάποιο παράθυρο, αλλά κανένα παράθυρο δεν θα μπορούσε να βρίσκεται τόσο χαμηλά. Το υπόγειο μύριζε κλεισούρα, λες και είχε να αεριστεί δεκαετίες.

"Ο σύζυγός σας είναι εκεί μέσα;" ρώτησε.

"Ναι". Πλησίασε την καταπακτή, τράβηξε το σύρτη και την άνοιξε.

Η εσοχή που υπήρχε από πίσω της ήταν μαύρη σαν κατράμι, και ένας αδύναμος ψίθυρος ακούστηκε από εκεί. Ο Πόε ακολούθησε την Έλβα Γκάουμπερ και προσπάθησε να διακρίνει. Σε ένα μικρό κούφωμα ντυμένο με πέτρα, ήταν βαλμένο ένα κρεβάτι. Πάνω σ'αυτό κειτόταν ένας άνδρας σχεδόν γυμνός. Το δέρμα του ήταν λευκό σαν ξασπρισμένο κόκκαλο και μονάχα τα μάτια του, που εκείνη την ώρα άνοιγαν, φαίνονταν να έχουν ζωή. Κοίταξε πρώτα την Έλβα Γκάουμπερ και μετά τον Πόε.

"Φύγε", μουρμούρισε.

"Κύριε", τόλμησε να πει ο Πόε, όσο πιο τυπικά γινόταν, "ήρθα να σας ρωτήσω με ποιο τρόπο επανήλθατε στη ζωή μέσα στον τάφο".

"Είναι ψέμα!" ξέσπασε ο άνδρας πάνω στο στρώμα. Προσπάθησε να ανασηκωθεί, λες και πάλευε ενάντια σε ένα βάρος που τον σύνθλιβε. Το φεγγαρόφωτο αποκάλυψε πόσο αποστεωμένος και εύθραυστος ήταν. Το πρόσωπο του, καθώς έδειχνε τα δόντια, έμοιαζε με γυμνό κρανίο. "Ψέμα, σου λέω!" φώναξε με μια ξαφνική δύναμη που θα μπορούσε να είναι η τελευταία του. "Και

στο είπε αυτό το τέρας που... που δεν είναι γυναίκα μου..."

Η καταπακτή έκλεισε, πνίγοντας τις φωνές του. Η Έλβα Γκάουμπερ γύρισε προς τον Πόε, κάνοντας ένα βήμα πίσω για να αποφύγει την ανάσα του.

"Τον είδατε, λοιπόν, το σύζυγό μου", είπε. "Σας άρεσε το θέαμα;"

Εκείνος δεν απάντησε, αλλά προχώρησε προς τη σκάλα. "Θα ανεβήτε πρώτος;" του είπε. "Και στην κορυφή, κρατήστε μου την πόρτα ανοιχτή για να έχω φως".

Ήταν ολοφάνερο πως ήθελε να τον διώξει. Τα μάτια της ήταν επίμονα καρφωμένα επάνω του. Αισθάνθηκε τη δύναμή τους και υποχώρησε.

Υπάκουα, ανέβηκε τις σκάλες και κράτησε την πόρτα ανοιχτή. Η Έλβα Γκάουμπερ τον ακολούθησε. Στο κεφαλόσκαλο, τα μάτια της παγίδευσαν και πάλι τα δικά του. Ξαφνικά, ο Πόε ένιωσε να γνωρίζει περισσότερα για τα υπνωτιστικά βλέματα που τόσο του άρεσε να χρησιμοποιεί στα διηγήματά του. "Ελπίζω", του είπε μετρημένα, "πως η επίσκεψή σας δεν αποδείχθηκε εντελώς άκαρπη. Ζω εδώ μόνη, χωρίς να βλέπω κανέναν, φροντίζοντας αυτό το ταλαίπωρο πλάσμα που κάποτε ήταν ο Τζον Γκάουμπερ, ο σύζυγός μου. Το μυαλό μου μερικές φορές σκοτίζεται και ίσως οι τρόποι μου να μην είναι αυτοί που θα έπρεπε. Σας ζητώ να με συγχωρήσετε και σας εύχομαι καληνύχτα".

Ο Πόε βρέθηκε έξω από το σπίτι, μέσα στον ά-

νεμο που είχε αρχίσει πάλι να φυσάει. Η εξώπορτα έκλεισε και η κλειδαριά γύρισε τρίζοντας.

Ο καθαρός αέρας, το χτύπημα το ανέμου στο πρόσωπό του και η απουσία του υπνωτιστικού βλέματος της Έλβας Γκάουμπερ ξαφνικά τον συνέφεραν και συνειδητοποίησε τί είχε – ή μάλλον τί "δεν" είχε συμβεί.

Είχε ξεκινήσει, εκείνο το παγερό απόγευμα του Μάρτη, για να εξακριβώσει τις φήμες μιας άκαιρης ταφής. Είχε δει ένα φριχτό, αρρωστημένο πλάσμα που είχε αποκαλέσει αυτή τη φήμη ψέμα. Ύστερα, με κάποιο ανεξακρίβωτο τρόπο, είχε απομακρυνθεί από την έρευνα αυτού που θα μπορούσε να είναι η πιο εκπληκτική εμπειρία. Γιατί είχε αφήσει τα πράγματα να εξελιχθούν έτσι;

Αποφάσισε γρήγορα ένα σχέδιο. Αφήνοντας την πόρτα, έκανε γρήγορα το γύρο του κήπου και τελικά γονάτισε δίπλα στο μικρό μακρόστενο πατζούρι που βρισκόταν σχεδόν στο ίδιο ύψος με το έδαφος.

Σκύβοντας το κεφάλι, ανακάλυψε πως μπορούσε να δει ολοκάθαρα μέσα στο υπόγειο, χάρη στις ακτίνες του φεγγαριού. Σκέφτηκε πως αυτό ήταν ένα πολύ περίεργο φαινόμενο, επειδή συνήθως ένας κλειστός χώρος αποκαλύπτεται μόνο από ένα εσωτερικό φως. Διέκρινε τα πάντα. Τη λιμνούλα της λάσπης στη γωνία, την ανοιχτή πόρτα που οδηγούσε στη σκάλα, την ανοιγμένη καταπακτή. Κάτι στεκόταν σκυμμένο πάνω από την εκτεθειμένη εσοχή – κάτι που ήταν ριγμένο πάνω

στο εύθραυστο ασπρουλιάρικο σώμα του Τζον Γκάουμπερ.

Κλαρωτή φούστα, λευκό σκουφί – ήταν η Έλβα Γκάουμπερ. Φαινόταν σκυμμένη και το πρόσωπό της άγγιζε το πρόσωπο ή τον ώμο του άνδρα της.

Η καρδιά του Πόε, που ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα υγιής, άρχισε να χτυπάει σαν ταμπούρλο. Κόλλησε πιο κοντά στο πατζούρι, προσπαθώντας να διακρίνει καλύτερα τα όσα γίνονταν μέσα στο κελάρι. Η σκιά του έκρυψε λίγο από το φως. Η Έλβα Γκάουμπερ γύρισε να κοιτάξει.

Τα πρόσωπό της ήταν χλωμό όπως το ίδιο το φεγγάρι. Και σαν φεγγάρι, ήταν λεκιασμένο από ακανόνιστες κηλίδες. Προχώρησε γρήγορα, σχεδόν τρέχοντας, προς το σημείο όπου βρισκόταν ζαρωμένος ο Πόε. Την είδε από κοντά και ολοκάθαρα.

Σκούροι, υγροί και κολλώδεις λεκέδες σκέπαζαν το στόμα και τα μάγουλά της. Η γλώσσα της πήγαινε πέρα-δώθε για να τους γλείψει.

Αίμα!

Ο Πόε πετάχτηκε όρθιος και έτρεξε στην μπροστινή πόρτα του σπιτιού. Βίασε τα αδύνατα, τρεμάμενα δάχτυλά του να σφίξουν τη ρόπτρο και να το χτυπήσουν ξανά και ξανά. Όταν δεν πήρε καμιά απάντηση, έσπρωξε με δύναμη την ίδια την πόρτα, αλλά αυτή δεν υποχώρησε. Πλησίασε ένα παράθυρο, το χτύπησε, προσπάθησε να το ανοίξει, και τελικά σήκωσε τή γροθιά του για να σπάσει το τζάμι.

Μια σιλουέττα πλησίασε το παράθυρο και το ά-

νοιξε. Κάτι τινάχτηκε προς το μέρος του σαν χλωμό φίδι. Πριν μπορέσει να κινηθεί, δάχτυλα είχαν γραπώσει το πέτο του. Τα μάτια της Έλβας Γκάουμπερ τον αγριοκοίταξαν.

Ο σκούφος της είχε φύγει και τα μαύρα μαλλιά της ήταν ανακατεμένα. Το αίμα πασάλειβε ακόμα το στόμα και τα προγούλια της.

"Αρκετά έχωσες τη μύτη σου", είπε, με μια φωνή μετρημένη και παγερή. "Είπα να σε αφήσω να ζήσεις, εξαιτίας της μυρωδιάς του στόματός σου που με απωθούσε – το σκόρδο. Σου έδειξα μερικά πράγματα που θα ήταν αρκετά για να συνετίσουν οποιονδήποτε άνθρωπο με λίγο μυαλό και σε άφησα να φύγεις. Τώρα..."

Ο Πόε προσπάθησε να ελευθερωθεί, αλλά το χέρι της έμοιαζε με ατσαλένιο δόκανο. Εκείνη μόρφασε θριαμβευτικά, αλλά και πάλι δεν μπορούσε να πλησιάσει το πρόσωπό του εξαιτίας του σκόρδου.

"Κοίτα μέσα στα μάτια μου", τον διέταξε. "Δεν μπορείς να αρνηθείς, ούτε να ξεφύγεις. Θα πεθάνεις μαζί με τον Τζον – κι ύστερα θα σηκωθείτε και οι δύο από τους τάφους σας όπως κι εγώ. Θα έχω δυο πηγές ζωής όσο θα είστε ακόμα ζωντανοί – και δυο συντρόφους όταν πεθάνετε".

"Γυναίκα", είπε ο Πόε, προσπαθώντας να αντισταθεί στο διαπεραστικό της βλέμμα, "είσαι τρελή!"

Εκείνη ρούφηξε τη μύτη της περιφρονητιά. "Είμαι πολύ καλά στα λογικά μου, το ίδιο και εσύ. Και οι δύο ξέρουμε πως λέω την αλήθεια. Και οι δύο ξέρουμε πόσο μάταιο είναι να αντιστέκεσαι". Ύψωσε κάπως τη φωνή της. "Μέσα από μια χαραμάδα της ταφόπετρας που με σκέπαζε, μια ακτίνα φεγγαρόφωτου μπήκε και με χτύπησε στα μάτια. Ξύπνησα. Πάλεψα. Ελευθερώθηκα. Τώρα, τις νύχτες που το φεγγάρι λάμπει... Σταμάτα να ανασαίνεις αυτό το καταραμένο ζαρζαβατικό στο πρόσωπό μου!"

Γύρισε το κεφάλι αλλού. Εκείνη τη στιγμή, ο Πόε ένιωσε σαν ένα πέπλο σκοταδιού να πέφτει επάνω του και μαζί μ'αυτό αιστάνθηκε και την Έλβα Γκάουμπερ να σωριάζεται.

Προσπάθησε να διακρίνει μέσα στο ξαφνικό μισοσκόταδο. Η γυναίκα είχε καταρρεύσει πάνω στο περβάζι του παραθύρου, σαν παρατημένη κούκλα σε χαρτονένιο κουκλοθέατρο. Το χέρι της έσφιγγε ακόμα το πέτο του, αλλά τελικά κατάφερε να της το ανοίξει, δάχτυλο με δάχτυλο. Ύστερα, ετοιμάστηκε να το βάλει στα πόδια, για να ξεφύγει από το μέρος εκείνο που έβαζε σε κίνδυνο όχι μόνο τη ζωή του, αλλά και την ίδια την ψυχή του.

Καθώς γύριζε, είδε τί είχε προκαλέσει το σκοτάδι. Ένα σύννεφο ξέφυγε από την παχιά σκούρα γραμμή που είχε δει στον ορίζοντα και έκρυψε το φεγγάρι. Ο Πόε σταμάτησε και συλλογίστηκε.

Υπολόγισε με το μάτι την ταχύτητα και το μέγεθος του σύννεφου. Θα συνέχιζε να κρύβει το φεγγάρι για περίπου... δέκα λεπτά. Σε αυτά τα δέκα λεπτά, η Έλβα Γκάουμπερ θα έμενε ακίνητη και άψυχη. Είχε πει την αλήθεια όταν έλεγε πως

το φεγγάρι της δίνει ζωή. Δεν είχε κατρακυλίσει σαν νεκρή στις σκάλες όταν το φως του είχε κρυφτεί; Ο Πόε άρχισε να συνδυάζει όλα τα γεγονότα.

Τελικά ήταν η Έλβα Γκάουμπερ και όχι ο άντρας της, που είχε πεθάνει και θαφτεί στον οικογενειακό τάφο. Είχε επιστρέψει στη ζωή – ή σε μια παρωδία ζωής – από το άγγιγμα των ακτίνων του φεγγαριού. Το φως της σελήνης ήταν μια δύναμη απρόβλεπτη – έκανε τα σκυλιά να ουρλιάζουν, προκαλούσε κρίσεις σε τρελούς, έφερνε φόβο, μαύρη θλίψη ή έκσταση. Οι αρχαίοι μύθοι έλεγαν πως αυτό γεννούσε τα ξωτικά, μεταμόρφωνε τους λυκάνθρωπους, κινούσε τα σκουπόξυλα των μαγισσών. Ήταν σίγουρα η πηγή της πονηρής δύναμης που ζωοποιούσε το πτώμα της Έλβας Γκάουμπερ – και εκείνος δεν έπρεπε να μείνει έτσι άπρακτος.

Μάζεψε όλο το θάρρος του και πήδηξε από το παράθυρο, πάνω από την άτονη μορφή. Βρήκε ψηλαφίζοντας την πόρτα του κελαριού, την άνοιξε, και κατέβηκε τα σκαλιά μέχρι το υπόγειο με τους πέτρινους τοίχους.

Ήταν ακόμα σκοτάδι. Ο Πόε σταμάτησε μόνο για να βγάλει το τσακμάκι του και να ανάψει φωτιά στην άκρη ενός στριμένου λινού κουρελιού. Του πρόσφερε ένα αδύναμο, σταθερό φως, και με τη βοήθειά του ανακάλυψε την καταπακτή, την άνοιξε, και ύστερα άγγιξε τον γυμνό, κοκκαλιάρικο ώμο του Τζον Γκάουμπερ.

“Σήκω”, είπε. “Ήρθα να σε σώσω”.

Το τσιτωμένο πρόσωπο γύρισε αδύναμα για να συναντήσει το βλέμμα του. Ο άνδρας κατάφερε να μιλήσει με ένα βογγητό:

“Είναι ανώφελο. Δεν μπορώ να κινηθώ αν δεν μου το επιτρέψει εκείνη. Τα μάτια της με κρατούν εδώ μέσα – σαν ζωντανό νεκρό. Θα είχα πεθάνει προ πολλού, αλλά με κάποιο τρόπο...”

Ο Πόε σκέφτηκε μια αράχνη, η οποία παραλυμένη από το τσίμπημα μιας σφήκας, κείτεται ανήμπορη μέσα στη φωλιά του εχθρού της μέχρι να έρθει η ώρα για να γίνει η τροφή της. Έσκυψε, πλησιάζοντας πιο κοντά το φως. Διέκρινε πως ο λαιμός του Γκάουμπερ ήταν μια μάζα από μικροσκοπικές πληγές, μερικές σκεπασμένες ακόμα με αίμα πρόσφατο ή ξεραμένο. Μόρφασε, αλλά παρέμεινε αποφασισμένος.

“Άσε με να υποθέσω την αλήθεια”, είπε βιαστικά. “Έφερες τη γυναίκα σου πίσω από τον τάφο, φαινομενικά ζωντανή. Εκείνη, με κάποιο τρόπο σε έκανε ανήμπορο αιχμάλωτό της. Αυτό δεν είναι κάτι απίστευτο. Έχω μελετήσει τον υπνωτισμό”.

“Έτσι είναι”, μουρμούρισε ο Τζον Γκάουμπερ.

“Και κάθε νύχτα έρχεται και σου πίνει το αίμα;”

Ο Γκάουμπερ ένευσε αδύναμα. “Ναι. Μόλις τώρα είχε αρχίσει, αλλά κάτι έγινε και ανέβηκε τρέχοντας επάνω. Θα γυρίσει σύντομα”.

“Ωραία”, είπε ο Πόε ψυχρά. “Ίσως να βρει κάτι περισσότερο από ότι περίμενε. Έχεις ακούσει ποτέ για τους βρικόλακες; Μάλλον όχι, αλλά εγώ έχω μελετήσει και τη δική τους περιπτωση. Άρχισα να την υποπτεύομαι όταν είδα πόσο την απω-

θούσε το σκόρδο. Οι βρικόλακες μένουν ακίνητοι την ημέρα και τρέφονται τη νύχτα. Είναι πλάσματα του φεγγαριού και η τροφή τους είναι το αίμα. Έλα".

Ο Πόε σταμάτησε, έσβησε το φως και σήκωσε τον άνδρα στην αγκαλιά του. Ο Γκάουμπερ ήταν ελαφρύς σαν παιδί. Ο συγγραφέας τον μετέφερε σε ένα απόμερο σημείο κάτω από τη σκάλα και τον ακούμπησε πάνω στον τοίχο. Από πάνω του, άπλωσε τον παλιό του στρατιωτικό μανδύα. Μέσα στο μισοσκόταδο, το γκρίζο του μανδύα γινόταν ένα με το γκρίζο της πέτρας. Ο ταλαίπωρος θα ήταν καλά κρυμένος.

Στη συνέχεια, ο Πόε έβγαλε το σακάκι, το γιλέκο και το πουκάμισό του. Στιβάζοντας τα ρούχα σε μια γωνιά της σκάλας, έμεινε γυμνός μέχρι τη μέση. Το δέρμα του ήταν σχεδόν το ίδιο άσπρο με του Γκάουμπερ, το στήθος και τα μπράτσα του σχεδόν το ίδιο λιπόσαρκα. Τολμούσε να πιστεύει ότι μέσα στο σκοτάδι θα μπορούσε προς στιγμή να μοιάζει με τον άτυχο άνδρα.

Το κελλάρι γέμισε πάλι με φως. Ο σύννεφο θα πρέπει να είχε περάσει εμπρός από το φεγγάρι. Ο Πόε αφουγκράστηκε. Ακούστηκε ένα σούρσιμο και μετά πατημασιές.

Η Έλβα Γκάουμπερ, η αιματορουφήχτρα της νύχτας, είχε ξαναζωντανέψει.

Ο Πόε πήγε βιαστικά στην εσοχή του τοίχου, χώθηκε μέσα και τράβηξε την καταπακτή πίσω του.

Χαμογέλασε ειρωνικά, απολαμβάνοντας την

μακάβρια κατάσταση . Είχε ακουστά όλους τους θρυλικούς τρόπους για τον αφανισμό ενός βρικόλακα – παλούκια, αγιασμός, προσευχή, φωτιά. Ο Έντγκαρ Άλαν Πόε, όμως, θα έβρισκε έναν καινούριο τρόπο. Υπήρχαν μυριάδες ιστορίες για δαίμονες που κείτονταν περιμένοντας ανυποψίαστους ανθρώπους, αλλά πού είχε ξανακουστεί ένας φυσιολογικός άνθρωπος να κείτεται περιμένοντας έναν δαίμονα; Όπως και να είχε το πράγμα, δεν θεωρούσε ποτέ τον εαυτό του φυσιολογικό στο πνεύμα ή τις προτιμήσεις.

Τεντώθηκε, με τα πόδια κολλημένα και τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Έτσι θα ήταν και μέσα στον τάφο, σκέφτηκε. Στο μυαλό του ήρθαν οι στίχοι κάποιου Μπράιαντ, που είχαν δημοσιευθεί προ καιρού σε μια επιθεώρηση της Νέας Αγγλίας *"Πνιγηρό σκοτάδι και στενό σπίτι"*. Το σκοτάδι υπήρχε και ήταν αρκετά πνιγηρό μέσα σε εκείνη τη στενή τρύπα. Απέρριψε σχεδόν υστερικά την ιδέα πως ήταν θαμμένος ζωντανός. Για να αποφύγει τη μακάβρια σκέψη που τον τρόμαζε περισσότερο και από την Έλβα Γκάουμπερ, γύρισε στο πλάι ώστε να κοιτάζει τον τοίχο, βάζοντας το γυμνό του μπράτσο πάνω στο μάγουλο και τον κρόταφό του.

Καθώς το αυτί του ακούμπησε στο μουχλιασμένο στρώμα, άκουσε καθαρά τον ήχο βημάτων που κατέβαιναν τη σκάλα. Ήταν ρυθμικά και γεμάτα αυτοπεποίθηση. Ανυπόμονα.

Η Έλβα Γκάουμπερ επέστρεφε για να συνεχίσει το φαγητό της.

Τώρα διέσχιζε το δάπεδο. Δεν σταμάτησε, ούτε γύρισε στο πλάι. Δεν πρόσεξε τον άνδρα της που κρυβόταν κάτω από το μανδύα στις σκιές της σκάλας. Πλησίασε κατευθείαν την καταπακτή και την άκουσε να πασπατεύει το μάνταλο.

Το φως του φεγγαριού πλημμύρισε την εσοχή. Μέσα από αυτό, μια σκιά έπεσε επάνω του. Η φαντασία του, που πάντα ξεπερνούσε την πραγματικότητα, του ψιθύριζε πως η σκιά αυτή ήταν βαριά σαν μολύβι.

“Τζον”, είπε η φωνή της Έλβας Γκάουμπερ στο αυτί του. “Γύρισα. Ξέρεις γιατί”. Η φωνή της ήταν άπληστη, λες και έβγαινε από χαλαρωμένα, τρεμάμενα χείλη. “Είσαι και πάλι η μόνη πηγή της δύναμής μου. Είχα πιστέψει απόψε ότι ένας άγνωστος θα... αλλά μου ξέφυγε. Δεν πειράζει, άλλωστε... βρωμούσε απαίσια”.

Το χέρι της άγγιξε το δέρμα του λαιμού του. Τον ψαχούλευε, όπως ο χασάπης το ζώο που πρόκειται να σφάξει.

“Μην τραβιέσαι μακριά μου, Τζον”, είπε με μια σκληρή, ειρωνική φωνή. “Ξέρεις πως δεν πρόκειται να σε ωφελήσει. Απόψε έχει πανσέληνο και έχω τη δύναμη να κάνω τα πάντα! Τα πάντα!” Προσπαθούσε να τραβήξει το μπράτσο του μακριά από το πρόσωπό του. “Δεν κερδίζεις τίποτε με το να... ” Σταμάτησε έκπληκτη.

“Δεν είσαι ο Τζον!” είπε με μια ξερή κραυγή.

Ο Πόε γύρισε ανάσκελα και τα κοκκαλιάρικα χέρια του πετάχτηκαν και την άρπαξαν – το ένα από τα μπλεγμένα μαλλιά και το άλλο από την

παγερή σάρκα του μπράτσου της.

Η κραυγή μετατράπηκε σε έναν φριχτό πνιχτό ρόγχο. Ο Πόε τράβηξε με όλη του τη δύναμη προς τα μέσα. Τα πόδια της Έλβας Γκάουμπερ σηκώθηκαν από το έδαφος, και το κορμί της πετάχτηκε μέσα στην εσοχή, περνώντας πάνω από το ξαπλωμένο σώμα του Πόε. Χτύπησε τις πέτρες της εσοχής με τόση φόρα που θα έπρεπε να της είχε σπάσει όλα τα κόκκαλα και θα κατέρρε πάνω στον Πόε, αν εκείνος την ίδια στιγμή δεν την άφηνε και δεν τραβιόταν γρήγορα έξω.

Με απεγνωσμένη βιασύνη, έπιασε την άκρη της ανοιγμένης καταπακτής, ενώ η Έλβα Γκάουμπερ πάλευε να ξεμπλέξει από τα σκεπάσματα. Ύστερα, ο Πόε έκλεισε με δύναμη τη σανιδένια πόρτα.

Εκείνη έπεσε επάνω της από το εσωτερικό, ουρλιάζοντας και κλαψουρίζοντας σαν παγιδευμένο αγρίμι. Ήταν σχεδόν το ίδιο δυνατή με τον Πόε, και εκείνος σκέφτηκε για μια στιγμή ίσως θα κατάφερνε να βγει και πάλι έξω. Με την ανάσα να βγαίνει σφυρίζοντας από τα αδύναμα πνευμόνια του και τον ιδρώτα να κυλάει στο πρόσωπό του, έσπρωξε τις σανίδες με τον ώμο, πατώντας γερά τα πόδια στο χώμα. Τα δάχτυλά του βρήκαν το μάνταλο, το σήκωσαν και το πέρασαν στη θέση του..

“Είναι σκοτεινά”, βόγγηξε η Έλβα Γκάουμπερ από μέσα. “Δεν έχει φεγγάρι...” Η φωνή της έσβησε.

Ο Πόε έτρεξε μέχρι τη λιμνούλα της λάσπης

στη γωνία και έχωσε μέσα τα χέρια του. Η λάσπη ήταν γλιερή αλλά δουλευόταν. Πέταξε δυο χούφτες πάνω στις σανίδες, σφραγίζοντας ανοίγματα και ρωγμές. Άλλη μια χούφτα, κι άλλη μία. Χρησιμοποιόντας τα χέρια του σαν μυστριά, σκέπασε τελικά όλη την καταπακτή με παχιά λάσπη.

"Γκάουμπερ", είπε λαχανιασμένος. "Πώς είσαι;"

"Καλά – νομίζω". Η φωνή ήταν παράξενα δυνατή και καθαρή. Κοιτώντας πίσω του, ο Πόε είδε πως ο Γκάπουμπερ είχε σταθεί όρθιος χωρίς βοήθεια, χλωμός ακόμη αλλά εμφανώς καλύτερα. "Τί κάνεις εκεί;" τον ρώτησε ο άνδρας.

"Τη χτίζω εκεί μέσα", είπε ο Πόε, φέρνοντας και άλλη λάσπη. "Τη χτίζω εκεί μέσα για πάντα, αυτήν και το κακό της".

Είχε μια ξαφνική έμπνευση, το σπόρο για ένα νέο διήγημα. Σε αυτό, κάποιος έχτιζε τη γυναίκα του μέσα σε μια παρόμοια εσοχή του τοίχου, μαζί με μια ενσάρκωση του κακού – ίσως με τη μορφή μιας μαύρης γάτας.

Σταματώντας για να πάρει ανάσα, χαμογέλασε. Ακόμα και μέσα στους χειρότερους κινδύνους και φόβους, αυτός έπρεπε πάντα να σκέφτεται ιδέες για καινούρια διηγήματα.

"Δεν ξέρω πώς να σε ευχαριστήσω", άκουσε να του λέει ο Γκάουμπερ. "Νομίζω πως όλα θα πάνε καλά – αν αυτή μείνει εδώ κάτω".

Ο Πόε έβαλε το αυτί του στον τοίχο. "Δεν ακούω τίποτε. Στερήθηκε το φεγγαρόφωτο, και μαζί με αυτό τη δύναμη και τη ζωή. Μπορείς να

με βοηθήσεις να βάλω τα ρούχα μου; Κρυώνω τρομερά".

Η πεθερά του τον περίμενε στο κατώφλι όταν γύρισε στο σπίτι του. Κάτω από τη λευκή της σκούφια, το δυνατό της πρόσωπο ήταν γεμάτο ανησυχία.

"Έντι, είσαι άρρωστος;" Στην ουσία τον ρωτούσε αν είχε πιεί. "Όχι", απάντησε από μόνη της, "αλλά λείπεις πολλές ώρες. Είσαι λερωμένος, Έντι. Πρέπει να πλυθείς".

Την ακολούθησε μέσα στο σπίτι και την άφησε να του ρίξει ζεστό νερό σε μια λεκάνη. Καθώς τριβόταν, έδινε τυπικές δικαιολογίες για την κατάστασή του – ένας περίπατος για να βρει έμπνευση, μια παροδική ζαλάδα, το παραπάτημα μέσα σε κάτι λάσπες.

"Θα σου φτιάξω έναν ζεστό καφέ, Έντι," προθυμοποιήθηκε η πεθερά του.

"Ευχαριστώ πολύ", απάντησε και πήγε στο δωμάτιό του. Άναψε πάλι το κερί, κάθισε και έπιασε την πέννα.

Το μυαλό του έδινε λεπτομέρειες στην ιστορία που είχε εμπνευστεί μέσα στο υπόγειο του σπιτιού των Γκάουμπερ. Θα την ξεκινούσε αύριο. Ευχόταν η εφημερίδα *Σαββατιάτικο Ταχυδρομείο* να του την αγόραζε. Ο τίτλος της; Θα την ονόμαζε απλά *"Η Μαύρη Γάτα"*.

Τώρα, όμως, έπρεπε να ολοκληρώσει αυτό που είχε αρχίσει. Βούτηξε την πέννα του στο μελάνι. Πώς να αρχίσει; Πώς να τελειώσει; Πώς, με-

τά τη δημοσίευση ενός τέτοιου συμβάντος, θα μπορούσε να βρει δικαιολογίες για όσους τον αποκαλούσαν τρελό; Για πρώτη φορά στη ζωή του είχε βαρεθεί το μακάβριο.

Στα γρήγορα, έγραψε μια τελευταία παράγραφο.

"Υπάρχουν στιγμές κατά τις οποίες, ακόμα και κάτω από το ψύχραιμο μάτι της Λογικής, ο κόσμος της θλιβερής μας Ανθρωπότητας παίρνει την όψη της Κόλασης. Όμως, η φαντασία του ανθρώπου δεν μπορεί να εξερευνήσει με αυθάδεια την κάθε της σπηλιά. Η μακάβρια λεγεώνα των τρόμων από τον τάφο δεν μπορεί να θεωρηθεί εντελώς πλασματική, και πρέπει να αφήνουμε τους δαίμονες στο λήθαργό τους για να μην ξυπνήσουν και μας κατασπαράξουν".

Αυτό αρκούσε για το κοινό, έκρινε ο Έντγκαρ Άλαν Πόε. Τουλάχιστον αρκούσε για την *Εφημερίδα του Δολλαρίου* της Φιλαδέλφεια.

Η πεθερά του έφερε τον καφέ.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΑ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ

του Φριτζ Λάιμπερ

Ο Φριτζ Λάιμπερ έγραψε το διήγημα αυτό πριν από αρκετές δεκαετίες, και είναι πραγματικά εκπληκτικό πώς με τον τρόπο του προμάντευε την εποχή που τα τοπ-μόντελς θα αποτελούσαν το επίκεντρο θαυμασμού και πάθους ολόκληρου του ανδρικού πληθυσμού της Γης. Θυμηθείτε τα όσα είπαμε στον πρόλογο αυτού του βιβλίου για "ψυχικούς βρικόλακες" και προβληματιστείτε – χωρίς ασφαλώς να πάψετε να είστε λάτρης του ωραίου.

Θ.Μ.

Εντάξει, λοιπόν, θα σας πω γιατί το *Κορίτσι* με ανατριχιάζει. Γιατί δεν αντέχω να κατεβαίνω στο κέντρο της πόλης και να βλέπω το πλήθος να την κοιτάζει λιγωμένα, με το αναψυκτικό, το πακέτο των τσιγάρων ή ό,τι άλλο υπάρχει δίπλα της. Γιατί σιχαίνομαι να ξεφυλλίζω περιοδικά, σίγουρος πως θα την ανακαλύψω κάπου μέσα στις σελίδες να διαφημίζει εσώρουχα ή το τελευταίο αποσμητικό. Γιατί δεν θέλω να σκέφτομαι τα εκατομμύρια των Αμερικανών που ρουφάνε άπληστα το φαρμακερό της χαμόγελο. Είναι μια ολόκληρη ιστορία – πολύ πιο περίεργη απ'ότι περιμένατε.

Όχι, δεν με έπιασε καμιά ξαφνική θρησκόληπτη αποστροφή για τα κακά της διαφήμισης και τα ερωτικά θέλγητρα των διάσημων μοντέλων. Αυτό θα ήταν γελοίο για έναν άνθρωπο του επαγγέλματός μου, σωστά; Αν και νομίζω ότι όλοι θα συμφωνείτε πως υπάρχει κάτι λιγάκι διεστραμμένο στον τρόπο με τον οποίο γυρεύουν στις μέρες

μας να βγάλουν χρήματα από το σεξ. Εμένα δεν με πειράζει τόσο. Είχαμε ήδη γνωρίσει *Το Πρόσωπο*, *Το Κορμί*, *Τα Μάτια* και όλα τα άλλα, γιατί λοιπόν να μη δεχτούμε και μια γυναίκα που θα τα συνδύαζε όλα απόλυτα, να την ονομάσουμε *Το Κορίτσι* και να απλώσουμε τις αφίσσες της από τη μια άκρη της χώρας μέχρι την άλλη;

Μα το *Κορίτσι* δεν είναι όπως όλα τα άλλα. Είναι αφύσικη. Είναι μακάβρια. Είναι ανόσια.

Θα μου πείτε ότι ζούμε στη σύγχρονη εποχή και πως όσα λέω υπονοούν τη μαγεία. Θα δείτε, όμως, ότι κι εγώ ο ίδιος δεν είμαι σίγουρος για το τί υπονοώ, πέρα από ένα σημείο. Υπάρχουν βρικόλακες και βρικόλακες, και δεν ρουφάνε όλοι τους αίμα.

Ύστερα, είναι και οι φόνοι, αν πράγματι ήταν φόνοι. Θα σας ρωτήσω και αυτό: Αφού τους έχει πιάσει όλους υστερία με το *Κορίτσι*, γιατί δεν προσπαθούν να μάθουν περισσότερα για αυτή; Γιατί δεν εμφανίζεται κάποιο βιογραφικό της σημείωμα σε ένα από τα μεγάλα περιοδικά; Δεν είναι ακόμα έτοιμο; Αηδίες!

Γιατί δεν την άρπαξε η βιομηχανία του κινηματογράφου; Γιατί δεν εμφανίστηκε σε κάποιο τηλεοπτικό πρόγραμμα; Γιατί δεν την βλέπουμε να φιλά υποψήφιους στις εκλογές; Γιατί δεν έχει βγει *Μις* ή *Σταρ* σε κάποια ανόητα καλιστεία;

Θα σας πω γιατί. Επειδή σε ολόκληρο τον κόσμο της διαφήμισης, των ειδήσεων και των επιχειρήσεων, δεν υπάρχει ούτε ένας που να γνωρίζει από πού ήρθε το *Κορίτσι*, πού μένει, πώς ζει, ακόμα και πώς λέγεται.

Ναι, με ακούσατε καλά. Επιπλέον, δεν την βλέπει και κανένας, εκτός από κάποιο φτωχό, κολασμένο φωτογράφο ο οποίος υποθέτω ότι βγάζει εξαιτίας της περισσότερα λεφτά απ'όσα είχε ποτέ ονειρευτεί αλλά είναι τρομοκρατημένος και δυστυχισμένος κάθε λεπτό της μέρας.

Όχι, δεν έχω την παραμικρή ιδέα ποιος είναι ή πού έχει το στούντιό του. Ξέρω όμως ότι υπάρχει και είμαι απόλυτα σίγουρος ότι νιώθει όπως ακριβώς ανέφερα.

Ναι, ίσως μπορούσα να τη βρω, αν το επιχειρούσα. Δεν είμαι, όμως, βέβαιος – τώρα πια θα παίρνει και άλλες προφυλάξεις. Εξάλλου, δεν θέλω κάτι τέτοιο.

Με θεωρείτε τρελό; Λέτε πως αυτά τα πράγματα δεν μπορούν να συμβαίνουν στην εποχή μας; Πως κανείς δεν μπορεί να ξεφεύγει αιώνια από το φως της δημοσιότητας;

Εγώ ξέρω ότι γίνεται, επειδή τον περασμένο χρόνο ήμουν αυτός ο φτωχός κολασμένος φωτογράφος για τον οποίο σας μίλησα. Ναι, πέρισι, όταν το *Κορίτσι* έκανε την πρώτη φαρμακερή του εμφάνιση στη μεγάλη πόλη μας.

Ξέρω πως δεν ήσασταν εδώ πέρυσι και δεν ξέρετε την ιστορία. Ακόμα και το *Κορίτσι* έπρεπε να ξεκινήσει από τα χαμηλά. Αν, όμως, ψάξετε μέσα στις αγγελίες των τοπικών εφημερίδων, ίσως μπορέσετε να ανακαλύψετε κάποιες φωτογραφίες της. Είχα συγκεντρώσει ένα βουνό από δαύτες, μέχρι που τις έκαψα όλες.

Ναι, έβγαζα αρκετά λεφτά εξαιτίας της. Όχι τόσα όσα θα πρέπει να βγάζει τώρα πια ο άλλος φωτογράφος, αλλά αρκετά για να μπορώ να αγοράζω ακόμη το ουίσκι μου. Είχε μια περίεργη αντίληψη για το χρήμα. Θα σας πω και γι'αυτό.

Πρώτα θα σας περιγράψω πώς ήμουν τότε. Είχα ένα στούντιο στον τέταρτο όροφο ενός άθλιου κτιρίου κοντά στο Άρντλεϊ Παρκ.

Δούλευα στα στούντιο Μαρς-Μέισον, μέχρι που βαρέθηκα και αποφάσισα να ξεκινήσω κάτι δικό μου. Το κτίριο που βρήκα ήταν απαίσιο – ποτέ δεν θα ξεχάσω τη σκάλα που έτριζε – αλλά ήταν φτηνό και είχε και φεγγίτη.

Οι δουλειές μου πήγαιναν άσχημα. Έκανα συνεχώς επισκέψεις σε διαφημιστές και εταιρίες, αλλά παρ'όλο που πολλοί δεν με εύρισκαν αντιπαθητικό, η δουλειά μου ποτέ δεν τους τραβούσε. Κόντευα να μείνω πανί με πανί. Δεν είχα αρκετά λεφτά ούτε για να κυκλοφορήσω μια γυναίκα.

Ήταν ένα από εκείνα τα σκοτεινά γκρίζα απογεύματα. Το κτίριο ήταν πολύ ήσυχο. Μόλις είχα εμφανίσει κάποιες δοκιμαστικές φωτογραφίες για τα εσώρουχα Λόβλιμπελτ και τα Μαγιό Μπάντφορντ. Το μοντέλο μου είχε φύγει. Ήταν κάποια δεσποινίς Λεόν. Δούλευε καθηγήτρια σε γυμνάσιο, αλλά ταυτόχρονα πόζαρε και για μένα, και αυτή τον τελευταίο καιρό μόνο δοκιμαστικά. Μετά από μια ματιά στις φωτογραφίες, κατάλαβα πως η δεσποινίς Λεόν δεν ήταν αυτό που έψαχναν στη Λόβλιμπελτ – ή ίσως αυτό να ίσχυε για τις φωτογραφίες μου. Ήμουν έτοιμος να κλείσω και να φύγω.

Τότε, άκουσα την εξώπορτα του κτιρίου να κλείνει και βήματα να ανεβαίνουν τις σκάλες. Ύστερα, μπήκε μέσα.

Φορούσε ένα φτηνό, γυαλιστερό μαύρο φόρεμα. Μαύρες γόβες στιλέτο, χωρίς καλσόν. Εκτός από ένα γκρίζο παλτό που ήταν ριγμένο επάνω τους, τα κοκκαλιάρικα χέρια της ήταν γυμνά. Θα ξέρετε, βέβαια, πως τα χέρια της είναι κοκκαλιάρικα, ή μήπως δεν προσέχετε πια τέτοιες λεπτομέρειες;

Ύστερα πρόσεξα τον αδύνατο λαιμό, το ελαφρά τσιτωμένο δέρμα του προσώπου, τα πυκνά μακριά μαύρα μαλλιά, και κάτω από αυτά, τα πιο πεινασμένα μάτια του κόσμου.

Αυτός είναι ο λόγος που οι αφίσσες της έχουν απλωθεί σε όλη τη χώρα – τα μάτια της. Δεν είναι χυδαία, όμως παρ'όλα αυτά σε κοιτάζουν με μια πείνα απόλυτα σεξουαλική αλλά και κάτι πέρα από αυτό. Και αυτό έψαχναν όλοι από το ξεκίνημα της διαφήμισης – κάτι λίγο παραπάνω από το σεξ.

Λοιπόν, παιδιά, βρέθηκα μόνος με το *Κορίτσι* σε ένα γραφείο που είχε αρχίζει να σκοτεινιάζει, μέσα σε ένα σχεδόν έρημο κτίριο. Μια κατάσταση στην οποία εκατομμύρια άνδρες έχουν φανταστεί τον εαυτό τους, με διάφορες γαργαλιστικές λεπτομέρειες. Πώς ένιωθα; Τρομοκρατημένος.

Ξέρω πως το σεξ μπορεί να προκαλέσει φόβο – αυτό το παγωμένο χτύπημα της καρδιάς όταν είσαι μόνος με μια κοπέλα και πρόκειται να την

αγγίξεις. Αλλά αυτή τη φορά, η σεξουαλική επιθυμία ήταν ανακατεμένη με κάτι άλλο.

Εγώ, τουλάχιστον, εκείνη τη στιγμή δεν είχα στο μυαλό μου το σεξ.

Θυμάμαι πως έκανα ένα βήμα πίσω και το χέρι μου τινάχτηκε, έτσι που οι φωτογραφίες που κρατούσα σκόρπισαν στο πάτωμα.

Ένιωσα μια ζαλάδα, μαζί με μια αίσθηση πως κάτι τραβιόταν από μέσα μου. Ένα μικρό τράβηγμα μόνο.

Αυτό ήταν όλο. Ύστερα, άνοιξε το στόμα της και όλα επανήλθαν για λίγο στο φυσιολογικό.

“Βλέπω πως είστε φωτογράφος, κύριε”, είπε. “Μήπως χρειάζεστε μοντέλο;”

Η φωνή της δεν έδειχνε μεγάλη καλλιέργεια.

“Αμφιβάλλω”, της είπα, σκύβοντας για να σηκώσω τις φωτογραφίες. Δεν είχα, βλέπετε, εντυπωσιαστεί ιδιαίτερα. Οι εμπορικές δυνατότητες των ματιών της δεν είχαν ακόμα εντυπωθεί μέσα μου. “Τί έχεις κάνει μέχρι τώρα;”

Μου είπε μια αόριστη ιστορία και εγώ άρχισα να τσεκάρω τις γνώσεις της πάνω στα πρακτορεία μοντέλων και τα στούντιο. Λίγο μετά, της είπα: “Απ’ό,τι καταλαβαίνω, δεν έχεις ποζάρει ποτέ ξανά στη ζωή σου. Απλά μπήκες εδώ μέσα στην ψύχρα”.

Εκείνη παραδέχτηκε πως κάπως έτσι είχαν τα πράγματα.

Όλη την ώρα της συζήτησης, είχα την εντύπωση πως έψαχνε να βρει το δρόμο της, σαν κάποιος που έχει βρεθεί σε ένα άγνωστο μέρος. Δεν ήταν αβέβαιη για τον εαυτό της ή για μένα, αλλά για την όλη κατάσταση γενικότερα.

“Και νομίζεις πως μπορείς να κάνεις το μοντέλο;”

“Ασφαλώς”, μου απάντησε.

“Κοίτα”, της εξήγησα. “Ένας φωτογράφος μπορεί να ξοδέψει μια ντουζίνα αρνητικά, προσπαθώντας να βγάλει μια ανθρώπινη φωτογραφία σε μια κοινότυπη γυναίκα. Πόσες νομίζεις ότι πρέπει να ξοδέψει πριν να της βγάλει μια πραγματικά εντυπωσιακή πόζα;”

“Νομίζω πως μπορώ να τα καταφέρω”, είπε εκείνη.

Θα έπρεπε εκείνη τη στιγμή να την είχα πετάξει έξω. Ίσως να με εντυπωσίασε η ψυχραιμία της ή να με συγκίνησε η πεινασμένη όψη της. Μάλλον όμως ένιωθα οργή που όλοι περιφρονούσαν τις φωτογραφίες μου, και ήθελα να πετύχω κάτι βγάζοντάς της μερικές καλές πόζες.

“Εντάξει, θα φέρω τον προβολέα”, της είπα. “Θα σου τραβήξω μερικές φωτογραφίες, αλλά σου τονίζω ότι θα είναι καθαρά δοκιμαστικές. Αν κάποιος ποτέ θελήσει να τις χρησιμοποιήσει, πιθανότητα μία στα δύο εκατομμύρια, θα σε πληρώσω την συνηθισμένη αμοιβή. Αλλιώς, δεν παίρνεις τίποτα”.

Εκείνη χαμογέλασε για πρώτη φορά. “Δεν έχω καμιά αντίρρηση”, είπε.

Της τράβηξα τρεις ή τέσσερις φωτογραφίες, μόνο στο πρόσωπο επειδή δεν μου άρεσε το φτηνό της φόρεμα. Έπειτα θυμήθηκα τις φωτογρα-

φίες για την εταιρία Λόβλιμπελτ και υποθέτω πως η κακεντρέχια με έπνιγε ακόμη, επειδή της έδωσα ένα νυχτικό και της είπα να πάει πίσω από το παραβάν και να το φορέσει. Εκείνη υπάκουσε χωρίς να δείξει τη ντροπή που περίμενα, κι εφόσον έφτασα έως εκεί, την έβαλα να φορέσει και τα μαγιό της συλλογής.

Όλη αυτή την ώρα δεν ένιωθα κάτι ιδιαίτερο, μόνο που κάπου κάπου με έπιανε μια ζαλάδα και αναρωτιόμουν αν είχε κάτι το στομάχι μου ή αν ήμουν ιδιαίτερα απρόσεκτος με τα χημικά που χρησιμοποιούσα.

Νομίζω, πάντως, πως η ανησυχία ήταν μέσα μου από την αρχή.

Της πέταξα μολύβι και καρτούλα άγραφη. "Γράψε μου το όνομα, τη διεύθυνση και το τηλέφωνό σου", της είπα, και κατευθύνθηκα προς το εμφανιστήριο.

Λίγο αργότερα, εκείνη έφυγε. Δεν την αποχαιρέτησα. Ήμουν εκνευρισμένος επειδή δεν είχε φανεί να αγχώνεται για τις πόζες της, δεν είχε διαμαρτυρηθεί, ούτε καν με είχε ευχαριστήσει, εκτός από εκείνο το ένα χαμόγελο.

Τέλειωσα την εμφάνιση, έβγαλα μερικές φωτογραφίες, τις κοίταξα και έκρινα πως δεν ήταν πολύ χειρότερες από εκείνες της δεσποινίδας Λεόν. Ενστικτωδώς, τις έβαλα μαζί με τις υπόλοιπες που θα έπαιρνα στο γύρο της επόμενης μέρας.

Είχα δουλέψει αρκετά και ένιωθα κουρασμένος και εκνευρισμένος, αλλά δεν τολμούσα να σπαταλήσω τα λεφτά μου στο ποτό. Δεν πεινούσα και πολύ, κι έτσι νομίζω πως κατέληξα σε κάποιο φτηνό κινηματογράφο.

Το Κορίτσι δεν πέρασε καθόλου από το μυαλό μου, εκτός από μια στιγμή που αναρωτήθηκα γιατί στην μοναχική κατάσταση όπου βρισκόμουν δεν της είχα ριχτεί. Φαινόταν να ανήκει σε μια, ας πούμε, πιο προσεγγίσιμη κοινωνική τάξη από εκείνη της δεσποινίδας Λεόν. Ο εαυτός μου, όμως, βρήκε ένα σωρό λογικές δικαιολογίες.

Το άλλο πρωί έκανα τους γύρους μου. Η πρώτη επίσκεψή μου ήταν στην Ποτοποιία Μαντς. Έψαχναν για μια κοπέλα να ταυτιστεί με τις διαφημίσεις της εταιρίας. Ο γέρο-Μαντς έδειχνε να με συμπαθεί, παρ'όλο που κι αυτός αρνιόταν να αγοράσει τις φωτογραφίες μου. Η κρίση του ήταν πολύ καλή. Πρίν μερικές δεκαετίες θα μπορούσε να είναι ένα από τα λουστράκια που έφτιαξαν τελικά το Χόλιγουντ.

Εκείνη την ώρα βρισκόταν στο αποστακτήριο για την αγαπημένη του απασχόληση. Άφησε κάτω το κολωνάτο ποτήρι, πλατάγισε τη γλώσσα, μουρμούρισε κάτι τεχνικό για το λυκίσκο και μετά σκούπισε τα χέρια του στη μεγάλη ποδιά που φορούσε και άρπαξε τη μικρή στίβα με τις φωτογραφίες μου.

Είχε προχωρήσει μέχρι τη μέση, βγάζοντας όλη την ώρα ήχους με τη γλώσσα και τα χείλη, όταν τελικά έφτασε σε αυτήν. Βλαστήμησα τον εαυτό μου που είχε αποφασίσει να την περιλάβει με τις υπόλοιπες.

"Αυτή θέλω", είπε. "Η φωτογραφία δεν είναι και τόσο καλή, αλλά αυτή είναι η κοπέλα που ζητώ".

Όλα είχαν κριθεί. Αναρωτιέμαι τώρα με ποιο τρόπο ο γέρο-Μαντς είχε διαισθανθεί από την πρώτη στιγμή τις προοπτικές της κοπέλας, ενώ εγώ δεν το είχα μπορέσει. Νομίζω πως ο λόγος ήταν ότι την πρωτοείδα ολόκληρη και αληθινή μπροστά μου.

Εκείνη τη στιγμή ένιωθα έτοιμος να λιποθυμίσω.

"Ποια είναι;" ρώτησε.

"Ένα απο τα καινούρια μου μοντέλα". Προσπάθησα να το παίξω αδιάφορος.

"Φέρ' την μου αύριο το πρωί, μαζί με τα πράγματά σου", είπε. "Θα κάνουμε τη φωτογράφιση εδώ".

"Μην κάνεις τον ψόφιο", πρόσθεσε. "Πιες μια μπύρα".

Συνέχισα να επαναλαμβάνω στον εαυτό μου πως όλα ήταν τυχαία και πως την άλλη μέρα θα τα έκανε θάλασσα στη φωτογράφιση με την απειρία της.

Παρ'όλα αυτά, καθώς άφηνα το σωρό με τις φωτογραφίες μπροστά στον επόμενο υποψήφιο, τον κύριο Φιτς της εταιρίας Λόβλιμπελτ, είχα τις δικές της πάνω-πάνω.

Ο κύριος Φίτς έκανε όλες τις κινήσεις ενός κριτικού τέχνης. Έγειρε προς τα πίσω, μισόκλεισε τα μάτια, έπαιξε τα μακριά του δάχτυλα και είπε: "Χμμ... εσείς τί λέτε, δεσποινίς Γουίλοου; Βέβαια, με αυτό το φωτισμό η φωτογραφία δεν δείχνει καλά το ντεκολτέ. Ίσως έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε το δικό μας μοντέλο. Η κοπέλα, όμως... Για έλα εδώ, Μπινς. Θέλω τη γνώμη ενός παντρεμένου".

Δεν μπορούσε να κρύψει το γεγονός πως ήταν εντυπωσιασμένος.

Ακριβώς το ίδιο συνέβη και με τα μαγιό Μπάντφορντ, μόνο που ο Ντα Κόστα δεν ζήτησε τη γνώμη κάποιου παντρεμένου.

"Πρώτο πράγμα!" είπε, ρουφώντας τα χείλη. "Τί είστε και του λόγου σας εσείς οι φωτογράφοι!"

Πήγα σχεδόν τρέχοντας στο γραφείο και άρπαξα την κάρτα που της είχα δώσει για να γράψει το όνομα και τη διεύθυνσή της.

Ήταν λευκή.

Δεν ντρέπομαι να σας πω ότι οι επόμενες πέντε ημέρες ήταν οι χειρότερες που πέρασα ποτέ, τουλάχιστον με την καθημερινή έννοια της λέξης. Όταν ξημέρωσε το επόμενο πρωί και εγώ ακόμα δεν την είχα βρει, αναγκάστηκα να αρχίσω τις αναβολές.

"Είναι άρρωστη", είπα στο γέρο-Μαντς από το τηλέφωνο.

"Δηλαδή, στο νοσοκομείο;" ρώτησε.

"Όχι τόσο σοβαρά".

"Να τη φέρεις, λοιπόν. Τί είναι ένας μικρός πονοκέφαλος;"

"Λυπάμαι, αλλά δεν γίνεται".

Ο γερο-Μαντς άρχισε να με υποψιάζεται. "Την

έχεις πράγματι αυτή την κοπέλα;"

"Ασφαλώς και την έχω".

"Δεν ξέρω τί να πω... Θα πίστευα πως είναι κάποιο μοντέλο από τη Νέα Υόρκη, αν δεν αναγνώριζα την άθλια τεχνική σου".

Γέλασα.

"Προσπάθησε να τη φέρεις αύριο, τουλάχιστον. Άκουσες;"

"Θα προσπαθήσω".

"Δεν θέλω κουβέντα. Να τη φέρεις".

Ούτε μπορούσε να φανταστεί πόσο προσπάθησα. Πήγα σε όλα τα πρακτορεία μοντέλων και τα γραφεία ευρέσεως εργασίας. Έκανα κατασκοπία σε φωτογραφικά στούντιο. Χρησιμοποίησα ένα μεγάλο μέρος από τα τελευταία μου λεφτά για να βάλω αγγελίες σε τρεις εφημερίδες. Έψαξα σε λευκώματα γυμνασίων. Πήγα σε εστιατόρια και ζαχαροπλαστεία για να δω τις σερβιτόρες και σε ψιλικατζίδικα και πολυκαταστήματα για τις υπαλλήλους. Κάθισα και έβλεπα τα πλήθη να βγαίνουν από τους κινηματογράφους. Περιπλανήθηκα στους δρόμους.

Το πέμπτο απόγευμα ήξερα πως ήμουν ξοφλημένος. Η τελευταία διορία του γέρο-Μαντς – μου είχε δώσει αρκετές, αλλά αυτή ήταν η τελευταία – τέλειωνε στις έξι. Ο κύριος Φιντς είχε ήδη ακυρώσει τη δουλειά.

Ήμουν στο παράθυρο του στούντιο και κοιτούσα το Άρντλεϊ Παρκ.

Εκείνη την ώρα, η πόρτα άνοιξε και μπήκε.

Έχω ξαναφέρει αυτή τη σκηνή στο μυαλό μου

τόσες φορές που δεν έχω πρόβλημα να την περιγράψω επακριβώς. Ακόμα και η περίεργη ζαλάδα δεν με εμπόδισε.

"Γεια", είπα, χωρίς να την κοιτάζω.

"Γεια", μου είπε.

"Δεν το έβαλες κάτω;"

"Όχι". Η φωνή της δεν ήταν ούτε αβέβαιη ούτε υπεροπτική. Έδειχνε απλά μια βεβαιότητα.

Έρριξα μια ματιά στο ρολόι μου, σηκώθηκα και είπα κοφτά: "Κοίτα, σκοπεύω να σου δώσω μια ευκαιρία. Υπάρχει ένας πελάτης μου που ζητάει ένα κορίτσι του τύπου σου. Αν κάνεις καλή δουλειά, μπορεί να μπεις στον κόσμο του μόντελινγκ".

"Μπορούμε να τον δούμε σήμερα το απόγευμα, αν βιαστείς", συνέχισα, μαζεύοντας τις μηχανές μου. "Άντε. Και την επόμενη φορά που θα περιμένεις χάρες, μην ξεχάσεις να αφήσεις το τηλέφωνό σου".

"Δεν πάω πουθενά", είπε.

"Τί εννοείς;"

"Δεν πρόκειται να δω τον πελάτη σου".

"Είσαι τελείως τρελή; Σου δίνω την ευκαιρία της ζωής σου".

Εκείνη έσεισε το κεφάλι αργά. "Δεν με ξεγελάς, μωρό μου. Δεν με ξεγελάς καθόλου. Με θέλουν". Και μου χάρισε το δεύτερο χαμόγελό της.

Εκείνη την ώρα πίστεψα πως είχε διαβάσει κάποια αγγελία μου στις εφημερίδες. Τώρα πια, δεν είμαι και τόσο σίγουρος.

"Τώρα, λοιπόν, άκουσε πώς πρόκειται να δου-

λέψουμε", συνέχισε. "Δεν πρόκειται να μάθεις ούτε το όνομα, ούτε τη διεύθυνση, ούτε το τηλέφωνό μου. Κανείς δεν πρόκειται να τα μάθει. Όλες τις φωτογραφίες θα τις βγάζουμε εδώ. Μόνο εσύ κι εγώ".

Μπορείτε να φανταστείτε τις διαμαρτυρίες μου. Ήμουν τα πάντα ταυτόχρονα – θυμωμένος, σαρκαστικός, επεξηγηματικός, απειλητικός, ικετευτικός.

Θα την είχα τρελάνει στα χαστούκια, αν το πρόσωπό της δεν ήταν το σπουδαιότερο προσόν που διέθετε.

Τελικά, το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να τηλεφωνήσω στο γέρο-Μαντς και να του πω τις προϋποθέσεις. Ήξερα πως δεν είχα καμιά ελπίδα, αλλά έπρεπε να το κάνω.

Μου έριξε γερό βρίσιμο, είπε "όχι" αρκετές φορές και μετά μου έκλεισε το τηλέφωνο.

Αυτό δεν φάνηκε να την ανησυχεί καθόλου. "Θα αρχίσουμε τη φωτογράφιση αύριο στις δέκα", μου είπε.

Γύρω στα μεσάνυχτα, ο γέρο-Μαντς μου τηλεφώνησε.

"Δεν ξέρω από ποιο τρελοκομείο έχεις πάρει αυτή την κοπέλα, μου είπε, "αλλά τη θέλω. Έλα αύριο το πρωί και θα προσπαθήσω να σου περάσω στο ξεροκέφαλό σου αυτό που θέλω από τις φωτογραφίες. Και να ξέρεις ότι χαίρομαι πολύ που σε ξύπνησα".

Μετά από αυτό, το νερό μπήκε στο αυλάκι. Ακόμα και ο κύριος Φιντς αναθεώρησε την απόφασή του και, αφού για δυο μέρες μου τόνιζε ότι αυτό που του λέω δεν γίνεται, αποφάσισε τελικά να δεχτεί κι αυτός τους όρους.

Ασφαλώς, είστε όλοι μαγεμένοι από το *Κορίτσι* και έτσι δεν μπορείτε να καταλάβετε τί θυσία εγωισμού απαιτούσε η απόφαση του κυρίου Φλιντς να μην επιβλέψει προσωπικά τη φωτογράφιση του μοντέλου μου με τα εσώρουχα της εταιρίας του.

Το επόμενο πρωί, εκείνη εμφανίστηκε στην ώρα της και αρχίσαμε δουλειά. Θα πρέπει να παραδεχτώ ότι ποτέ δεν έδειξε να κουράζεται, ούτε και διαμαρτυρήθηκε έστω και μια φορά κάτω από την πίεση της φωτογράφισης. Εγώ τα πήγαινα μια χαρά, αν και ένιωθα σαν κάτι να με έσπρωχνε ευγενικά μακριά της. Ίσως έχετε νιώσει το ίδιο κοιτάζοντας τις φωτογραφίες της.

Όταν τελειώσαμε, ανακάλυψα ότι υπήρχαν και άλλοι όροι στη συνεργασία μας. Ήταν απομεσήμερο, και ετοιμάστηκα να την ακολουθήσω για να τσιμπήσουμε κάτι και να πιούμε έναν καφέ.

"Μη βιάζεσαι", μου είπε. "Θα κατέβω κάτω μόνη. Και πρόσεξε καλά, μωρό μου, αν προσπαθήσεις να με ακολουθήσεις ή έστω και να βγάλεις το κεφάλι σου από το παράθυρο την ώρα που φεύγω, μπορείς να αρχίσεις να ψάχνεις για άλλο μοντέλο".

Μπορείτε να φανταστείτε πόσο αυτή η παράξενη συμπεριφορά είχε αρχίσει να εξάπτει τα νεύρα – και τη φαντασία μου. Θυμάμαι ότι άνοιξα το παράθυρο όταν έφυγε – αφού περίμενα πρώ-

τα μερικά λεπτά – και κάθισα να πάρω λίγο καθαρό αέρα ενώ σκεφτόμουν τί κρυβόταν πίσω από όλα αυτά. Την κυνηγούσε η αστυνομία, ήταν η άσωτη κόρη κάποιου εκατομμυριούχου, πίστευε πως είναι έξυπνο να παριστάνει τη μυστήρια ή μήπως ο γερο-Μαντς είχε δίκιο ότι ήταν εντελώς τρελή;

Είχα, όμως, να εμφανίσω τις φωτογραφίες μου.

Τώρα που το καλοσκέφτομαι, είναι εκπληκτικό το πόσο γρήγορα μετά από αυτό η μαγεία της συνεπήρε την πόλη. Και αρχίζω πια να ανησυχώ για το τί πρόκειται να συμβεί σε ολόκληρη τη χώρα – ίσως και σε όλο τον κόσμο. Χθες διάβασα στο *Τάιμ* ότι το κορίτσι είχε εμφανιστεί σε διαφημιστικές αφίσσες στην Αίγυπτο.

Η συνέχεια της ιστορίας μας θα σας βοηθήσει να καταλάβετε γιατί φοβάμαι τόσο πολύ. Έχω, όμως, μια θεωρία που μπορεί να δώσει κάποια εξήγηση και θα σας την αναλύσω με λίγα λόγια, παρ'όλο που μπορεί να τη θεωρήσετε παρανοϊκή.

Ξέρετε με ποιο τρόπο η σύγχρονη διαφήμιση προσπαθεί να στρέψει τα μυαλά όλων προς την ίδια κατεύθυνση, πώς δηλαδή θα τους κάνει να θέλουν και να φαντάζονται τα ίδια πράγματα. Θα ξέρετε επίσης ότι οι ψυχολόγοι δεν είναι πια τόσο επιφυλακτικοί απέναντι στην τηλεπάθεια.

Προσθέστε τις δύο ιδέες. Υποθέστε ότι οι ταυτόσημες επιθυμίες εκατομμυρίων ανθρώπων εστιάστηκαν σε ένα πρόσωπο, ας πούμε μια κοπέλα, και τη μορφοποίησαν σύμφωνα με την εικόνα

που είχαν μέσα τους.

Φανταστείτε ότι εκείνη γνωρίζει τις πιο κρυφές επιθυμίες εκατομμυρίων ανδρών. Σκεφτείτε την να βλέπει βαθύτερα μέσα σε αυτές τις επιθυμίες από τους ίδιους τους ανθρώπους που τις έχουν, να διακρίνει το μίσος και την επιθυμία για θάνατο πέρα από τη λαγνεία. Φανταστείτε την να παίρνει τη μορφή αυτού του απόλυτου ειδώλου, υπεροπτική σαν το μάρμαρο. Σκεφτείτε, όμως, και την πείνα που θα πρέπει να νιώθει σε ανταπόκριση της δικής τους πείνας.

Ξέφυγα, όμως, πολύ από τα γεγονότα της ιστορίας μου. Φοβόμουν πολύ ότι το *Κορίτσι* θα μου ζητούσε αστρονομικές αμοιβές. Ήξερε καλά πως μπορούσε να με κάνει ό,τι ήθελε.

Δεν ζήτησε, όμως, τίποτε παραπάνω από τις κανονικές αμοιβές. Αργότερα, εγώ επέμενα να της δίνω περισσότερα χρήματα – πολύ περισσότερα. Τα έπαιρνε πάντα με το ίδιο περιφρονητικό βλέμμα, λες και σκόπευε να τα πετάξει στον πρώτο σκουπιδοτενεκέ που θα συναντούσε.

Ίσως και να το έκανε.

Όπως και να είχε το πράγμα, βρέθηκα με λεφτά. Για πρώτη φορά μετά από μήνες είχα αρκετά για να μεθύσω, να αγοράσω καινούρια ρούχα, να παίρνω ταξί. Μπορούσα να κολλήσω σε όποια γυναίκα ήθελα. Το μόνο που είχα να κάνω ήταν να διαλέξω.

Και έτσι έπρεπε να κάνω.

Αφήστε με, όμως, πρώτα να σας πω για το γέρο-Μαντς.

Ο γέρο-Μαντς δεν ήταν ο πρώτος που είχε προσπαθήσει να συναντήσει το μοντέλο μου, αλλά νομιζω πως ήταν ο πρώτος που την ερωτεύτηκε. Έβλεπα την αλλαγή στα μάτια του καθώς κοιτούσε τις φωτογραφίες της. Η γυναίκα του είχε πεθάνει πριν δύο χρόνια.

Το σκέφτηκε και το σχεδίασε έξυπνα. Μου απέσπασε κάποιες πληροφορίες για το πότε ερχόταν για φωτογράφιση, και ένα πρωί μπήκε στο στούντιο λίγα λεπτά πριν έρθει εκείνη.

"Πρέπει να τη δω, Ντέιβ", μου είπε.

Μάλωσα μαζί του, τον περιγέλασα και τελικά του τόνισα ότι δεν ήξερα πόσο σοβαρά εννοούσε τις τρελές της ιδέες. Τον προειδοποίσα ότι θα κατέστρεφε και τους δυό μας. Ξάφνιασα τον ίδιο τον εαυτό μου, όταν ετοιμάστηκα να τον πετάξω έξω.

Εκείνος δεν αντιμετώπισε την κατάσταση με τον συνηθισμένο του τρόπο. Απλά, επαναλάμβανε συνεχώς: "Μα, Ντέιβ, πρέπει να τη δω".

Η εξώπορτα του κτιρίου έκλεισε με δύναμη.

"Αυτή είναι", είπα, χαμηλώνοντας τη φωνή. "Πρέπει να φύγεις".

Εκείνος αρνιόταν, κι έτσι τον έχωσα στο εμφανιστήριο. "Μη βγάλεις άχνα", ψυθίρισα. "Θα της πω ότι δεν μπορώ να δουλέψω σήμερα".

Ήξερα πως θα προσπαθούσε να τη δει από κοντά και κάποια στιγμή θα πεταγόταν έξω, αλλά δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο.

Τα βήματα έφτασαν στο τέταρτο πάτωμα, δεν μπήκε όμως μέσα και άρχισα να ανησυχώ.

"Βγάλε αυτόν τον αλήτη έξω", ούρλιαξε ξαφνικά πίσω από την πόρτα, όχι πολύ δυνατά, αλλά με την συνηθισμένη της φωνή.

"Θα ανέβω στον επόμενο όροφο", συνέχισε. "Αν αυτός ο χοντροκοιλαράς δεν κατεβεί αμέσως στο δρόμο, δεν θα ξαναδεί φωτογραφία μου εκτός από κάποια όπου θα φτύνω μέσα στην απαίσια μπύρα του".

Ο γέρο-Μαντς βγήκε κάτωχρος από το εμφανιστήριο. Ούτε που με κοίταξε καθώς έβγαινε έξω. Ποτέ δεν ξανακοίταξε τις φωτογραφίες της μπροστά μου από τοτε.

Αυτά με τον γέρο-Μαντς. Τώρα θα σας πω για μένα. Έρριξα κάποια υπονοούμενα και τελικά της ρίχτηκα κανονικά.

Εκείνη σήκωσε το χέρι μου από πάνω της σαν να ήταν βρεγμένο σφουγγαρόπανο.

"Όχι τώρα, μωρό μου", είπε. "Είναι ώρα εργασίας".

"Μετά;" επέμεινα εγώ.

"Οι όροι συνεχίζουν να ισχύουν". Και μου χάρισε αυτό που νομίζω ότι ήταν το πέμπτο της χαμόγελο.

Ήταν δύσκολο να πιστέψω πως δεν υποχωρούσε ούτε μια γραμμή από αυτό το τρελό όριο που είχε θέσει. Δεν έπρεπε να της ρίχνομαι μέσα στο στούντιο επειδή δεν έπρεπε να αποσπαστώ από τη δουλειά. Από την άλλη, δεν μπορούσα να τη συναντήσω πουθενά αλλού, επειδή αν έκανα κάτι τέτοιο δεν θα ποζάριζε ποτέ ξανά για μένα. Κέρδιζα όλο και περισσότερα χρήματα εξαιτίας

της και δεν ήμουν τόσο ηλίθιος ώστε να πιστεύω πως η φωτογραφική μου τέχνη έπαιζε κάποιο ρόλο σε όλα αυτά.

Ασφαλώς, δεν θα ήμουν φυσιολογικός άνδρας αν δεν της ξαναριχνόμουν. Πάντα, όμως, εκείνη με απωθούσε ψυχρά χωρίς καν να χαμογελάει.

Ήταν σαν να βρισκόμουν μέσα σε ένα συνεχές παραλήρημα, το οποίο ποτέ δεν εμπόδιζε τη δουλειά μου. Δεν έδινα σημασία στις συνεχείς ζαλάδες μου. Ήταν κάτι που θεωρούσα φυσικό.

Γύριζα το βλέμμα κάπου, και για μια στιγμή ο προβολέας έμοιαζε με ένα παραπέτασμα από πυρωμένο ατσάλι ή οι σκιές έμοιαζαν με στρατιές από έντομα ή η μηχανή μου φαινόταν σαν ζαρωμένη μαύρη γάτα. Την επόμενη στιγμή, όλα επανέρχονταν στο φυσιολογικό τους.

Νομίζω πως μερικές φορές κόντευα να πεθάνω από την τρομάρα μου. Μου φαινόταν το πιο αλλόκοτο και φριχτό πλάσμα στον κόσμο. Άλλες πάλι...

Της μιλούσα συνεχώς. Δεν είχε σημασία τί έκανα – αν έφτιαχνα το φωτισμό, τις έδινα οδηγίες ή τραβούσα φωτογραφίες – ή τί έκανε εκείνη – αν ποζάριζε, αν ήταν πίσω από το παραβάν ή χαλάρωνε διαβάζοντας ένα περιοδικό – εγώ της μιλούσα ασταμάτητα.

Της είπα όλα όσα ήξερα για τον εαυτό μου. Της μίλησα για τον πρώτο μου δεσμό. Της είπα για το ποδήλατό του αδελφού μου του Μπομπ. Της είπα για τότε που το έσκασα με ένα τρένο και για το ξύλο που μου έδωσε ο πατέρας μου όταν

γύρισα. Της είπα για το ταξίδι μου στη Νότια Αμερική και τον μπλε ουρανό της νύχτας της. Της μίλησα για τη Μπέτυ. Της διηγήθηκα πώς με έδειραν σε έναν καυγά πίσω από κάποιο μπαρ. Της είπα για τη Μίλντρεντ. Της είπα για την πρώτη φωτογραφία που πούλησα. Της περιέγραψα πώς φαίνεται το Σικάγο από ένα καΐκι στα ανοιχτά. Της ανέφερα το πιο μεγάλο μεθύσι μου. Της είπα για την Γκβεν. Της είπα πώς γνώρισα τον γέρο-Μαντς. Της είπα πώς ένιωθα για αυτήν.

Εκείνη δεν έδινε την παραμικρή προσοχή στα όσα έλεγα. Δεν είμαι σίγουρος καν αν με άκουγε.

Όταν αρχίσαμε να παίρνουμε τις πρώτες δουλειές από διεθνείς διαφημιστικές εταιρίες, αποφάσισα να την ακολουθήσω την ώρα που γυρνούσε στο σπίτι της.

Μια στιγμή, μπορώ να καθορίσω καλύτερα την ημερομηνία. Θα θυμάστε το σάλο στις εφημερίδες με τους “πιθανούς” φόνους. Ήταν έξι.

Λέω “πιθανούς”, επειδή η αστυνομία ποτέ δεν ήταν σίγουρη ότι δεν πρόκειτο για καρδιακές προσβολές. Όταν, όμως, παθαίνουν συγκοπή άνθρωποι που η καρδιά τους λειτουργεί μια χαρά, αναμενόμενο είναι να υπάρξουν υποψίες, όταν μάλιστα ο θάνατος τους βρήκε και στις έξι περιπτώσεις τη νύχτα, ενώ ήταν μόνοι, μακριά από τα σπίτια τους και κανείς δεν μπορούσε να ξέρει τί ακριβώς έκαναν εκείνη την ώρα.

Οι έξι θάνατοι δημιούργησαν φοβία στον κόσμο, ενώ ακόμα κι όταν τα πνεύματα ηρέμησαν υ-

πήρχε η διάχυτη εντύπωση ότι οι θάνατοι συνεχίζονταν με λιγότερο ύποπτους τρόπους.

Αυτό είναι ένα από τα πράγματα που με τρομάζει αυτή τη στιγμή.

Τότε, όμως, το μόνο συναίσθημα που ένιωθα ήταν μια ανακούφιση για το γεγονός πως είχα πάρει την απόφαση να την παρακολουθήσω.

Ένα απόγευμα την κράτησα για δουλειά μέχρι που σκοτείνιασε. Δεν χρειαζόμουν ιδιαίτερη δικαιολογία, επειδή είχαμε κυριολεκτικά θαφτεί στις παραγγελίες. Περίμενα μέχρι να ακούσω την εξώπορτα να χτυπάει και μετά κατέβηκα τρέχοντας. Φορούσα παπούτσια με λαστιχένιες σόλες και είχα ρίξει επάνω μου ένα σκούρο παλτό και ένα μαύρο καπέλο τα οποία εκείνη δεν είχε ξαναδεί.

Στάθηκα στην πόρτα και κοίταξα γύρω μου μέχρι που την εντόπισα. Περπατούσε παράλληλα με το Άρλντλεϊ Παρκ και κατευθυνόταν προς το κέντρο της πόλης. Εκείνο το βράδυ σκόπευα να μάθω πού έμενε.

Σταμάτησε μπροστά σε μια βιτρίνα των πολυκαταστημάτων Έβερλι και άρχισε να κοιτάζει κάτι.

Θυμήθηκα πως της είχα τραβήξει κάποιες φωτογραφίες για τη σειρά εσωρούχων του Έβερλι και πράγματι αυτές κοιτούσε.

Εκείνη την περίοδο μου φαινόταν φυσικό να της αρέσει να θαυμάζει τον εαυτό της, αν τελικά ήταν αυτό που έκανε.

Όταν περνούσαν άνθρωποι, εκείνη γύριζε κάπως ή κρυβόταν βαθύτερα μέσα στις σκιές.

Ύστερα, πέρασε από δίπλα της ένας μοναχικός άνδρας. Δεν μπορούσα να δω καλά το πρόσωπό του, αλλά φαινόταν μεσήλικας. Σταμάτησε, και άρχισε και αυτός να κοιτάζει τη βιτρίνα.

Εκείνη βγήκε από τις σκιές και στάθηκε δίπλα του.

Πώς θα νιώθατε εσείς οι άνδρες, αν παρατηρούσατε μια φωτογραφία του *Κοριτσιού* και ξαφνικά αυτή εμφανιζόταν και σας έπιανε από το μπράτσο;

Η αντίδραση του τύπου ήταν ολοφάνερη. Ένα από τα πιο τρελά του όνειρά γινόταν πραγματικότητα.

Μίλησαν για μια στιγμή κι ύστερα εκείνος σταμάτησε ένα ταξί. Μπήκαν μέσα και έφυγαν.

Εκείνη τη νύχτα, έγινα τύφλα στο μεθύσι. Ήταν λες και ήξερε πως την ακολουθούσα, και είχε διαλέξει αυτόν τον τρόπο για να με πληγώσει. Ίσως έτσι να είχε συμβεί. Ίσως αυτό να ήταν το τέλος.

Το επόμενο πρωί, όμως, εμφανίστηκε στην ώρα της, και εγώ ξαναβρέθηκα στο παραλήρημά μου, μόνο που αυτή τη φορά είχαν προστεθεί και άλλες παραλλαγές του.

Εκείνη τη νύχτα, όταν την ακολούθησα, διάλεξε ένα σημείο κάτω από ένα φανάρι, απέναντι σε μια από τις αφίσσες του Μαντς.

Τώρα που το σκέφτομαι, με τρομάζει όταν τη φαντάζομαι σε εκείνη τη θέση.

Μετά από είκοσι περίπου λεπτά, ένα ανοιχτό αυτοκίνητο έκοψε ταχύτητα καθώς περνούσε α-

πό μπροστά της και μετά σταμάτησε.

Αυτή τη φορά ήμουν πιο κοντά και μπόρεσα να δω καλύτερα το πρόσωπο του άνδρα. Ήταν κάπως νεότερος, περίπου στην ηλικία μου.

Το επόμενο πρωί, το ίδιο πρόσωπο με κοίταζε από το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας. Το αυτοκίνητο είχε βρεθεί παρκαρισμένο σε μια πάροδο. Εκείνος ήταν μέσα και νεκρός. Όπως και στις άλλες περιπτώσεις, τα αίτια του θανάτου ήταν ανεξακρίβωτα.

Εκείνη τη μέρα στο κεφάλι μου γύριζαν χίλιων ειδών σκέψεις, αλλά μόνο για δύο πράγματα ήμουν σίγουρος. Ότι είχα δεχτεί την πρώτη πραγματικά μεγάλη προσφορά από μια διεθνή εταιρία και πως θα έπιανα το *Κορίτσι* από το μπράτσο και θα κατεβαίναμε μαζί τις σκάλες όταν τελείωνε η δουλειά.

Εκείνη δεν φάνηκε να ξαφνιάζεται. “Ξέρεις τί κάνεις;” με ρώτησε.

“Ξέρω”.

Χαμογέλασε. “Αναρωτιόμουν πότε θα το αποφάσιζες”.

Άρχιζα να νιώθω όμορφα. Αποχαιρετούσα όλα όσα είχα αποκτήσει και μπορούσα να αποκτήσω, αλλά είχα το χέρι μου περασμένο γύρω από τη μέση της.

Ήταν ένα ακόμα ζεστό φθινοπωριάτικο σούρουπο. Κόψαμε δρόμο μέσα από το Άρντλεϊ Παρκ. Ήταν σκοτεινά εκεί, αλλά ο ουρανός γύρω μας ρόδιζε από τα φώτα των διαφημίσεων.

Περπατήσαμε για πολλή ώρα μέσα στο πάρκο.

Εκείνη δεν έλεγε τίποτα και ούτε με κοιτούσε, αλλά μπορούσα να δω τα χείλη της να σουφρώνουν και να νιώθω το χέρι της να μου σφίγγει το μπράτσο.

Σταματήσαμε. Πατούσαμε πάνω σε παχύ χορτάρι. Ξάπλωσε και με τράβηξε επάνω της. Έβαλε τα χέρια στους ώμους μου. Κοίταξα το πρόσωπό της. Είχε μια αμυδρότατη ροδαλή χροιά από τα φώτα των διαφημίσεων. Τα πεινασμένα μάτια της έμοιαζαν με σκοτεινά πηγάδια.

Πάλεψα να της βγάλω τη μπλούζα. Μου τράβηξε το χέρι μακριά, αλλά όχι με τον τρόπο που το είχε κάνει στο στούντιο. “Δεν θέλω αυτό... άρχισε να μου λέει”.

Πρώτα θα σας πω τί έκανα μετά. Ύστερα θα σας πω γιατί το έκανα. Και στο τέλος, θα σας πω τί μου είπε στη συνέχεια.

Αυτό που έκανα ήταν να το βάλω στα πόδια. Δεν θυμάμαι καλά τί ακριβώς συνέβη, επειδή ζαλιζόμουν και επειδή ο ροδαλός ουρανός τρεμόπαιζε πίσω από τα φυλλώματα των δέντρων. Μετά από λίγο, όμως, κατάφερα τελικά να βγω τρεκλίζοντας στα φώτα του δρόμου.

Την επόμενη μέρα έκλεισα το στούντιο. Το τηλέφωνο χτυπούσε την ώρα που κλείδωνα την πόρτα και υπήρχαν ένας σωρός σφραγισμένοι φάκελλοι στο πάτωμα. Ποτέ ξανά δεν είδα το *Κορίτσι* αυτοπροσώπως, αν αυτή είναι η σωστή λέξη.

Το έκανα επειδή δεν ήθελα να πεθάνω. Δεν ή-

θελα η ζωή να φύγει από μέσα μου. Υπάρχουν βρικόλακες και βρικόλακες, και αυτοί που ρουφούν αίμα δεν είναι πάντα οι χειρότεροι. Αν δεν ήταν οι ζαλάδες μου, η περίπτωση του γέρο-Μαντς και το πρόσωπο στην πρωινή εφημερίδα, θα είχα χαθεί όπως και οι άλλοι. Συνειδητοποίησα, όμως, με τί είχα μπλέξει όσο ακόμα υπήρχε καιρός να απαγκιστρωθώ. Συνειδητοποίησα απ' όπου κι αν ερχόταν, όποιο κι αν ήταν το αίτιο της μορφοποίησής της, ότι πίσω από τη λάμψη της φανταχτερής δημοσιότητας αντιπροσώπευε την πεμπτουσία του τρόμου.

Είναι το χαμόγελο που σε ξεγελάει να σπαταλήσεις τα λεφτά και τη ζωή σου. Είναι τα μάτια που σε οδηγούν σε αδιάβατους δρόμους μέχρι να σου δείξουν το θάνατο. Είναι το πλάσμα για το οποίο δίνεις τα πάντα και τελικά ποτέ δεν κερδίζεις. Είναι το ον που παίρνει όλα όσα έχεις και δεν σου αφήνει τίποτε σε αντάλλαγμα. Όταν κοιτάτε λιγωμένα το πρόσωπό της στα περιοδικά, να το θυμάστε. Είναι το δόλωμα. Είναι η σαγήνη. Είναι το *Κορίτσι*.

Και εκείνο που μου είπε στη συνέχεια ήταν:

“...Αυτό που θέλω είσαι εσύ. Θέλω ό,τι σε έκανε ποτέ ευτυχισμένο και ό,τι σου ράγισε την καρδιά. Θέλω την πρώτη σου κοπέλα. Θέλω το καινούριο ποδήλατο. Θέλω το ξύλο που έφαγες. Θέλω τα πόδια της Γκβεν. Θέλω τον μπλε ουρανό με τα αστέρια. Θέλω το θάνατο της μάνας σου. Θέλω το αίμα σου στο πλακόστρωτο. Θέλω το στόμα της Μίλντρεντ. Θέλω την πρώτη φωτογραφία

που πούλησες. Θέλω τα φώτα του Σικάγου. Θέλω το ποτό που σε μέθυσε. Θέλω να με θέλεις. Θέλω τη ζωή σου. Τάισέ με, μωρό μου. Τάισέ με”.

ΣΤΗΛΗ ΦΩΤΙΑΣ
του Ρέι Μπράντμπουρι

Ο Ρέι Μπράντμπουρι έχει προσφέρει πολλά αξιόλογα δείγματα λογοτεχνίας τρόμου και από πολλούς οπαδούς του θεωρείται αντάξιος συνεχιστής του Πόε στον εικοστό αιώνα. Το διήγημα αυτό είναι αρκετά περίεργο, αλλά ταυτόχρονα εξαιρετικά ενδιαφέρον. Δεν διαδραματίζεται σε αραχνιασμένους πύργους ή σκοτεινά πλακόστρωτα σοκάκια, αλλά σε μια παράξενη ουτοπία του μέλλοντος όπου ο φόβος του υπερφυσικού έχει εξαλειφθεί εντελώς. Τί ρόλο μπορεί να παίξει ένας ζωντανός νεκρός σε έναν τέτοιο περίεργο κόσμο;

Θ.Μ.

Βγήκε από το χώμα γεμάτος μίσος. Μίσος για τον πατέρα του. Μίσος για τη μητέρα του.

Ήταν ωραίο να περπατάς ξανά. Ήταν ωραίο να ξεπηδάς μέσα από το χώμα, να τεντώνεις τα μουδιασμένα μελη σου και να προσπαθείς να πάρεις μια βαθιά ανάσα.

Προσπάθησε. Φώναξε.

Δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και προσπάθησε να αναπνεύσει. Ήταν αδύνατον. Περπατούσε πάνω στο χώμα και είχε βγει μέσα από το χώμα. Ήταν, όμως, νεκρός. Δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Μπορούσε απλά να ρουφήξει αέρα μέσα στο στόμα και να τον μισοκατεβάσει στο λαιμό του με σπαστικές κινήσεις των ζαρωμένων ληθαργικών μυώνων του. Με αυτόν τον λιγοστό αέρα μπορούσε να μιλήσει και να φωνάξει. Ήθελε να κλάψει, αλλά ούτε και αυτό μπορούσε. Δεν μπορούσε να αναπνεύσει, και όμως στεκόταν όρθιος.

Στάθηκε μέσα στο νεκροταφείο γεμάτος μίσος. Περπατούσε πάνω στον κόσμο, αλλά δεν μπορούσε ούτε να τον γευτεί ούτε να τον μυρίσει. Άκουγε, πάντως. Ο άνεμος ούρλιαζε μέσα στα πρόσφατα ανοιγμένα αυτιά του. Ήταν, όμως, νεκρός. Παρ'ότι περπατούσε, γνώριζε πως ήταν νεκρός και δεν έπρεπε να περιμένει και πολλά από το κορμί του σε αυτόν τον ζωντανό, μισητό κόσμο.

Άγγιξε την ταφόπετρα πάνω από τον ανοιχτό του τάφο. Θυμήθηκε και πάλι το όνομά του. Το σκάλισμα ήταν καλοδουλεμένο.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΛΑΝΤΡΙ

Αυτό έγραφε η ταφόπετρα.

Τα δάχτυλά του τρεμούλιασαν πάνω στην παγερή μαρμάρινη επιφάνεια.

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΤΟ 1898 – ΠΕΘΑΝΕ ΤΟ 1933

Και είχε ξαναγεννηθεί;

Ποια χρονιά ήταν; Κοίταξε τον ουρανό και είδε τα φθινοπωρινά αστέρια να κινούνται αργά στο στερέωμα. Ο Ορίων εκεί, ο Ορίγκα παραπέρα... και ο Ταύρος; Εκεί!

Τα μάτια του στένεψαν. Τα χείλη του συλλάβισαν τη χρονιά.

"2349".

Αλλόκοτος αριθμός. Σαν αποτέλεσμα πρόσθεσης στην αριθμητική. Έλεγαν πως κανείς δεν μπορεί να συλλάβει έναν αριθμό πάνω από το εκατό. Από εκεί και πάνω γίνονται τόσο αφηρημένοι που δεν ωφελεί να τους μετράς. Βρισκόταν στο έτος 2349! Ένα νούμερο. Και εκεί στεκόταν κι αυτός, ένας άνθρωπος που βρισκόταν μέσα στο μισητό σκούρο του φέρετρο, ένας άνθρωπος που μισούσε αυτούς που τον είχαν θάψει, μισούσε τους ζωντανούς που συνέχιζαν να ζουν από πάνω του, τους μισούσε όλους για αιώνες, μέχρι που εκείνη τη μέρα, ξαναγεννημένος από το μίσος του, είχε βγει από τον ίδιο τον ανασκαμμένο τάφο του. Η μυρωδιά του χώματος ίσως να πλανιόταν στον αέρα, αλλά εκείνος δεν μπορούσε να τη μυρίσει.

"Είμαι ένας αναχρονισμός", είπε σε μια λεύκα που τρανταζόταν από τον άνεμο. Χαμογέλασε αμυδρά.

Κοίταξε το νεκροταφείο γύρω του. Ήταν κρύο και άδειο. Όλες οι ταφόπλακες είχαν ξεριζωθεί και στιβαχτεί η μία πάνω στην άλλη σε μια γωνιά δίπλα στο σιδερένιο φράχτη. Αυτό γινόταν εδώ και δυο ατέλειωτες εβδομάδες. Βαθιά κάτω από τη γη, μέσα στο φέρετρό του, άκουγε τους άνδρες να σκάβουν το χώμα με παγερά φτυάρια, να ξεθάβουν θα φέρετρα και να μεταφέρουν τα λείψανα για κάψιμο. Συστρεφόμενος από το φόβο μέσα στο φέρετρό του, περίμενε να έρθουν και σ'αυτόν.

Εκείνη τη μέρα είχαν φτάσει το δικό του τάφο, αλλά η ώρα ήταν ήδη περασμένη. Είχαν σκάψει μέχρι δυο πόντους πάνω από το καπάκι του φέρετρου. Το καμπανάκι των πέντε είχε χτυπήσει και ήταν ώρα να αφήσουν τη δουλειά. Όλοι οι ερ-

γάτες είχαν φύγει. Την επόμενη μέρα θα τέλειωναν τη δουλειά, καθώς τους άκουσε να λένε την ώρα που φορούσαν τα παλτά τους.

Η σιωπή είχε πέσει μέσα στο άδειο νεκροταφείο.

Προσεκτικά, αθόρυβα, μονάχα με ένα ανεπαίσθητο κύλισμα χώματος, το καπάκι του φέρετρου σηκώθηκε.

Ο Ουίλιαμ Λάντρι στεκόταν τρέμοντας μέσα στο τελευταίο νεκροταφείο της Γης.

"Θυμάσαι;" ρώτησε τον εαυτό του, κοιτάζοντας τη σκαμμένη γη. "Θυμάσαι τις ιστορίες που διάβαζες για τον τελευταίο άνθρωπο πάνω στη Γη; Αυτές τις ιστορίες για τους επιζήσαντες που τριγυρνούσαν στα ερείπια; Λοιπόν, Ουίλιαμ Λάντρι, εσύ είσαι μια παραλλαγή σε αυτό το μοτίβο. Το ξέρεις αυτό; Είσαι ο τελευταίος *νεκρός* σε αυτόν τον καταραμένο κόσμο!"

Δεν υπήρχαν άλλοι νεκροί. Πουθενά σε ολόκληρο τον κόσμο δεν υπήρχε πεθαμένος. Αδύνατον; Ο Λάντρι δεν χαμογέλασε σε αυτή τη σκέψη. Όχι, δεν ήταν αδύνατον σε αυτή την ηλίθια, στείρα, πεζή και αντισηπτική εποχή της καθαριότητας και των επιστημονικών μεθόδων! Οι άνθρωποι ασφαλώς συνέχιζαν να πεθαίνουν, αλλά *πτώματα*; Αυτά δεν υπήρχαν!

Και τί συνέβαινε στους νεκρούς;

Το νεκροταφείο ήταν πάνω σε έναν λόφο. Ο Ουίλιαμ Λάντρι περπάτησε μέσα στο σκοτάδι μέχρι την άκρη του κι ύστερα στάθηκε να κοιτάξει από ψηλά τη νέα πόλη του Σάλεμ. Ήταν φωτισμένη και πολύχρωμη. Διαστημόπλοια άφηναν ουρές από φωτιά πίσω τους, διασχίζοντας τον ουρανό.

Μέσα στον τάφο του, η καινούρια βία αυτού του μελλοντικού κόσμου είχε διαποτίσει τον Ουίλιαμ Λάντρι. Τον έλουζε για χρόνια. Τα γνώριζε όλα, με το μίσος που τρέφει ένας νεκρός για τέτοιου είδους πράγματα.

Το πιο σημαντικό απ'ολα ήταν το τί έκαναν αυτοί οι ηλίθιοι στους νεκρούς.

Σήκωσε τα μάτια. Στο κέντρο της πόλης, ένα πελώριο πέτρινο δάχτυλο έδειχνε προς τον ουρανό. Είχε ύψος εκατό μέτρα και διάμετρο δεκαπέντε. Στη μια πλευρά του υπήρχε μια πλατιά είσοδος και ένας δρόμος οδηγούσε έως αυτήν.

Ας υποθέσουμε ότι κάπου στην πόλη υπάρχει ένας ετοιμοθάνατος, σκέφτηκε ο Λάντρι. Τί γίνεται; Μόλις ο σφυγμός του σταματήσει, υπογράφεται ένα πιστοποιητικό θανάτου και οι συγγενείς του τον φορτώνουν σε ένα αυτοκίνητο και τον οδηγούν αμέσως...

Στον Αποτεφρωτή!

Σε εκείνο το λειτουργικό δάχτυλο, τη Στήλη της Φωτιάς που έδειχνε προς τα άστρα. Στον Αποτεφρωτή. Ένα λειτουργικό και τρομαχτικό όνομα. Μα η αλήθεια ήταν πάντα αληθινή σε αυτόν τον κόσμο του μέλλοντος.

Σαν ένα κλαδάκι για προσάναμμα, ο νεκρός ριχνόταν μέσα στο καμίνι.

Παφ!

Ο Ουίλιαμ Λάντρι κοίταξε την κορυφή του γιγάντιου τουφεκιού που ήταν στραμμένο προς τα

άστρα. Ένα μικρό συννεφάκι καπνού έβγαινε από το άνοιγμα.

Εκεί καταλήγουν οι νεκροί.

“Πρόσεχε, Ουίλιαμ Λάντρι”, μουρμούρισε. “Είσαι ένα σπάνιο είδος. Είσαι ο τελευταίος νεκρός. Όλα τα άλλα νεκροταφεία της γης ανασκάφτηκαν. Αυτό είναι το τελευταίο νεκροταφείο και εσύ ο τελευταίος νεκρός των αιώνων. Σε αυτούς τους ανθρώπους δεν αρέσει να έχουν πεθαμένους κοντά τους, πόσο μάλιστα πεθαμένους που περπατούν. Ο,τιδήποτε δεν χρησιμεύει, καίγεται σαν σπίρτο, μαζί με αυτά και η δεισιδαιμονία!

Κοίταξε την πόλη. Καλά, λοιπόν, σκέφτηκε αμίλητα. Σας μισώ. Κι εσείς θα με μισούσατε, αν γνωρίζατε την ύπαρξή μου. Δεν πιστεύετε σε βρικόλακες και φαντάσματα. Ετικέτες χωρίς περιεχόμενο, ισχυρίζεστε! Γελάτε, λοιπόν! Ούτε κι εγώ πιστεύω σε σας! Δεν σας γουστάρω, εσάς και τους Αποτεφρωτές σας!

Τρεμούλιασε. Είχε φτάσει πολύ κοντά στο τέλος. Κάθε μέρα ξέθαβαν και περισσότερους νεκρούς και τους έκαιγαν σαν προσάναμμα. Η απόφαση είχε μεταδοθεί σε όλο τον κόσμο. Είχε ακούσει τους εργάτες να μιλούν καθώς έσκαβαν!

“Μου φαίνεται ότι είναι καλή ιδέα να καθαρίσουμε τα νεκροταφεία”, έλεγε ο ένας.

“Έτσι λέω κι εγώ”, είπε κάποιος άλλος. “Μακάβριο έθιμο. Το φαντάζεσαι; Να θάβουν τους νεκρούς, εννοώ! Αρρωστημένα πράγματα. Τόσα μικρόβια...”.

“Κρίμα από μια μεριά, πάντως. Αυτό το νεκροταφείο είχε μείνει ανέγγιχτο τόσους αιώνες. Όλα τα υπόλοιπα καθαρίστηκαν...πότε ήταν, Τζιμ;”

“Γύρω στο 2260, νομίζω. Κοντεύουν εκατό χρόνια από τότε. Μα κάποια επιτροπή του δήμου είχε πει: “Για κοιτάξτε, ας αφήσουμε και ένα νεκροταφείο να υπάρχει, έτσι, για να μας θυμίζει τα έθιμα των βαρβάρων”. Και η κυβέρνηση έξυσε το κεφάλι, το σκέφτηκε και είπε. “Εντάξει, λοιπόν, ας μείνει ένα νεκροταφείο στο Σάλεμ. Όλα τα υπόλοιπα, όμως, φεύγουν από τη μέση, καταλάβατε;”

“Και έτσι έφυγαν όλα από τη μέση”, είπε ο Τζιμ.

“Και βέβαια. Τα καθάρισαν με φωτιά, ηλεκτρικά φτυάρια και ατομικούς απολυμαντές. Ακόμα κι αυτούς που ήταν θαμένοι στα χωράφια, τους βρήκαν και τους ξέθαψαν. Κάπως σκληρό, θα έλεγα”.

“Δεν θέλω να φανώ οπισθοδρομικός, αλλά μέχρι τώρα είχαμε πολλούς τουρίστες κάθε χρόνο που έρχονταν να δουν πώς είναι ένα αληθινό νεκροταφείο”.

“Σωστά. Μόνο τα τελευταία χρόνια πέρασαν κοντά στο ένα εκατομμύριο. Ο δήμος είχε καλά έσοδα. Μα δεν γίνεται να μην υπακούσουμε σε ένα νόμο του κράτους. Η κυβέρνηση δεν θέλει άλλα μακάβρια πράγματα, κι εμείς πρέπει να τα εξαφανίσουμε. Δώσε μου το φτυάρι, Μπιλ”.

Ο Ουίλιαμ Λάντρι στεκόταν πάνω στο λόφο, ενώ ο φθινοπωριάτικος άνεμος φυσούσε γύρω του. Ήταν ωραίο να περπατά ξανά, να νιώθει τον

άνεμο και να ακούει τα φύλλα να σέρνονται σαν ποντίκια στο δρόμο μπροστά του. Ήταν ωραίο να βλέπει τα παγερά αστέρια να μοιάζουν έτοιμα να παρασυρθούν από τον άνεμο.

Ήταν ωραίο ακόμα και να νιώθει ξανά το φόβο. Γιατί, ο φόβος ανάβλυζε μέσα του και δεν μπορούσε να τον καταπνίξει. Το ίδιο το γεγονός ότι περπατούσε τον έκανε εχθρό. Και δεν υπήρχε πουθενά κάποιος φίλος, κάποιος άλλος νεκρός στον οποίο να μπορεί να στραφεί για βοήθεια ή για παρηγοριά. Ολόκληρος ο ζωντανός κόσμος βρισκόταν αντιμέτωπος με τον Ουίλιαμ Λάντρι. Ένας κόσμος που δεν πίστευε σε βρικόλακες και που έκαιγε τους νεκρούς του, ενάντια σε έναν άνδρα με σκούρο κουστούμι πάνω σε έναν ανεμοδαρμένο λόφο.

Άπλωσε τα χλώμα παγωμένα του χέρια προς την πόλη. Ξεριζώσατε τις ταφόπετρες σαν δόντια από το χώμα, σκέφτηκε. Τώρα θα βρω κι εγώ κάποιο τρόπο για να σωριάσω τους καταραμένους Αποτεφρωτές σας σε ερείπια. Θα φτιάξω ξανά νεκρούς και θα βρω φίλους ανάμεσά τους. Δεν θα είμαι πια μόνος και έρημος. Πρέπει να αρχίσω να φτιάχνω φίλους πολύ σύντομα. Απόψε.

"Σας κηρύσσω τον πόλεμο", είπε και γέλασε. Ήταν αρκετά ανόητο ένας άνθρωπος να κηρύσσει τον πόλεμο σε έναν ολόκληρο κόσμο.

Ο κόσμος δεν του ανταπέδωσε την πρόκληση. Ένα διαστημόπλοιο διέσχισε τον ουρανό αφήνοντας πίσω του ένα φλογισμένο μονοπάτι, σαν Αποτεφρωτής που είχε βγάλει φτερά.

Πατημασιές. Ο Λάντρι πήγε τρέχοντας στη άκρη του νεκροταφείου. Μήπως οι εργάτες έρχονταν να αποτελειώσουν τη δουλειά τους; Όχι, ήταν απλά ένας περαστικός.

Καθώς ο άνδρας έφτανε την πύλη του νεκροταφείου, ο Λάντρι πετάχτηκε έξω. "Καλησπέρα", είπε ο άνδρας, χαμογελώντας.

Ο Λάντρι τον χτύπησε στο πρόσωπο. Ο άνδρας έπεσε. Ο Λάντρι έσκυψε γρήγορα από πάνω του και του έδωσε ένα θανάσιμο χτύπημα στο λαιμό.

Σέρνοντας το σώμα μέχρι τις σκιές, το έγδυσε και άλλαξε ρούχα μαζί του. Δεν ταίριαζε σε κάποιον να κυκλοφορεί στον κόσμο του μέλλοντος με αρχαϊκά ρούχα. Μέσα στο παλτό του νεκρού άνδρα ανακάλυψε ένα σουγιά. Δεν ήταν τίποτε σπουδαίο, αλλά έφτανε για κάποιον που ήξερε να τον χειριστεί σωστά. Εκείνος ήξερε πώς.

Κύλισε το πτώμα σε έναν από τους ήδη ανοιγμένους τάφους. Έρριξε από πάνω του χώμα, ίσαίσα αρκετό για να το σκεπάσει. Δεν υπήρχαν πολλές πιθανότητες να το βρουν. Αποκλείεται να έσκαβαν δυο φορές τον ίδιο τάφο.

Προσπάθησε να βολευτεί μέσα στα καινούρια, φαρδιά, γυαλιστερά ρούχα του. Ωραία, πολύ ωραία.

Γεμάτος μίσος, ο Ουίλιαμ Λάντρι κατέβηκε στην πόλη για να αρχίσει τον πόλεμό του με τη Γη.

II

Ο Αποτεφρωτής ήταν ανοιχτός. Ποτέ δεν έ-

κλεινε. Υπήρχε μια ευρύχωρη είσοδος, καλά φωτισμένη, ένα ελικοδρόμιο και ένας δρόμος για τα αυτοκίνητα. Η ίδια η πόλη ετοιμαζόταν να κοιμηθεί και το μοναδικό έντονα φωτισμένο μέρος ήταν ο Αποτεφρωτής. Τί πρακτικό όνομα, τί πεζό όνομα!

Ο Ουίλιαμ Λάντρι πέρασε από τη μεγάλη είσοδο. Δεν υπήρχαν πόρτες που να ανοίγουν ή να κλείνουν. Οι άνθρωποι μπορούσαν να μπαινοβγαίνουν χειμώνα καλοκαίρι και το εσωτερικό ήταν πάντα ζεστό. Ζεστό από τη φωτιά που ανέβαινε σφυρίζοντας τη μεγάλη καμινάδα για να τινάξει δέκα χιλιόμετρα ψηλά τις γκρίζες στάχτες των νεκρών.

Η ζεστασιά έμοιαζε με αυτήν του φούρνου. Οι αίθουσες ήταν σκεπασμένες με ελαστικό παρκέ. Ακόμα κι αν ήθελες, δεν θα μπορούσες να κάνεις θόρυβο. Από κάπου ακουγόταν μουσική – όχι μουσική θανάτου, αλλά μουσική ζωής. Ο αδελφός του ήλιου ζούσε μέσα στον Αποτεφρωτή.

Ο Ουίλιαμ Λάντρι κατέβηκε ένα επικλινές επίπεδο. Πίσω του άκουσε έναν ψίθυρο και γυρίζοντας είδε ένα αυτοκίνητο να σταματά μπροστά στην είσοδο. Ένα κουδούνι χτύπησε. Η μουσική, λες και αυτό ήταν κάποιο σύνθημα, ανέβηκε σε εκστατικά ύψη. Ήταν γεμάτη αγαλλίαση.

Από το αυτοκίνητο, το οποίο άνοιξε από το πίσω μέρος, βγήκαν τέσσερις άνδρες που κουβαλούσαν ένα χρυσό φέρετρο. Είχε μήκος δύο μέτρα και ηλιακά σύμβολα ήταν χαραγμένα επάνω του. Από ένα άλλο αυτοκίνητο βγήκαν οι συγγενείς του νεκρού και ακολούθησαν τους μεταφορείς έως ένα σημείο που θυμιζε βωμό. Στα πλάγια του βωμού έγραφε:

"ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ".

Το χρυσό φέρετρο αφέθηκε πάνω στο βωμό, η μουσική δυνάμωσε, ο Φύλακας του Αποτεφρωτή είπε μερικά λόγια, και ύστερα οι μεταφορείς σήκωσαν πάλι το χρυσό φέρετρο και πλησίασαν έναν διαφανή.τοίχο με μια κλειδαριά ασφαλείας, επίσης διάφανη. Το φέρετρο σπρώχτηκε μέσα στο γυάλινο άνοιγμα. Ένα λεπτό αργότερα, μια εσωτερική κλειδαριά άνοιξε και το φέρετρο εκτοξεύτηκε στο εσωτερικό του καμινιού και χάθηκε με μια στιγμιαία λάμψη.

Οι μεταφορείς απομακρύνθηκαν. Οι συγγενείς, χωρίς να πουν λέξη, βγήκαν έξω. Η μουσική συνέχιζε να παίζει.

Ο Ουίλιαμ Λάντρι πλησίασε τη γυάλινη κλειδαριά. Κοίταξε μέσα από τον διάφανο τοίχο, την τεράστια, άσβηστη καρδιά του Αποτεφρωτή. Έκαιγε σταθερά, χωρίς ούτε ένα τρεμόπαιγμα, τραγουδώντας γαλήνια στον εαυτό της. Ήταν τόσο συμπαγής, που έμοιαζε με ένα χρυσό ποτάμι το οποίο κυλούσε από τη γη προς τον ουρανό. Ό,τι έπεφτε στο ποτάμι, παρασυρόταν προς τα πάνω και χανόταν.

Ο Λάντρι ένιωσε ξανά το παράλογο μίσος του για αυτήν την τερατώδη καθαρτήρια φωτιά.

"Μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι;" Κάποιος είχε σταθεί δίπλα του.

Ο Λάντρι γύρισε απότομα. "Τί; Τί είπες;"

"Μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι;"

"Αυτό... δηλαδή..." Ο Λάντρι κοίταξε προς την πόρτα. Τα χέρια του έτρεμαν. "Δεν έχω ποτέ βρεθεί σε αυτό το μέρος".

"Ποτέ;" Ο υπάλληλος φάνηκε ξαφνιασμένος.

Ο Λάντρι κατάλαβε πως δεν έπρεπε να πει τέτοια κουβέντα. Μα την είχε πια ξεστομίσει. "Εννοώ, πως όταν είσαι παιδί συνήθως δεν δίνεις μεγάλη προσοχή. Απόψε μόλις συνειδητοποίησα πως δεν γνωρίζω πραγματικά καλά τον Αποτεφρωτή".

Ο υπάλληλος χαμογέλασε. "Τίποτα δεν μπορούμε να γνωρίζουμε απόλυτα. Θα σας ξεναγήσω εγώ".

"Όχι, δεν πειράζει. Είναι... πολύ όμορφο μέρος".

"Πράγματι", είπε ο υπάλληλος υπερήφανα. "Είναι ένας από τους ομορφότερους του κόσμου".

Ο Λάντρι σκέφτηκε πως έπρεπε να δικαιολογηθεί περισσότερο. "Δεν έχουν πεθάνει πολλοί συγγενείς μου από τότε που ήμουν παιδί. Στην ουσία, δεν έχει πεθάνει κανένας. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πως έχω να έρθω εδώ πολλά χρόνια".

"Κατάλαβα..." είπε ο υπάλληλος, αν και το πρόσωπό του φάνηκε να σκοτεινιάζει κάπως.

Τί είπα πάλι, σκέφτηκε ο Λάντρι. Τί έκανα λάθος; Αν δεν είμαι περισσότερο προσεκτικός, θα καταλήξω κι εγώ μέσα σε αυτό το καταραμένο καμίνι. Τί έχει η φάτσα αυτού του τύπου; Φαίνεται να με κοιτάζει πολύ περίεργα.

"Μήπως είστε κάποιος από αυτούς που γύρισαν από τον Άρη;" ρώτησε ο υπάλληλος.

"Όχι. Γιατί ρωτάτε;"

"Δεν έχει σημασία". Ο υπάλληλος έκανε να απομακρυνθεί. "Αν θέλετε να μάθετε κάτι, ρωτήστε με".

"Μόνο ένα πράγμα", είπε ο Λάντρι.

"Δηλαδή;"

"Αυτό".

Ο Λάντρι του έδωσε ένα τρομερό χτύπημα στο λαιμό.

Είχε παρακολουθήσει την κηδεία πολύ προσεκτικά. Τώρα, με τον αναίσθητο άνδρα στα χέρια, πίεσε το κουμπί που άνοιγε την εξωτερική κλειδαριά. Τοποθέτησε το σώμα μέσα, άκουσε τη μουσική να δυναμώνει και μετά είδε την εσωτερική πόρτα να ανοίγει. Το σώμα τινάχτηκε μέσα στο ποτάμι της φωτιάς. Η μουσική χαμήλωσε.

"Μπράβο, Λάντρι. Τα πήγες πολύ καλά".

Ένα λεπτό αργότερα, ένας άλλος υπάλληλος μπήκε στο δωμάτιο. Ο Λάντρι είχε ακόμα μια έκφραση ικανοποίησης στο πρόσωπό του. Ο υπάλληλος κοίταξε γύρω του λες και περίμενε να βρει καποιον και ύστερα πλησίασε τον Λάντρι.

"Μπορώ να σας βοηθήσω;"

"Έρριχνα απλά μια ματιά".

"Η ώρα είναι μάλλον περασμένη", είπε ο υπάλληλος.

"Δεν μπορούσα να κοιμηθώ".

Κι άλλη λανθασμένη απάντηση. Όλοι κοιμόνταν σε αυτόν τον κόσμο. Κανείς δεν είχε αϋ-

πνίες. Όποιος είχε πρόβλημα, ενεργοποιούσε μια υπνωτική ακτίνα και σε ένα λεπτό ροχάλιζε. Έδινε συνεχώς λανθασμένες απαντήσεις. Πρώτα είχε κάνει τη γκάφα να πει πως δεν είχε ξαναδεί το εσωτερικό του Αποτεφρωτή, ενώ ήξερε καλά πως έφερναν τους μαθητές κάθε χρόνο από την ηλικία των τεσσάρων ετών, ώστε να τους ενσταλάξουν στο μυαλό τους την ιδέα του καθαρού θανάτου που πρόσφερε ο Αποτεφρωτής. Ο θάνατος ήταν μια λαμπερή φωτιά, ήταν η ζεστασιά και ο ήλιος. Δεν ήταν κάτι σκοτεινό και αποτρόπαιο. Αυτό ήταν ένα σημαντικό κομμάτι της εκπαίδευσής τους. Και εκείνος, ηλίθιος καθώς ήταν, είχε φανερώσει αμέσως την άγνοιά του πάνω στο ζήτημα.

Μετά, ήταν και η χλωμάδα του. Κοίταξε τα χέρια του και συνειδητοποίησε με τρόμο που όλο και μεγάλωνε ότι δεν υπήρχε ασπριδερός άνθρωπος σε εκείνο τον κόσμο. Θα τον υποπτεύονταν για τη χλωμάδα του. Γι'αυτό ο πρώτος υπάλληλος τον είχε ρωτήσει αν ήταν από εκείνους που είχαν γυρίσει από τον Άρη. Κι αυτός ο καινούργιος ήταν ηλιοκαμμένος και είχε ροδοκόκκινα μάγουλα. Ο Λάντρι έκρυψε τα χλωμά χέρια του στις τσέπες, αλλά διαισθανόταν πολύ καλά το επίμονο βλέμμα του υπαλλήλου στο πρόσωπό του.

“Εννοούσα πως δεν ήθελα να κοιμηθώ”, είπε τελικά ο Λάντρι. “Ήθελα να σκεφτώ”.

“Έγινε καμιά κηδεία πριν από λίγο;” ρώτησε ο υπάλληλος, κοιτάζοντας γύρω του.

“Δεν ξέρω. Μόλις μπήκα”.

“Μου φάνηκε πως άκουσα την πόρτα του Αποτεφρωτή να ανοίγει και να κλείνει”.

“Δεν ξέρω”, είπε ο Λάντρι.

Ο άνδρας πάτησε ένα κουμπί στον τοίχο. “Άντερσον;”

“Ναι”, απάντησε μια φωνή.

“Για ψάξε να βρεις τον Σολ, σε παρακαλώ”.

“Θα δώσω σήμα στους διαδρόμους”. Μια παύση. “Δεν μπορώ να τον βρω”.

“Ευχαριστώ”. Ο υπάλληλος φαινόταν απορημένος. Είχε αρχίσει να μυρίζεται γύρω του. “Μυρίζετε κάτι;”

Ο Λάντρι έκανε πως μύριζε. “Όχι, γιατί;”

“Εγώ μυρίζω κάτι”.

Ο Λάντρι έπιασε το μαχαίρι μέσα στην τσέπη του. Περίμενε.

“Θυμάμαι κάποτε που ήμουν παιδί και βρήκα μια αγελάδα ψόφια στα χωράφια”, είπε ο άνδρας. “Είχε μείνει δυο μέρες κάτω από τον ήλιο. Μια τέτοια μυρωδιά μυρίζω και τώρα. Αναρωτιέμαι από πού προέρχεται”.

“Εγώ ξέρω τί είναι”, είπε ο Λάντρι χαμηλόφωνα. “Άπλωσε το χέρι του. “Ορίστε”.

“Τί εννοείτε;”

“Εγώ μυρίζω έτσι”.

“Εσείς;”

“Είμαι πεθαμένος εδώ και αρκετούς αιώνες”.

“Περίεργο αστείο”. Ο υπάλληλος φαινόταν απορημένος.

“Πράγματι”. Ο Λάντρι έβγαλε έξω το μαχαίρι. “Ξέρεις τί είναι αυτό;”

"Ένα μαχαίρι".

"Δεν χρησιμοποιείτε πια τα μαχαίρια για ανθρώπους;"

"Τί εννοείς;"

"Εννοώ, δεν τους σκοτώνετε με μαχαίρια, πιστόλια ή δηλητήριο;"

"Πραγματικά είσαι περίεργος!" είπε ο άνδρας, γελώντας νευρικά.

"Πρόκειται να σε σκοτώσω", του είπε ο Λάντρι.

"Κανείς δεν σκοτώνει πια".

"Τώρα πια, ίσως. Τον παλιό καιρό, όμως, σκότωναν".

"Το έχω ακουστά".

"Θα είναι το πρώτο μαχαίρωμα μετά από τριακόσια χρόνια. Μόλις σκότωσα το φίλο σου και τον έρριξα μέσα στον Αποτεφρωτή".

Τα λόγια του είχαν το επιθυμητό αποτέλεσμα. Συγκλόνισαν τόσο πολύ τον άνδρα με την παράλογη έννοια τους, ώστε μούδιασε εντελώς. Ο Λάντρι προχώρησε μπροστά και ακούμπησε το σουγιά στο στήθος του άνδρα. "Τώρα, θα σε σκοτώσω".

""Ανοησίες", μουρμούρισε ο άνδρας. "Δεν γίνονται πια αυτά".

"Έτσι", είπε ο Λάντρι. "Βλέπεις;"

Το μαχαίρι χώθηκε στο στήθος. Ο άνδρας το κοίταξε έκπληκτος για μια στιγμή. Ο Λάντρι έπιασε το σώμα που έπεφτε.

III

Ο Αποτεφρωτής του Σάλεμ ανατινάχτηκε στις

έξι εκείνο το πρωί. Η μεγάλη υψικάμινος διαλύθηκε σε χιλιάδες κομμάτια και έπεσε στο έδαφος και πάνω στα σπίτια των κοιμισμένων ανθρώπων. Ο Ουίλιαμ Λάντρι βρισκόταν εκείνη την ώρα πέντε μίλια μακριά. Είδε την πόλη να φωτίζεται από τη μεγάλη φωτιά. Κούνησε το κεφάλι του, γέλασε λίγο και χτύπησε τα χέρια με ίκανοποίηση.

Ήταν σχετικά απλό. Τριγυρνούσες σκοτώνοντας ανθρώπους που δεν γνώριζαν τί σημαίνει φόνος, έχοντας ακούσει τη λέξη μονάχα σε παραδόσεις κάποιας αλλοτινής βαρβαρικής εποχής. Έμπαινες στην αίθουσα ελέγχου του Αποτεφρωτή και ρωτούσες; "Πώς λειτουργεί ο Αποτεφρωτής;" Ο χειριστής σου απαντούσε, επειδή κανείς δεν έλεγε ψέματα σε εκείνο τον κόσμο. Δεν υπήρχε λόγος για να πουν ψέματα, δεν υπήρχε κάποιος κίνδυνος για να προφυλαχτούν με τα ψέματα. Υπήρχε μονάχα ένας εγκληματίας πάνω στον κόσμο και κανείς δεν ήξερε ακόμη την ύπαρξή του.

Το στήσιμο ήταν θαυμάσιο. Ο χειριστής του είχε εξηγήσει πώς λειτουργούσε ο αποτεφρωτής, ποιες βαλβίδες πίεσης έλεγχαν τη ροή των αερίων καυσίμων μέσα στην υψικάμινο και με ποιά πλήκτρα αναπροσαρμόζονταν. Αυτός κι ο Λάντρι μίλησαν για πολλή ώρα σαν καλοί φίλοι. Ήταν ένας ελεύθερος και εύκολος κόσμος. Οι άνθρωποι εμπιστεύονταν ο ένας τον άλλο. Λίγο αργότερα, ο Λάντρι έχωσε το μαχαίρι του και στο κορμί του χειριστή και ύστερα κανόνισε ώστε οι βαλβίδες να υπερφορτιστούν μισή ώρα αργότερα. Μετά,

βγήκε από το κτίριο σφυρίζοντας.

Ακόμη και ο ουρανός είχε χλωμιάσει από το τεράστιο μαύρο σύννεφο της έκρηξης.

"Ήταν μονάχα η αρχή", είπε ο Λάντρι, κοιτάζοντας ψηλά. "Θα τους γκρεμίσω όλους πριν υποπτευθούν πως υπάρχει ένας ανήθικος άνθρωπος στην κοινωνία τους. Δεν θα έχουν προβλέψει έναν παράγοντα σαν κι εμένα. Είμαι πέρα από την αντίληψή τους. Είμαι ακατανόητος και απίθανος, άρα δεν υπάρχω. Θα μπορούσα να σκοτώσω εκατοντάδες χιλιάδες από δαύτους πριν αντιληφθούν ότι ο φόνος ξαναγύρισε στον κόσμο. Θα φροντίσω ώστε κάθε φορά να μοιάζει με ατύχημα. Η ιδέα είναι τόσο μεγαλόσχημη που φαίνεται απίστευτη!"

Η φωτιά έκαιγε την πόλη. Κάθισε κάτω από ένα δέντρο μέχρι που ξημέρωσε. Μετά, βρήκε μια σπηλιά στους λόφους και χώθηκε εκεί για να κοιμηθεί.

Ξύπνησε το ηλιοβασίλεμα με ένα ξαφνικό όνειρο φωτιάς. Είδε τον εαυτό του να σπρώχνεται μέσα στην υψικάμινο, να κόβεται κομμάτια από τη φωτιά και να γίνεται στάχτη. Ανακάθισε πάνω στο πάτωμα της σπηλιάς γελώντας. Του είχε έρθει μια ιδέα.

Κατέβηκε στην πόλη και μπήκε σε έναν τηλεφωνικό θάλαμο. Κάλεσε τη κέντρο. "Δώσε μου το Αστυνομικό Τμήμα", είπε.

"Δεν σας κατάλαβα", είπε η τηλεφωνήτρια.

Δοκίμασε πάλι. "Την ομάδα επιβολής του Νόμου".

"Θα σας συνδέσω με τον Κεντρικό Έλεγχο Ειρήνης", του είπε τελικά.

Ένας μικρός φόβος άρχισε να χτυπάει μέσα του σαν μικροσκοπικό ρολόι. Τί θα γινόταν αν η τηλεφωνήτρια αναγνώριζε τον όρο Αστυνομικό Τμήμα σαν αναχρονισμό και έστελνε κάποιον να ερευνήσει; Όχι, δεν θα το έκανε αυτό. Γιατί να τον υποπτευθεί; Δεν υπήρχαν παρανοϊκοί σε εκείνη την εποχή.

"Ναι, τον Κεντρικό Έλεγχο Ειρήνης".

Ακούστηκε ένας βόμβος και μετά η φωνή ενός άνδρα. "Εδώ Κέντρο Ελέγχου Ειρήνης".

"Δώσε μου το Εγκληματολογικό", είπε ο Λάντρι, χαμογελώντας.

"Το ποιό;"

"Ποιος εξιχνιάζει τους φόνους;"

"Δεν καταλαβαίνω για ποιο πράγμα μιλάτε".

"Έκανα λάθος νούμερο", είπε ο Λάντρι και κατέβασε το ακουστικό χασκογελώντας. Δεν υπήρχε καν Εγκληματολογικό τμήμα. Δεν γίνονταν φόνοι, άρα και δεν υπήρχε ανάγκη για ντετέκτιβ. Τέλεια, τέλεια!

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Ο Λάντρι δίστασε για μια στιγμή και μετά το σήκωσε.

"Ποιος είσαι εσύ;" ρώτησε η φωνή στο ακουστικό.

"Αυτός που πήρε, μόλις έφυγε", είπε ο Λάντρι και το έκλεισε ξανά.

Άρχισε να τρέχει. Θα αναγνώριζαν τη φωνή του και ίσως έστελναν κάποιον να ελέγξει. Οι άν-

θρωποι δεν έλεγαν πια ψέματα κι αυτός είχε μόλις πει. Γνώριζαν τη φωνή του. Όποιος έλεγε ψέματα είχε ανάγκη ψυχίατρου. Θα έρχονταν να τον πιάσουν για να δουν γιατί έλεγε ψέματα. Για κανέναν άλλο λόγο. Δεν θα τον υποπτεύονταν για τίποτε άλλο. Γι'αυτό θα έπρεπε να το βάλει στο πόδια.

Θα έπρεπε πια να είναι πολύ προσεκτικός. Δεν ήξερε σχεδόν τίποτε για αυτόν τον παράξενο, ηθικό, ειλικρινή κόσμο. Απλά και μόνο με το να δείχνει χλωμός, ήταν ύποπτος. Απλά με το να μην κοιμάσαι τα βράδια, ήσουν ύποπτος. Απλά με το να μην πλένεσαι και να μυρίζεις σαν ψόφια αγελάδα ήσουν ύποπτος.

Έπρεπε να πάει σε μια βιβλιοθήκη, αν κι αυτό ακόμη ήταν επικίνδυνο. Πώς ήταν οι βιβλιοθήκες εκείνης της εποχής; Είχαν βιβλία ή πρόβαλαν τα κείμενα σε οθόνες; Μήπως ο καθένας μπορούσε να έχει μια μεγάλη βιβλιοθήκη σπίτι του και έτσι δεν υπήρχε λόγος για καποια κρατική;

Αποφάσισε να το ρισκάρει. Η χρήση αρχαϊκών όρων που θα έκανε θα τον μετέτρεπε πάλι σε ύποπτο, αλλά ήταν αναγκαίο να μάθει όσο το δυνατόν περισσότερα για αυτόν τον απαίσιο κόσμο στον οποίο είχε βρεθεί. Σταμάτησε έναν άνθρωπο στο δρόμο. "Προς τα πού πέφτει η βιβλιοθήκη;"

Ο άνδρας δεν φάνηκε να ξαφνιάζεται. "Δυο τετράγωνα ανατολικά, ένα τετράγωνο βόρεια".

"Ευχαριστώ".

Έτσι απλά.

Λίγα λεπτά αργότερα, μπήκε στη βιβλιοθήκη.

"Μπορώ να σας βοηθήσω;"

Κοίταξε τη βιβλιοθηκάριο. Μπορώ να σας βοηθήσω, μπορώ να σας βοηθήσω. Τί ευγενικοί άνθρωποι! "Θα ήθελα κάτι από τον Έντγκαρ Άλαν Πόε". Ήταν πολύ προσεκτικός στη διατύπωση της φράσης του και είχε αποφύγει να χρησιμοποιήσει τη λέξη "διαβάζω". Φοβόταν μήπως τα βιβλία θεωρούνταν ξεπερασμένα και η τυπογραφία ήταν μια χαμένη τέχνη. Ίσως όλα τα βιβλία να έβγαιναν πια με τη μορφή τρισδιάστατων ταινιών. Αλλά, πάλι, πώς θα μπορούσες να κάνεις ταινία τις ιδέες του Σωκράτη, του Σοπενχάουερ, του Νίτσε και του Φρόιντ;

"Πώς είπατε το όνομα;"

"Έντγκαρ Άλαν Πόε".

"Δεν υπάρχει τέτοιος συγγραφέας στους καταλόγους μας".

"Το ελέγχετε, παρακαλώ;"

Εκείνη έκανε τον έλεγχο. "Αα, ναι. Υπάρχει ένα κόκκινο σημάδι πάνω στο όνομα. Είναι ένας από τους συγγραφείς που κάηκε στη Μεγάλη Πυρά του 2265".

"Μεγάλη άγνοια εκ μέρους μου".

"Δεν πειράζει", του απάντησε εκείνη. "Έχετε ακούσει πολλά γι'αυτόν;"

"Είχε κάποιες ενδιαφέρουσες βαρβαρικές απόψεις σχετικά με το θάνατο", είπε ο Λάντρι.

"Τρομερές", είπε εκείνη, στραβομουτσουνιάζοντας. "Φριχτές".

"Ναι, φριχτές. Αποτρόπαιες, για την ακρίβεια.

Ευτυχώς που έκαψαν τα έργα του. Με την ευκαιρία, μήπως έχετε καθόλου Λάβκραφτ;"

"Είναι βιβλίο ερωτικού περιεχομένου;"

Ο Λάντρι έσκασε στα γέλια. "Όχι, όχι. Άνθρωπος είναι".

Εκείνη ξανακοίταξε το αρχείο. "Κάηκε κι αυτός".

"Υποθέτω πως το ίδιο ισχύει για τον Μάχεν, για κάποιον Ντέρλεθ και για κάποιον Μπίερς".

"Ναι", είπε εκείνη, κλείνοντας το συρτάρι του αρχείου. "Όλοι κάηκαν, και καλά ξεκουμπίδια τους". Του έρριξε ένα παράξενα θερμό βλέμμα ενδιαφέροντος. "Βάζω στοίχημα ότι θα γυρίσατε πρόσφατα από τον Άρη".

"Γιατί το λέτε αυτό;"

"Χθες ήρθε εδώ άλλος ένας αστροναύτης. Μόλις είχε επιστρέψει από τον Άρη. Ενδιαφερόταν κι αυτός για την υπερφυσική λογοτεχνία. Απ'ό,τι φαίνεται, υπάρχουν ακόνη "τάφοι" στον Άρη".

"Τάφοι; Τί είναι πάλι αυτό;" ρώτησε ο Λάντρι, που είχε μάθει να κρατάει το στομα του κλειστό.

"Ξέρετε, αυτές οι τρύπες μέσα στις οποίες έθαβαν κάποτε τους ανθρώπους".

"Τί φριχτό έθιμο!"

"Δεν είναι; Τέλος πάντων, η θέα των Αρειανών τάφων προκάλεσε την περιέργεια αυτού του νεαρού εξερευνητή. Ήρθε εδώ και με ρώτησε αν έχουμε κάποιον από τους συγγραφείς που προαναφέρατε. Ασφαλώς, εμείς δεν έχουμε το παραμικρό τους έργο". Ξανακοίταξε το χλωμό του πρόσωπο. "Τελικά, είστε κι εσείς αστροναύτης;"

"Ναι", απάντησε εκείνος. "Τις προάλλες επέστρεψα κι εγώ".

"Το όνομα του νεαρού ήταν Μπέρκ".

"Ο Μπερκ, ασφαλώς! Είναι πολύ καλός μου φίλος".

"Λυπάμαι που δεν μπορώ να σας βοηθήσω. Καλύτερα να πάρετε μερικές βιταμίνες και να μαυρίσετε σε λάμπες. Έχετε τα χάλια σας, κύριε...."

"Λάντρι. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Καληνύχτα". Και βγήκε έξω.

Η ώρα ήταν περίπου οκτώ το βράδυ, καθώς περπατούσε στο δρόμο. Πρόσεξε πως υπήρχαν πολύ λίγα φώτα τριγύρω. Εκτός από τα συνηθισμένα φανάρια στις γωνίες των δρόμων, τα οικοδομικά τετράγωνα ήταν πολύ αμυδρά φωτισμένα. Μήπως αυτοί οι άνθρωποι δεν φοβόνταν το σκοτάδι; Ανοησίες! Όλοι φοβούνται το σκοτάδι. Ακόμα κι αυτός το φοβόταν, όταν ήταν παιδί. Ήταν κάτι εντελώς φυσιολογικό.

Ένα μικρό αγόρι πέρασε από μπροστά του, ακολουθούμενο από έξι άλλα. Γελούσαν και φώναζαν καθώς έπαιζαν μέσα στα πεσμένα φύλλα. Ο Λάντρι τα παρατηρούσε για αρκετά λεπτά πριν απευθυνθεί σε ένα από τα μικρότερα, που λαχανιασμένο είχε σταματήσει για να πάρει ανάσα.

"Μπορείς να μου πεις γιατί δεν υπάρχουν πολλά φώτα στους δρόμους;" το ρώτησε ο Λάντρι.

"Για ποιο λόγο να υπάρχουν;"

"Είμαι δάσκαλος και σκέφτηκα να ελέγξω τις γνώσεις σου", του είπε ο Λάντρι.

"Γιατί κανείς δεν χρειάζεται πολλά φώτα για να δει πού πατάει", απάντησε ο μικρός.

"Μα, έχει ήδη σκοτεινιάσει".

"Και λοιπόν;"

"Δεν φοβάσαι;"

"Τί να φοβηθώ;"

"Το σκοτάδι".

"Χα, χα!" είπε ο μικρός. "Γιατί να φοβηθώ το σκοτάδι;"

"Επειδή είναι μαύρο και σκοτεινό", του είπε ο Λάντρι. "Τα φώτα των δρόμων εφευρέθηκαν για να διώχνουν το σκοτάδι και το φόβο".

"Βλακείες. Τα φώτα των δρόμων εφευρέθηκαν για να βλέπεις πού πατάς. Πέρα απ' αυτό, δεν υπάρχει άλλος λόγος".

"Δηλαδή, θέλεις να πεις ότι θα μπορούσες να στέκεσαι στη μέση ενός σκοτεινού δρόμου χωρίς να φοβάσαι;" ρώτησε ο Λάντρι.

"Τί να φοβηθώ;"

"Τί, τί, τί! Το σκοτάδι, μικρέ ανόητε!"

"Χα, χα, χα!"

"Θα πήγαινες στους λόφους να μείνεις μόνος ένα βράδυ;"

"Ασφαλώς".

"Θα έμενες μόνος σε ένα ερειπωμένο σπίτι;"

"Ασφαλώς".

"Και δεν θα φοβόσουν;"

"Όχι, βέβαια!"

"Είσαι ψεύτης!"

"Μη με βρίζεις εμένα!" φώναξε ο μικρός. Η λέξη ψεύτης φαινόταν να είναι το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσες να αποκαλέσεις έναν άνθρωπο.

Ο Λάντρι ήταν εντελώς εξοργισμένος με το μικρό τερατάκι. "Κοίτα μέσα στα μάτια μου", επέμεινε.

Το αγόρι τον κοίταξε.

Ο Λάντρι γύμνωσε τα δόντια, άπλωσε τα χέρια και παραμόρφωσε το πρόσωπό του σε μια τρομερή μάσκα φρίκης.

"Τί αστείος που είσαι", είπε ο μικρός.

"Τί είπες;"

"Είσαι αστείος. Για ξανακάνε'το. Παιδιά, τρέξτε! Αυτός ο τύπος κάνει πολύ αστείες γκριμάτσες!"

"Άσ' το, καλύτερα".

"Ξανακάν' το, κύριος!"

"Άσ' το, καλύτερα. Καληνύχτα". Ο Λάντρι άρχισε να τρέχει.

"Καληνύχτα, κύριε. Και να προσέξεις το σκοτάδι", φώναξε ο μικρός πίσω του.

Τέτοια ηλιθιότητα δεν είχε ξανασυναντήσει στη ζωή του. Να ανατρέφουν τα παιδιά χωρίς ίχνος φαντασίας! Πού είναι η απόλαυση του να είσαι παιδί αν δεν μπορείς να φαντάζεσαι πράγματα;

Σταμάτησε να τρέχει. Για πρώτη φορά άρχισε να ψαχουλεύεται. Πέρασε το χέρι πάνω από το πρόσωπό του, δάγκωσε το δάχτυλό του και ύστερα συνειδητοποίησε πως βρισκόταν στη μέση του δρόμου και ένιωσε άβολα. Πήγε μέχρι τη γωνιά του δρόμου όπου υπήρχε ένα φανάρι. "Εδώ είναι καλύτερα", είπε, και άπλωσε τα χέρια σαν

κάποιος που προσπαθούσε να ζεσταθεί στη φωτιά.

Αφουγκράστηκε τον εαυτό του και για πρώτη φορά κατάλαβεί τί ήταν το πιο περίεργο στο σώμα του: δεν έβγαζε κανέναν ήχο. Οι μικροί θόρυβοι των ρουθουνιών και των πνευμονιών απουσίαζαν. Τα πνευμόνια του δεν ρουφούσαν οξυγόνο ούτε και έβγαζαν διοξείδιο του άνθρακα. Οι τρίχες στο εσωτερικό της μύτης του δεν αναδεύονταν από το ζεστό αέρα. Περίεργο. Αστείο. Όταν ήταν ζωντανός, ποτέ δεν πρόσεχε αυτούς τους ήχους, αλλά τώρα που ήταν νεκρός του έλειπαν πολύ.

Οι μοναδικές φορές που τους είχε ακούσει ήταν τις νύχτες που έμενε ξάγρυπνος και αφουγκραζόταν, πρώτα τη μύτη του να ρουφάει ελαφρά τον αέρα και ύστερα το νωθρό χτύπημα του αίματος στους κροτάφους, τα αυτιά, το λαιμό, τους καρπούς, την κοιλιά. Όλοι αυτοί οι μικροί ρυθμοί είχαν χαθεί. Ο σφιγμός στον καρπό και στο στήθος, η δόνηση του διαφράγματος, ο ήχος του αίματος που κυλούσε στις φλέβες. Τώρα ήταν σαν να αφουγκραζόταν ένα άγαλμα.

Και όμως, *ήταν ζωντανός*. Ή, μάλλον, περπατούσε. Πώς γινόταν αυτό, ανατρέποντας κάθε είδους επιστημονικές θεωρίες και εξηγήσεις;

Μια ήταν η απάντηση:

Εξαιτίας του μίσους.

Το μίσος ήταν τώρα πια το αίμα που κυλούσε μέσα του. Ήταν η καρδιά του, η οποία παρ'όλο που δεν χτυπούσε ήταν ζεστή. Απέχθεια και φθό-

νος. Τους είχε ακούσει να λένε πως δεν μπορούσε πια να κείτεται μέσα στο φέρετρό του. Εκείνος, όμως, αυτό ήθελε. Δεν είχε καμιά διάθεση να σηκωθεί και να αρχίσει να τριγυρνάει εδώ κι εκεί. Του αρκούσε τόσους αιώνες να κείτεται βαθιά μέσα στον τάφο του και να νιώθει χωρίς να καταλαβαίνει τα περπατήματα των εντόμων και των σκουληκιών γύρω του.

Μα εκείνοι είχαν έρθει και του είχαν πει: "Θα καταλήξεις στο καμίνι!". Κι αυτό είναι το χειρότερο που μπορεί να πει κανείς σε έναν άνθρωπο. Δεν μπορείς να του υπαγορεύσεις τι θα κάνει. Αν του πεις πως είναι πεθαμένος, θα θέλει να μην είναι πεθαμένος. Αν κάποιοι λένε πως δεν υπάρχουν βρικόλακες, τότε κάποιος θα δοκιμάσει να γίνει, έστω και μόνο από αντίδραση. Αν πεις σε κάποιον πεθαμένο ότι δεν μπορεί να περπατήσει, θα δοκιμάσει να κινήσει τα μέλη του. Αυτοί τον είχαν δημιουργήσει με τις καταραμένες συνήθειες και την άγνοιά τους. Έπρεπε να τους δείξει! Θα τους κανόνιζε! Έλεγαν πως ο ήλιος είναι όμορφος και πως δεν υπήρχε τίποτε κακό στο σκοτάδι και τη νύχτα.

Το σκοτάδι είναι τρόμος, φώναξε σιωπηλά, κοιτάζοντας τα μικρά σπίτια. Υπάρχει για να δημιουργεί αντίθεση. Πρέπει να φοβάστε, με ακούτε; Έτσι γινόταν πάντα στον κόσμο. Εσείς που κάψατε τον Πόε και τον Λάβκραφτ μαζί με τις αποκριάτικες μάσκες! Θα ξανακάνω τη νύχτα αυτό που ήταν κάποτε, το πράγμα ενάντια στο οποίο ο άνθρωπος έφτιαξε τις φωτισμένες πολιτείες του και

τα πολλά παιδιά του!

Λες και σε απάντηση, ένα διατημόπλοιο που πετούσε χαμηλά άφησε πίσω του μια φλογισμένη ουρά. Το θέαμα έκανε τον Λάντρι να μορφάσει και να πισωπατήσει.

IV

Η μικρή κωμόπολη Σάιενς Πορτ απείχε μόλις δέκα μίλια. Μέχρι την αυγή, θα είχε φτάσει περπατώντας. Στις τέσσερις το πρωί, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε δίπλα του.

"Γεια χαρά", είπε ο οδηγός".

"Γεια", απάντησε ο Λάντρι, βαριεστημένα.

"Γιατί περπατάς;" ρώτησε ο άνδρας.

"Πηγαίνω στο Σάιενς Πορτ".

"Γιατί δεν πας με το αυτοκίνητο;"

"Μου αρέσει να περπατώ".

"Σε κανέναν δεν αρέσει να περπατάει. Μήπως είσαι άρρωστος; Θέλεις να σε πάω εγώ;"

"Ευχαριστώ, αλλά προτιμώ το περπάτημα".

Ο άνδρας δίστασε μια στιγμή και μετά έκλεισε το παράθυρο. "Καληνύχτα".

Όταν το αυτοκίνητο χάθηκε στη στροφή, ο Λάντρι κατέφυγε σε ένα κοντινό δάσος. Ένας κόσμος γεμάτος από ανθρώπους που σου γίνονταν τσιμπούρια! Ούτε να περπατήσεις δεν μπορούσες, χωρίς να σε νομίσουν για άρρωστο. Αυτό, όμως, σήμαινε πως κι ο ίδιος έπρεπε να σταματήσει να περπατά. Έπρεπε να είχε δεχτεί την πρόταση του τύπου.

Την υπόλοιπη νύχτα, περπατούσε αρκετά έξω

από τον αυτοκινητόδρομο, έτσι ώστε κάθε φορά που εμφανιζόταν ένα αυτοκίνητο, αυτός είχε καιρό να κρυφτεί πίσω από τους θάμνους. Με το ξημέρωμα, σύρθηκε μέσα σε έναν άδειο αποχετευτικό σωλήνα και έκλεισε τα μάτια.

Το όνειρο ήταν τέλειο σαν μια νιφάδα χιονιού.

Είδε το νεκροταφείο όπου είχε μείνει θαμένος για τόσους αιώνες. Άκουσε τις πατημασιές των εργατών που επέστρεφαν πρωί-πρωί να τελειώσουν τη δουλειά τους.

"Μου δίνεις το φτυάρι, Τζιμ;"

"Ορίστε".

"Για μια στιγμή!"

"Τί συμβαίνει;"

"Για κοίτα. Δεν είχαμε αφήσει δουλειά από χθες το απόγευμα;"

"Ναι".

"Δεν μας είχε μείνει άλλο ένα φέρετρο κλειστό;"

"Ναι".

"Νάτο εκεί κάτω, και είναι ανοιχτό!"

"Κοιτάζεις λάθος τρύπα".

"Τί έγραφε το όνομα στην ταφόπετρα;"

"Λάντρι. Ουίλιαμ Λάντρι".

"Αυτός είναι! Εξαφανίστηκε!"

"Τί μπορεί να έγινε, δηλαδή;"

"Πώς θες να ξέρω; Το πτώμα ήταν εδώ χθες το βράδυ".

"Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι, αφού δεν κοιτάξαμε".

"Οι παλιοί δεν έθαβαν άδεια φέρετρα. Ήταν

μέσα στην κάσα και τώρα δεν είναι".

"Ίσως αυτό το φέρετρο να ήταν άδειο".

"Ανοησίες. Δεν μυρίζεις τη μπόχα; Ήταν γεμάτο".

Μια παύση.

"Μήπως πήρε κανείς το πτώμα;"

"Για ποιό λόγο;"

"Σαν κάτι το αξιοπερίεργο".

"Μη γίνεσαι γελοίος; Κανείς δεν κλέβει πια".

"Τότε, υπάρχει μόνο μια εξήγηση".

"Δηλαδή;"

"Το πτώμα σηκώθηκε και έφυγε".

Μια παύση. Μέσα στο σκοτεινό του όνειρο, ο Λάντρι περίμενε να ακούσει γέλια. Δεν άκουσε, όμως. Αντί γι'αυτά, ήρθε στα αυτιά του η σοβαρή φωνή του δεύτερου εργάτη. "Ναι, έτσι πρέπει να έγινε. Θα σηκώθηκε και θα περπάτησε".

"Πολύ ενδιαφέρον φαινόμενο".

"Πράγματι".

Σιωπή.

Ο Λάντρι ξύπνησε. Ήταν μόνο ένα όνειρο, αλλά τόσο ρεαλιστικό. Οι δυο άνδρες μιλούσαν παράξενα, αλλά καθόλου αφύσικα. Μια τέτοια αντιμετώπιση ήταν η αναμενόμενη για τους ανθρώπους του μέλλοντος. Άνθρωποι του μέλλοντος... Ο Λάντρι χαμογέλασε ξυνισμένα. Αυτό *ήταν* το μέλλον. Ό,τι γινόταν, γινόταν *τώρα*. Με πόση ηρεμία οι δυο άνδρες είχαν πει "σηκώθηκε και περπάτησε" και "πολύ ενδιαφέρον φαινόμενο", χωρίς ούτε ένα τρέμουλο στη φωνή τους. Χωρίς να ρίξουν μια ματιά πίσω τους. Ασφαλώς, όμως,

για τα εντελώς ειλικρινή και λογικά μυαλά τους υπήρχε μονάχα μια εξήγηση, αφού κανείς πια δεν έκλεβε. Το πτώμα είχε σηκωθεί και είχε περπατήσει. Ο Λάντρι μπορούσε να υποθέσει τί σκέπτονταν: Ο άνθρωπος μέσα στο φέρετρο δεν ήταν στην ουσία νεκρός, αλλά βρισκόταν σε μια κατάσταση αναστολής των ζωϊκών του λειτουργιών. Το ταρακούνημα και το σκάψιμο τον είχαν συνεφέρει.

Όλοι είχαν ακουστά για τα μικρά πράσινα βατράχια που βρίσκονταν κλεισμένα για αιώνες μέσα σε πετρωμένη λάσπη. Όταν οι επιστήμονες έσπαζαν τη φυλακή τους και τα έβγαζαν, ζεσταίνοντάς τα σαν μπίλιες μέσα στις παλάμες τους, τα μικρά βατράχια ανοικόκλειναν τα μάτια τους και άρχιζαν να πηδούν. Ήταν λογικό, οι εργάτες να αντιμετωπίζουν τον Ουίλιαμ Λάντρι σαν ένα παρόμοιο φαινόμενο.

Τί θα γινόταν, όμως, αν τα διάφορα γεγονότα συνδέονταν την επόμενη μέρα; Αν συνδύαζαν το εξαφανισμένο πτώμα με την έκρηξη του Αποτεφρωτή; Τί θα γινόταν αν αυτός ο Μπέρκ που είχε γυρίσει χλωμός από τον Άρη επέστρεφε ξανά στη βιβλιοθήκη για να ζητήσει κι άλλα βιβλία και η βιβλιοθηκάριος του έλεγε: "Ο φίλος σας ο Λάντρι πέρασε από εδώ τις προάλλες", κι εκείνος απαντούσε: "Λάντρι; Εγώ δεν ξέρω κανέναν Λάντρι". Εκείνη θα έλεγε: "Ώστε είπε ψέματα". Αλλά οι άνθρωποι δεν έλεγαν πια ψέματα. Έτσι, σιγά σιγά, θα έβγαζαν κάποιο συμπέρασμα. Ένας χλωμός άνδρας που δεν έπρεπε να είναι χλωμός,

κάποιος που περπατούσε στο δρόμο όπου κανείς πια δεν περπατάει, ένα πτώμα που είχε χαθεί από το νεκροταφείο, ο Αποτεφρωτής που είχε ανατιναχθεί...

Θα τον κυνηγούσαν. Θα τον έβρισκαν. Δεν θα ήταν και τόσο δύσκολο. Περπατούσε. Ήταν χλωμός. Θα τον έβρισκαν και θα τον πετούσαν μέσα στο καμίνι του πλησιέστερου Αποτεφρωτή, και θα χανόταν σε μια στιγμή, σαν πυροτέχνημα.

Μόνο ένα πράγμα του έμενε να κάνει, αποτελεσματικά και μεθοδικά. Σηκώθηκε αγριεμένος, Τα χείλη του είχαν τραβηχτεί, τα μάτια του έκαιγαν, και έτρεμε ολόκληρος. Έπρεπε να σκοτώσει ξανά και ξανά και ξανά. Έπρεπε να μετατρέψει τους εχθρούς σε φίλους του, σε άτομα σαν κι αυτόν, που θα περπατούσαν ενώ δεν έπρεπε να περπατούν και θα ήταν χλωμοί σε μια χώρα ηλιοκαμμένων ανθρώπων. Έπρεπε να δημιουργήσει πτώματα. Έπρεπε να καταστρέφει τον έναν Αποτεφρωτή μετά τον άλλο. Η μια έκρηξη πίσω από την άλλη. Ο ένας θάνατος πίσω από τον άλλο. Και ύστερα, όταν οι Αποτεφρωτές κείτονταν σε ερείπια, και τα βιαστικά στημένα νεκροτομεία είχαν γεμίσει από νεκρά κορμιά, τότε εκείνος θα άρχιζε να κάνει φίλους, επιστρατεύοντας τους νεκρούς για το δικό του σκοπό.

Πριν τον εντοπίσουν και τον σκοτώσουν, έπρεπε να τους σκοτώσει πρώτα αυτός. Μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν ασφαλής. Μπορούσε να σκοτώνει χωρίς να φοβάται ότι θα αντιδράσουν. Οι άνθρωποι δεν τριγύριζαν πια σκοτώνοντας άλλους αν-

θρώπους. Αυτή ήταν η ασφαλιστική του δικλείδα. Βγήκε από τον εγκαταλελειμένο οχετό και στάθηκε στο δρόμο.

Έβγαλε το μαχαίρι από την τσέπη και σταμάτησε το πρώτο αυτοκίνητο που πέρασε.

Το θέαμα του έφερνε στο νου ένα τεράστιο πυροτέχνημα. Ο Αποτεφρωτής του Σάιενς Πορτ άνοιξε στη μέση και γκρεμίστηκε μέσα σε χίλιες μικρές εκρήξεις που κατέληξαν σε μια μεγαλύτερη. Έπεσε πάνω στην πόλη συνθλίβοντας δέντρα και ισοπεδώνοντας σπίτια. Ξύπνησε τους κοιμισμένους και μια στιγμή αργότερα τους ξανακοίμησε, αυτή τη φορά για πάντα.

Ο Ουίλιαμ Λάντρι, καθισμένος μέσα σε ένα αυτοκίνητο που δεν ήταν δικό του, έψαξε νωχελικά να βρει κάποιο σταθμό στο ραδιόφωνο. Η κατάρρευση του Αποτεφρωτή είχε σκοτώσει κάπου τετρακόσιους ανθρώπους. Άλλοι είχαν θαφτεί ζωντανοί και άλλοι είχαν χτυπηθεί από τα θραύσματα της έκρηξης. Ένα πρόχειρο νεκροτομείο είχε στηθεί στο...

Ο σταθμός έδωσε μια διεύθυνση.

Ο Λάντρι τη σημείωσε σε ένα κομμάτι χαρτί.

Σκέφτηκε πως θα μπορούσε να συνεχίσει έτσι, από πόλη σε πόλη και από χώρα σε χώρα, καταστρέφοντας τις Στήλες της Φωτιάς, μέχρι που να καταρρεύσει εντελώς ολόκληρο το σύστημα. Έκανε έναν πρόχειρο υπολογισμό. Η κάθε έκρηξη είχε κατά μέσον όρο πεντακόσιους νεκρούς. Θα μπορούσε πολύ γρήγορα να φτάσει τις εκατό χιλιάδες.

Χαμογελώντας, άρχισε να οδηγεί ανάμεσα στους σκοτεινιασμένους δρόμους της πόλης.

Το νεκροτομείο είχε στηθεί σε μια παλιά αποθήκη. Από τα μεσάνυχτα μέχρι τις τέσσερις το πρωί, γκρίζα αυτοκίνητα πηγαινοέρχονταν, και τα πτώματα αφήνονταν στη σειρά πάνω στο παγερό τσιμεντένιο πάτωμα, σκεπασμένα με λευκά σεντόνια. Η ροή ήταν συνεχής μέχρι τις τέσσερις και μισή αλλά μετά σταμάτησε. Μέσα στην αποθήκη υπήρχαν κάπου διακόσια κορμιά, λευκά και παγωμένα.

Τα πτώματα αφέθηκαν μόνα τους. Κανείς δεν έμεινε πίσω για να τα φροντίσει. Δεν υπήρχε λόγος να προσέχει κανείς τους νεκρούς. Ήταν μια άσκοπη διαδικασία.

Γύρω στις πέντε, ενώ η αυγή άρχιζε να χαράζει στην ανατολή, οι πρώτοι συγγενείς ήρθαν για να αναγνωρίσουν τα πτώματα. Έμπαιναν γρήγορα στην αποθήκη, έκαναν την αναγνώριση και έβγαιναν γρήγορα πάλι. Μέχρι τις έξι, κι ενώ ο ουρανός είχε πια φωτίσει, ακόμα κι αυτοί σταμάτησαν να έρχονται.

Ο Ουίλιαμ Λάντρι διέσχισε τον πλατύ υγρό δρόμο και μπήκε στην αποθήκη.

Στο ένα χέρι κρατούσε ένα κομμάτι γαλάζια κιμωλία.

Πέρασε δίπλα από ένα γιατρό που στεκόταν στην είσοδο και μιλούσε σε δυο άλλους. "... αύριο να πάτε εξάπαντως τα πτώματα στον Αποτεφρωτή του Μέρλιν Τάουν..." Οι φωνές έσβησαν.

Τα βήματα του Λάντρι αντήχησαν αμυδρά πάνω στο κρύο τσιμέντο. Ένα κύμα απρόσμενης ανακούφισης τον πλημμύρισε καθώς περπατούσε ανάμεσα στα σαβανωμένα κορμιά. Ήταν κοντά στους δικούς του, κι ακόμα καλύτερα, τους είχε ο ίδιος δημιουργήσει! Είχε φτιάξει για τον εαυτό του έναν μεγάλο αριθμό από υποψήφιους φίλους!

Μήπως τον κοιτούσε ο γιατρός; Ο Λάντρι γύρισε το κεφάλι. Όχι. Η αποθήκη ήταν ήρεμη και σκιασμένη μέσα στο σκοτεινό πρωινό. Ο γιατρός με τους δυο βοηθούς του είχαν πάει στην απέναντι πλευρά του δρόμου για να μιλήσουν με τον οδηγό ενός αυτοκινήτου που είχε σταματήσει εκεί.

Ο Ουίλιαμ Λάντρι έκανε ένα πεντάγραμμο με τη γαλάζια κιμωλία γύρω από το κάθε πτώμα. Κουνιόταν γρήγορα και αθόρυβα. Μέσα σε λίγα λεπτά, σηκώνοντας το κεφάλι που και που για να βεβαιωθεί ότι ο γιατρός δεν κοίταζε προς το μέρος του, είχε ζωγραφίσει το πάτωμα γύρω από εκατό πτώματα. Ίσιωσε το κορμί και έρριξε την κιμωλία στην τσέπη.

Ξαπλωμένος μέσα στο χώμα όλους αυτούς τους αιώνες, είχε απορροφήσει τις σκέψεις των ανθρώπων σαν ένα μεγάλο σφουγγάρι. Ήξερε τα σωστά λόγια. Έπρεπε μόνο να τα ξεστομίσει, έτσι όπως τα έλεγαν ανά τους αιώνες. Έπρεπε μόνο να κάνει τις κατάλληλες χειρονομίες και να πει τις κατάλληλες λέξεις για να κάνει τα κορμιά των νεκρών να σηκωθούν!

Κι όταν σηκώνονταν, θα τους οδηγούσε μέσα από την πόλη, και θα σκότωναν κι άλλους που κι

αυτοί με τη σειρά τους θα ξαναζωντάνευαν. Μέχρι να βραδιάσει, θα είχε χιλιάδες καλούς φίλους γύρω του. Οι αφελείς ζωντανοί θα ήταν εντελώς απροετοίμαστοι για και τέτοιο. Θα νικιόνταν επειδή δεν γνώριζαν τίποτε από πόλεμο. Όλα θα τέλειωναν πριν να προλάβουν καν να πείσουν τους εαυτούς τους πως ένα τέτοιο παράλογο πράγμα μπορούσε να συμβεί.

Σήκωσε τα χέρια. Τα χείλη του ανοιγόκλεισαν. Είπε τα λόγια. Άρχισε με έναν ψίθυρο και η φωνή του υψώθηκε δυνατότερη. Επανέλαβε τα λόγια ξανά και ξανά. Τα μάτια του ήταν κλεισμένα. Το σώμα του ταλαντευόταν. Μιλούσε όλο και πιο γρήγορα. Άρχισε να περπατάει ανάμεσα στα πτώματα. Τα σκοτεινά λόγια έρρεαν από το στόμα του. Ήταν μαγεμένος από το ίδιο του το ξόρκι. Σταμάτησε και έκανε και άλλα γαλάζια σύμβολα πάνω στο τσιμέντο, σύμφωνα με τις συνήθειες των αρχαίων μάγων, χαμογελώντας γεμάτος αυτοπεποίθηση. Όπου νά'ταν, το πρώτο ρίγος θα διαπερνούσε τους νεκρούς, όπου να'ταν, το πρώτο κορμί θα σηκωνόταν όρθιο!

Τα χέρια του υψώθηκαν στον αέρα. Το κεφάλι του ένευσε. Μιλούσε, μιλούσε, μιλούσε. Χειρονομούσε. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα, το κορμί του τεντώθηκε. "Τώρα!" φώναξε με όλη του τη δύναμη. "Σηκωθείτε όλοι!"

Τίποτα δεν έγινε.

Τα σεντόνια παρέμεναν τυλιγμένα γύρω από τα ακίνητα πτώματα.

"Ακούστε με και ενεργείστε!" φώναξε.

Έξω στο δρόμο, ένα αυτοκίνητο πέρασε σφυρίζοντας.

Ξανά και ξανά φώναξε και ικέτεψε. Έσκυψε κοντά στο κάθε πτώμα και του ζήτησε προσωπικά την βίαιη χάρη που επιθυμούσε. Καμιά απόκριση. Περπάτησε σαν τρελός ανάμεσα στις ομοιόμορφες λευκές σειρές, κουνώντας σπαστικά τα χέρια και κάνοντας ξανά γαλάζια σύμβολα στο πάτωμα.

Έγλειψε τα χείλη. "Άντε, σηκωθείτε", είπε. "Έτσι γινόταν πάντα για χιλιάδες χρόνια! Όταν κάνεις τα σωστά σημάδια και πεις τα σωστά λόγια, πάντα σηκώνονται! Γιατί δεν σηκώνεστε τώρα κι εσείς; Ελάτε, πριν γυρίσουν οι άλλοι!"

Κάτω από την οροφή της αποθήκης δεν ακουγόταν κανένας άλλος ήχος εκτός από το παραλήρημα ενός μοναχικού.

Ο Λάντρι σταμάτησε. Μέσα από τις ανοιχτές πόρτες της αποθήκης, είδε τη λάμψη των τελευταίων παγερών αστεριών του πρωινού. Ήταν το έτος 2349. Τα μάτια του πάγωσαν και τα χέρια του έπεσαν άτονα στα πλευρά του. Δεν κινήθηκε.

Μια φορά κι έναν καιρό, οι άνθρωποι έτρεμαν όταν άκουγαν το σφύριγμα του ανέμου. Κάποτε έσφιγγαν εσταυρωμένους, κρεμούσαν σκόρδα και πίστευαν σε ζωντανούς νεκρούς και σε λυκάνθρωπους. Όσον καιρό πίστευαν σε αυτά τα υπερφυσικά όντα, τόσο οι βρικόλακες και οι λυκάνθρωποι υπήρχαν. Το μυαλό τους γεννούσε και τους έδινε μορφή.

Όμως... Κοίταξε τα σκεπασμένα πτώματα. Αυτοί οι άνθρωποι δεν πίστευαν.

Ποτέ δεν είχαν πιστέψει. Ποτέ δεν θα πίστευαν. Δεν είχαν ποτέ φανταστεί ότι οι νεκροί θα μπορούσαν να σηκωθούν. Οι νεκροί κατέληγαν στις φλόγες. Δεν είχαν ποτέ δεισιδαιμονίες, ούτε είχαν φοβηθεί το σκοτάδι. Ζωντανοί νεκροί δεν μπορούσαν να υπάρξουν επειδή ήταν κάτι το παράλογο. Ήταν το 2349!

Έτσι, αυτοί οι άνθρωποι δεν θα σηκώνονταν ξανά. Ήταν νεκροί και νεκροί θα έμεναν. Ούτε σύμβολα με κιμωλία, ούτε ξόρκια και επικλήσεις μπορούσαν να τους ξαναφέρουν στη ζωή. Ήταν νεκροί και το *γνώριζαν*!

Ήταν μόνος.

Υπήρχαν ζωντανοί που οδηγούσαν αυτοκίνητα και έπιναν αθώα ποτά σε μικρά μισοφώτιστα μπαράκια δίπλα στους επαρχιακούς δρόμους, φιλούσαν γυναίκες και μιλούσαν γαλήνια.

Μα εκείνος δεν ήταν ζωντανός.

Τη μόνη ζεστασιά που είχε επάνω του την πρόσφερε η τριβή.

Υπήρχαν διακόσιοι νεκροί μέσα στην αποθήκη, που κείτονταν παγωμένοι στο πάτωμα. Οι πρώτοι νεκροί που τους είχε επιτραπεί να υπάρξουν σαν πτώματα για μερικές επιπλέον ώρες. Οι πρώτοι που δεν είχαν καεί αμέσως στον Αποτεφρωτή σαν ισάριθμα σπίρτα.

Θα έπρεπε να είναι ευτυχισμένος ανάμεσά τους.

Όμως, δεν ήταν.

Ήταν εντελώς νεκροί. Δεν πίστευαν πως θα μπορούσαν να ξαναζωντανέψουν έτσι και η καρ-

διά τους έπαυε να χτυπά.

Ήταν τόσο μόνος, όσο κανείς άλλος άνθρωπος. Ένιωσε την ανατριχίλα της μοναξιάς του να φτάνει στο λαιμό και να τον στραγγαλίζει αργά. Ο Ουίλιαμ Λάντρι γύρισε ξαφνικά και ξεροκατάπιε.

Ενώ στεκόταν εκεί, κάποιος είχε μπει στην αποθήκη. Ένας ψηλός άνδρας με άσπρα μαλλιά που φορούσε μια ελαφριά καμπαρντίνα. Δεν μπορούσε να ξέρει πόση ώρα στεκόταν εκεί. Δεν υπήρχε λόγος να μείνει άλλο. Ο Λάντρι γύρισε και άρχισε να κατευθύνεται αργά προς τα έξω. Κοίταξε φευγαλέα τον ασπρομάλλη άνδρα καθώς περνούσε από δίπλα του, και εκείνος του ανταπέδωσε το βλέμα με περιέργεια. Τον είχε ακούσει, άραγε; Είχε ακούσει τις επικλήσεις, τις ικεσίες, τις φωνές; Μήπως τον είχε υποπτευθεί; Ο Λάντρι έκοψε βήμα. Μήπως ο άνδρας τον είχε δει να κάνει τα σύμβολα στο πάτωμα; Μα και πάλι, θα μπορούσε να τα ερμηνεύσει σαν σημάδια αρχαίων δοξασιών; Μάλλον όχι.

Φτάνοντας στην πόρτα, ο Λάντρι σταμάτησε. Για μια στιγμή δεν ήθελε να κάνει τίποτε άλλο εκτός από το να ξαπλώσει κάτω, πραγματικά νεκρός και πάλι, και να μεταφερθεί σε κάποιο μακρινό αποτεφρωτή για να μετατραπεί σε στάχτη. Αν ήταν πράγματι μόνος και δεν υπήρχε ελπίδα να δημιουργήσει ένα στρατό για να τον βοηθήσει στο σκοπό του, τότε ποιο λόγο είχε να συνεχίζει να υπάρχει; Τα φονικά; Ίσως να σκότωνε μερικές χιλιάδες ακόμα. Όμως, αυτό δεν ήταν αρκετό.

Δεν μπορούσε να φτάσει πέρα από κάποιο όριο χωρίς να τον πιάσουν.

Κοίταξε τον παγερό ουρανό και θυμήθηκε.

Ο Άρης. Η βιβλιοθήκη. Η συζήτηση. Οι αστροναύτες που είχαν γυρίσει. Οι τάφοι στον κόκκινο πλανήτη.

Ο Λάντρι παραλίγο να φωνάξει. Συγκράτησε το χέρι του που ήθελε τόσο πολύ να υψωθεί προς τον ουρανό και να αγγίξει τον Άρη. Το όμορφο κόκκινο αστέρι που του είχε δώσει ξαφνικά τόση ελπίδα. Αν η καρδιά του ήταν ζωντανή, τώρα θα χτυπούσε σαν τρελή, ο ιδρώτας θα κυλούσε στο πρόσωπό του και τα δάκρυα θα γέμιζαν τα μάτια του!

Θα πήγαινε στο σημείο απ'όπου ξεκινούσαν τα διαστημόπλοια. Με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, θα κατέληγε στον Άρη. Θα έβρισκε τους αρειανούς τάφους. Εκεί υπήρχαν πτώματα, και πόνταρε το τελευταίο του μίσος στην ιδέα ότι αυτά θα σηκώνονταν και θα περπατούσαν για να τον βοηθήσουν! Ο δικός τους πολιτισμός ήταν πολύ πιο διαφορετικός από της Γης, παράλληλος περίπου με τον Αιγυπτιακό, αν όσα του είχε πει η βιβλιοθηκάριος ήταν αλήθεια. Και οι Αιγύπτιοι είχαν έναν πολιτισμό γεμάτο προλήψεις! Στον Άρη! Εκεί έπρεπε να πάει.

Δεν έπρεπε όμως να ελκύσει την προσοχή. Έπρεπε να κινηθεί προσεκτικά. Ήθελε να τρέξει, αλλά αυτό θα ήταν η χειρότερη κίνηση που θα μπορούσε να κάνει. Ο ασπρομάλλης του έρριχνε κάθε τόσο ματιές. Υπήρχαν και άλλοι άνθρωποι

τριγύρω. Αν γινόταν κάτι, θα είχε να αντιμετωπίσει πολλούς. Μέχρι τώρα, τους σκότωνε έναν κάθε φορά.

Ο Λάντρι πίεσε τον εαυτό του να σταθεί στα σκαλοπάτια έξω από την αποθήκη. Ο ασπρομάλλης βγήκε κι αυτός και κοίταξε τον ουρανό. Έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμος να μιλήσει. Ψαχούλεψε στις τσέπες του και έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα.

V

Στάθηκαν μαζί έξω από την αποθήκη, ο ψηλός ροδαλός ασπρομάλλης και ο Λάντρι με τα χέρια χωμένα στις τσέπες.

"Τσιγάρο;" πρότεινε ο άνδρας στον Λάντρι.

"Ευχαριστώ".

Άναψαν τα τσιγάρα μαζί. Ο άνδρας παρατήρησε το στόμα του Λάντρι.

"Φοβερό ατύχημα" είπε ο άνδρας.

"Φοβερό".

"Και πολλοί νεκροί".

"Πολλοί".

Ο Λάντρι ένιωσε περίεργα. Ο άλλος δεν φαινόταν να τον κοιτά αλλά μάλλον να τον αφουγκράζεται. Κάτι στη συμπεριφορά του άνδρα του προκαλούσε μια αβάσταχτη δυσφορία. Ένιωθε την ακαταμάχητη επιθυμία να απομακρυνθεί.

"Με λένε Μακλίρ", είπε ο ψηλός ασπρομάλλης.

"Έχεις κάποιους συγγενείς εκεί μέσα;" τον ρώτησε ο Λάντρι.

"Όχι, μόνο έναν τυχαίο γνώριμο. Τρομερό ατύχημα".

"Τρομερό".

Έμειναν για λίγο αμίλητοι, και ύστερα ο άνδρας είπε: "Θα μπορούσες να μου λύσεις μια απορία;"

"Ευχαρίστως", είπε ο Λάντρι, ενώ ετοίμαζε το σουγιά στην τσέπη του.

"Μήπως σε λένε Λάντρι;" ρώτησε ο άνδρας τελικά.

"Ναι".

"Ουίλιαμ Λάντρι;"

"Ναι".

"Τότε, θα είσαι αυτός που βγήκε προχθές από το νεκροταφείο του Σάλεμ, έτσι δεν είναι".

"Έτσι".

"Χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω, Λάντρι! Προσπαθούμε να σε βρούμε εδώ και εικοσιτέσσερις ώρες!"

Ο άνδρας του έσφιξε εγκάρδια το χέρι και τον χτύπησε στην πλάτη.

"Τί;" ψέλλισε ο Λάντρι.

"Μα γιατί στην ευχή το έσκασες; Δεν καταλαβαίνεις πως θέλαμε να σου μιλήσουμε;"

Ο Μακλίρ χαμογέλασε, λαμποκοπώντας από ικανοποίηση. Κι άλλο σφίξιμο του χεριού, κι άλλο χτύπημα στην πλάτη. "Καλά το είχα καταλάβει πως ήσουν εσύ".

Ο άνθρωπος αυτός είναι τρελός, σκέφτηκε ο Λάντρι. Εντελώς τρελός. Έχω γκρεμίσει αποτεφρωτές, έχω σκοτώσει εκατοντάδες ανθρώπους, κι αυτός μου σφίγγει το χέρι. Τρελός!

"Θα έρθεις μαζί μου στο Μέγαρο;" είπε ο άνδρας, πιάνοντάς τον από το μπράτσο.

"Ποιο.. ποιο μέγαρο;" Ο Λάντρι πισωπάτησε.

"Το Μέγαρο των Επιστημών, ασφαλώς. Δεν συναντάμε κάθε μέρα μια αυθεντική περίπτωση αναστολής των ζωικών λειτουργιών! Σε μικρά ζώα, ναι, αλλά στον άνθρωπο ποτέ! Θα έρθεις;"

"Μα, τί μου λες τώρα", είπε ο Λάντρι, αγριοκοιτάζοντάς τον.

"Τί εννοείς, φίλε μου;" Ο ανδρας φαινόταν έκπληκτος.

"Ξέχασέ το. Αυτός είναι ο μόνος λόγος που θέλεις να με δεις;"

"Μα για ποιον άλλο, κύριε Λάντρι; Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε γνωρίζω. Το υποπτεύθηκα όταν βρεθήκαμε μαζί εκεί μέσα. Ήσουν τόσο χλωμός. Ύστερα, πάλι, ήταν ο τρόπος που κάπνισες το τσιγάρο και άλλα μικροπράγματα. Σημασία, όμως, έχει ότι είσαι εσύ!"

"Πράγματι, εγώ είμαι ο Ουίλιαμ Λάντρι", είπε ξερά.

"Θαυμάσια! Έλα μαζί μου!"

Το αυτοκίνητο έτρεχε μέσα στους δρόμους. Ο Μακλίρ μιλούσε γρήγορα.

Ο Λάντρι καθόταν και τον άκουγε έκπληκτος. Αυτός ο ηλίθιος Μακλίρ έπαιζε το παιχνίδι του. Δεν τον υποπτευόταν για τίποτα, και το μόνο που είχε στο μυαλό του ήταν η "αναστολή των ζωϊκών λειτουργιών".

"Ήταν φυσικό να μην ξέρεις πού να στραφείς", είπε ο Μακλίρ χαμογελώντας. "Θα σου φαίνονταν

όλα τόσο απίστευτα".

"Πράγματι".

"Είχα το προαίσθημα ότι θα σε εύρισκα στο νεκροτομείο απόψε", του είπε ο ασπρομάλλης με ικανοποίηση.

"Σοβαρά;"

"Ναι. Είναι κάτι που δεν μπορώ να εξηγήσω. Πώς να το εκφράσω; Εσείς οι αρχαίοι Αμερικάνοι είχατε αστείες ιδέες για το θάνατο. Ήσουν πολύ καιρό ανάμεσα στους νεκρούς. Σκέφτηκα πως θα σε έλκυε το ατύχημα και το νεκροτομείο. Δεν ήταν μια λογική σκέψη – στην ουσία ήταν ανόητη. Μισώ τα προαισθήματα, αλλά να που αυτό με βοήθησε. Κι έτσι σε βρήκα!"

"Κι έτσι με βρήκες", επανέλαβε ο Λάντρι.

"Πεινάς;"

"Έχω φάει".

"Πώς μετακινήθηκες αυτές τις μέρες;"

"Έκανα ωτοστόπ".

"Τί πράγμα;"

"Κάποιοι με έπαιρναν μαζί τους στο δρόμο".

"Αξιοπερίεργο".

"Έτσι μου φαίνεται κι εμένα". Κοίταξε τα σπίτια που περνούσαν. "Ώστε αυτή είναι η διαστημική εποχή, ε;"

"Κάνουμε ταξίδια μέχρι τον Άρη εδώ και σαράντα χρόνια".

"Εκπληκτικό. Και αυτά τα μεγάλα φουγάρα που υπάρχουν στο μέσο της κάθε πόλης;"

"Αυτά; Δεν έχεις ακουστά; Είναι οι Αποτεφρωτές: Μα ασφαλώς, δεν υπήρχαν στον καιρό σου. Μερικοί αποδείχθηκαν άτυχοι. Μια έκρηξη στο Σάλεμ και άλλη μια εδώ, μέσα σε περίοδο σαραντaοκτώ ωρών. Ήθελες κάτι να πεις;"

"Σκεφτόμουν πόσο τυχερός ήμουν που βγήκα έγκαιρα από το φέρετρό μου", είπε ο Λάντρι. "Διαφορετικά, θα με έκαιγαν κι εμένα σε κανέναν αποτεφρωτή".

"Κάτι τέτοιο ασφαλώς θα ήταν τρομερό".

"Τρομερό".

Ο Λάντρι άλλαξε σχέδια μέσα στο αυτοκίνητο. Δεν θα πήγαινε στον Άρη. Αν αυτός ο ανόητος αρνιόταν απλά να αναγνωρίσει μια πράξη βίας, τόσο το χειρότερο γι'αυτόν. Αν δεν συνδύαζαν τις δυο εκρήξης με κάποιον που σηκώθηκε από τον τάφο του, πολύ ωραία. Αν δεν μπορούσαν να φανταστούν ένα άτομο με δολοφονικές διαθέσεις, κακό του κεφαλιού τους. Έτριψε τα χέρια με ικανοποίηση. Δεν ήταν ακόμα ώρα για το ταξίδι στον Άρη ούτε και για άλλες καταστροφές Αποτεφρωτών. Κι άλλες εκρήξεις στο άμεσο μέλλον ίσως προκαλούσαν καχυποψία.

Ο Μακλίρ συνέχιζε να μιλάει.

"Ασφαλώς, δεν είναι ανάγκη να εξεταστείς αμέσως. Θα θέλεις να ξεκουραστείς. Θα σε βολέψω στο σπίτι μου".

"Ευχαριστώ πολύ. Δεν είμαι ακόμα έτοιμος για ανάκριση και πειράματα. Θα έχουμε καιρό σε μια εβδομάδα από τώρα".

Σταμάτησαν μπροστά σε ένα σπίτι .

"Ασφαλώς, θα θέλεις να κοιμηθείς".

"Κοιμόμουν για αιώνες. Δεν έχω διάθεση για ύ-

πνο. Δεν είμαι καθόλου κουρασμένος".

"Ωραία". Ο Μακλίρ τον οδήγησε μέσα στο σπίτι. Κατευθύνθηκε προς το μπαρ. "Ένα ποτό θα μας κάνει καλό".

"Πιες εσύ", του είπε ο Λάντρι. "Εγώ θα πιω αργότερα. Για την ώρα, θέλω απλά να καθίσω".

"Ασφαλώς". Ο Μακλίρ έβαλε ένα ποτό για τον εαυτό του. Κοίταξε γύρω στο δωμάτιο, σταμάτησε για μια στιγμή, έγειρε το κεφάλι στο πλάι και ακούμπισε τη γλώσσα στο μάγουλό του. Ύστερα σήκωσε τους ώμους και ανακάτεψε το ποτό. Προχώρησε αργά προς μια καρέκλα και κάθισε, πίνοντας μικρές γουλιές. Φαινόταν σαν να προσπαθούσε να ακούσει κάτι. "Υπάρχουν τσιγάρα στο τραπέζι", είπε.

"Ευχαριστώ". Ο Λάντρι πήρε ένα, το άναψε και άρχισε να καπνίζει. Για πολλή ώρα κανείς από τους δυο δεν μιλούσε.

Παίρνω πολύ αψήφιστα την κατάσταση, σκέφτηκε ο Λάντρι. Ίσως θα έπρεπε να τον σκοτώσω και να φύγω. Είναι ο μόνος που με έχει ανακαλύψει μέχρι τώρα. Μπορεί όλα να είναι μια παγίδα. Ίσως απλά να περιμένουμε εδώ μέχρι να έρθει η αστυνομία, ή ό,τι τέλος πάντων έχουν για αστυνομία αυτή την εποχή.

Κοίταξε τον Μακλίρ. Όχι, δεν περίμενε την αστυνομία. Περίμενε για κάτι άλλο.

Ο Μακλίρ δεν μιλούσε. Κοίταξε τα χέρια και το πρόσωπο του Λάντρι. Κοίταξε το στήθος του για αρκετή ώρα, με μια άνετη ηρεμία. Ήπιε μια γουλιά ποτό και ύστερα κοίταξε τα πόδια του Λάντρι.

"Πού βρήκες τα ρούχα;" τον ρώτησε τελικά.

"Ζήτησα από κάποιον και μου τα έδωσε. Πολύ ευγενικό εκ μέρους του".

"Έτσι είμαστε εμείς σ'αυτόν τον κόσμο. Το μόνο που χρειάζεται είναι να ζητήσεις".

Ο Μακλίρ σταμάτησε και πάλι να μιλάει. Τα μάτια του πήγαιναν πέρα δώθε. Τα μάτια του και τίποτε άλλο. Μια ή δυο φορές έφερε το ποτήρι στο στόμα.

Ένα μικρό ρολόι χτύπησε κάπου μέσα στο σπίτι.

"Μίλησέ μου για σένα, κύριε Λάντρι".

"Δεν έχω και πολλά να πω".

"Είσαι μετριόφρων".

"Όχι και τόσο. Ξέρεις για το παρελθόν. Εγώ, όμως, δεν ξέρω τίποτε για το μέλλον, ή καλύτερα για το "σήμερα" και το χθες. Δεν μαθαίνεις και πολλά πράγματα κλεισμένος μέσα σε ένα φέρετρο".

Ο Μακλίρ δεν μίλησε. Ξαφνικά έγειρε μπροστά και ύστερα ξάπλωσε προς τα πίσω, κουνόντας το κεφάλι.

Δεν πρόκειται να με υποπτευθούν, σκέφτηκε ο Λάντρι. Δεν είναι δεισιδαίμονες και δεν μπορούν να πιστέψουν πως ένας νεκρός μπορεί να περπατάει. Γι'αυτό το λόγο, είμαι ασφαλής. Θα συνεχίσω να αναβάλλω τις ιατρικές εξετάσεις. Είναι ευγενικοί και δεν θα με πιέσουν. Ύστερα, θα φροντίσω να πάω στον Άρη. Θα βρω τους τάφους και θα προχωρήσω το σχέδιο με την άνεσή μου. Είναι πολύ απλό. Πόσο αφελείς είναι αυτοί οι άν-

θρωποι!

Ο Μακλίρ καθόταν ακίνητος για πέντε λεπτά. Το χρώμα έφευγε αργά από το πρόσωπό του, σαν το υγρό από ένα σταγονόμετρο. Έγειρε μπροστά αμίλητος και πρόσφερε ένα ακόμα τσιγάρο στον Λάντρι.

“Ευχαριστώ”, είπε ο Λάντρι και το πήρε. Ο Μακλίρ βούλιαξε πίσω στην πολυθρόνα του, σταυρώνοντας τα γόνατα. Δεν κοιτούσε τον Λάντρι, αλλά κάτι σε όλη τη στάση του φανέρωνε πως τον ζύγιαζε. Έμοιαζε με κυνηγόσκυλο που αφουγκραζόταν κάτι που κανείς άλλος δεν μπορούσε να ακούσει.

Ο Λάντρι ρούφηξε τον καπνό του τσιγάρου και ισάριθμες φορές τον φύσηξε. Το δωμάτιο ήταν τόσο ήσυχο που ο καπνός του τσιγάρου δημιουργούσε ένα είδος ανεπαίσθητου θόρυβου καθώς ανέβαινε στο ταβάνι.

Ο Μακλίρ άλλαξε θέση μουδιασμένα. Ο Λάντρι είδε το δέρμα του να χλωμιάζει και το χέρι του να σφίγγεται γύρω από το ποτήρι. Στα μάτια του φανερώθηκε μια αντίληψη που τελικά είχε παγιωθεί και δεν επρόκειτο να αφήσει ποτέ.

Ο Λάντρι δεν κινήθηκε. Η εξέλιξη τον είχε μαγνητίσει και περίμενε να δει τί θα γινόταν στη συνέχεια.

“Στην αρχή νόμισα πως ήταν η τελειότερη ψύχωση που έχω συναντήσει ποτέ”, είπε τελικά ο Μακλίρ. “Εννοώ, εσένα. Σκέφτηκα ότι είχες πείσει εντελώς τον εαυτό σου ότι είσαι τρελός και έτσι έκανες ασυναίσθητα όλα αυτά τα περίεργα πράγ-

ματα”. Ο Μακλίρ μιλούσε σαν υπνωτισμένος.

“Είπα στον εαυτό μου ότι εσκεμμένα δεν αναπνέεις από τη μύτη. Παρακολουθούσα τα ρουθούνια σου, Λάντρι. Οι μικρές τρίχες στο εσωτερικό τους δεν κουνήθηκαν στο ελάχιστο όλη αυτή την ώρα. Αυτό, βέβαια, δεν ήταν αρκετό, αλλά ήταν κάτι που κατέγραψα. Είπα πως αναπνέεις εσκεμμένα από το στόμα. Ύστερα σου έδωσα το τσιγάρο και εσύ ρουφούσες και φυσούσες, ρουφούσες και φυσούσες. Ούτε ο ελάχιστος καπνός δεν βγήκε από τη μύτη σου. Είπα στον εαυτό μου: εντάξει, δεν ρουφάει τον καπνό στα πνευμόνια του. Είναι τόσο τρομερό αυτό; Έπειτα πρόσεξα το στήθος σου. Το παρατηρούσα ώρα πολλή. Δεν κουνιόταν ούτε πάνω ούτε κάτω. Δεν έκανε τίποτα. Έχει πειστεί για όλα αυτά, είπα από μέσα μου. Αναπνέει αργά, και μόνο όταν νομίζει ότι δεν κοιτάζω. Αυτό είπα στον εαυτό μου”.

Τα λόγια συνέχιζαν να βγαίνουν σε μια ασταμάτητη ροή από το στόμα του. “Σου πρόσφερα ποτό και μου είπες ότι δεν πίνεις. Και πάλι είπα ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν απίθανο. Έλεγα πως κρατάς την αναπνοή σου για να με ξεγελάσεις. Τώρα, όμως, είμαι σίγουρος. Δεν ακούω καμιά ανάσα εκτός από τη δική μου μέσα στο δωμάτιο. Καρδιά δεν χτυπάει και πνευμόνια δεν λειτουργούν. Ήταν το ίδιο συναίσθημα που νιώθω κάθε φορά που μπαίνω σε Αποτεφρωτή. Μπαίνεις σε ένα δωμάτιο όπου κάποιος βρίσκεται ξαπλωμένος και ξέρεις αν αυτός ο άνθρωπος θα σηκωθεί και θα σου μιλήσει ή δεν θα κινηθεί ποτέ πια. Γέλα αν

θέλεις, αλλά είναι κάτι που μπορείς να αντιληφθείς. Μοιάζει με το χτύπημα ενός ρολογιού που χτυπάει για τόσο καιρό ώστε κανείς πια δεν το καταλαβαίνει. Κάτι υπάρχει μέσα σε ένα δωμάτιο όπου βρίσκεται ένας ζωντανός και λείπει εκεί όπου βρίσκεται ένας πεθαμένος".

Ο Μακλίρ έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια. Άφησε κάτω το ποτήρι και περίμενε για λίγο. Σήκωσε το τσιγάρο, τράβηξε μια ρουφηξιά και μετά το έσβησε στο σταχτοδοχείο.

"Είμαι μόνος μέσα σ'αυτό το δωμάτιο", είπε.

Ο Λάντρι δεν κινήθηκε.

"Είσαι νεκρός", του είπε ο Μακλίρ. "Το μυαλό μου δεν δέχεται να το πιστέψει. Είναι κάτι που έχει να κάνει με τις αισθήσεις και το υποσυνείδητο. Στην αρχή σκέφτηκα: αυτός ο άνθρωπος *νομίζει* πως είναι νεκρός, πως νεκραναστήθηκε και είναι βρικόλακας. Δεν είναι λογικό; Ποιος άνθρωπος, θαμμένος για τόσους αιώνες και αναθρεμμένος μέσα σε μια δεισιδαίμονη κοινωνία δεν θα πίστευε το ίδιο; Είπα πως είχες αυτοϋπνωτιστεί και πως οι λειτουργίες του σώματός σου είχαν προσαρμοστεί ώστε να μην έρχονται σε αντίθεση με την παρανοϊκή σου ψευδαίσθηση. Είπα πως ελέγχεις την αναπνοή σου και πως αφού δεν μπορείς να την ακούσεις συμπεραίνεις ότι είσαι νεκρός. Πως τρως και πίνεις μονάχα υπνοβατώντας, κρύβοντας όλες τις άλλες ώρες τις ενδείξεις της ανθρώπινης φύσης σου από το σαλεμένο σου μυαλό".

"Έκανα λάθος", ολοκλήρωσε ο Μακλίρ. "Δεν είσαι τρελός. Δεν αυταπατάσαι όπως δεν αυταπατώμαι κι εγώ. Όλα αυτά είναι εντελώς παράλογα και – θα πρέπει να το ομολογήσω – σχεδόν τρομαχτικά. Νιώθεις ευχάριστα νομίζοντας πως με τρομάζεις; Δεν μπορώ να σε κατατάξω σε κάποια κατηγορία. Είσαι πολύ περίεργος άνθρωπος, Λάντρι. Χαίρομαι που σε γνώρισα. Η αναφορά που θα κάνω θα είναι πολύ ενδιαφέρουσα".

"Είναι κακό να είναι κανείς πεθαμένος;" ρώτησε ο Λάντρι. "Μήπως είναι έγκλημα;"

"Θα πρέπει να παραδεχτείς ότι είναι κάτι ιδιαίτερα παράδοξο".

"Είναι όμως έγκλημα;" επέμεινε ο Λάντρι.

"Εμείς δεν έχουμε ούτε εγκλήματα, ούτε ποινικά δικαστήρια. Θέλουμε ασφαλώς να σε εξετάσουμε για να δούμε πώς έγινε κάτι τέτοιο. Μοιάζεις με μια χημική ουσία που τη μια στιγμή είναι αδρανής και την άλλη ένα ζωντανό κύτταρο. Ποιος μπορεί να ξέρει τι στ'αλήθεια συνέβη; Είσαι μια απιθανότητα. Κάτι τέτοιο είναι αρκετό για να κάνει κάποιον να παραφρονήσει".

"Θα με αφήσετε ελεύθερο όταν τελειώσετε το πασπάτεμα;"

"Κανείς δεν θα σε υποχρεώσει με τη βία. Αν δεν θέλεις να εξεταστείς, δεν θα εξεταστείς. Ελπίζω, όμως, να μας βοηθήσεις, προσφέροντας οικιοθελώς τις υπηρεσίες σου".

"Μπορεί", είπε ο Λάντρι.

"Πες μου, όμως", συνέχισε ο Μακλίρ. "Τί δουλειά είχες στο νεκροτομείο;"

“Καμία”.

“Σε άκουσα να μιλάς την ώρα που μπήκες”.

“Ήμουν απλά περίεργος”.

“Λες ψέματα. Αυτό είναι πολύ άσχημο, κύριε Λάντρι. Η αλήθεια είναι πολύ καλύτερη. Και η αλήθεια είναι πως είσαι νεκρός και εφόσον είσαι ο μόνος του είδους σου, νιώθεις μεγάλη μοναξιά. Γι’αυτό σκότωσες ανθρώπους ώστε να έχεις παρέα”.

“Πώς το συμπεραίνεις αυτό;”

Ο Μακλίρ γέλασε. “Με τη λογική, καλέ μου φίλε. Μόλις συνειδητοποίησα ότι είσαι στ’αλήθεια νεκρός, στην ουσία ένας βρικόλακας – τι ανόητη λέξη! – σε συνέδεσα αμέσως με τις εκρήξεις των Αποτεφρωτών. Πριν από αυτό δεν υπήρχε λόγος να σε συνδέσω. Από το γεγονός, όμως, πως ήσουν νεκρός, ήταν αρκετά εύκολο να συμπεράνω τη μοναξιά που θα ένιωθες, το μίσος και το φθόνο σου και γενικά όλα τα ταπεινά κίνητρα ενός κινούμενου πτώματος. Χρειάστηκα μόνο μια στιγμή για να σε φανταστώ ανάμεσα στα πτώματα που ο ίδιος δημιούργησες, να αναζητάς βοήθεια και συμπαράσταση, πλάσματα σαν κι εσένα που θα...”

“Είσαι πολύ έξυπνος!” Ο Λάντρι πετάχτηκε από την πολυθρόνα του. Είχε σχεδόν φτάσει τον ασπρομάλλη, όταν ο Μακλίρ κύλισε στο πλάι και απομακρύνθηκε στα τέσσερα, σπάζοντας την κρυστάλινη μπουκάλα του ποτού. Γεμάτος απόγνωση, ο Λάντρι συνειδητοποίησε πως είχε χάσει τη μοναδική του ευκαιρία να σκοτώσει τον Μακλίρ. Έπρεπε να το είχε κάνει νωρίτερα. Ήταν το μοναδικό του πλεονέκτημα, η μοναδική ασφαλιστική του δικλείδα. Σε μια κοινωνία όπου κανείς δεν σκότωνε τον άλλον, κανείς δεν υποπτευόταν και τον άλλο. Μπορούσες να πλησιάσεις τον οποιονδήποτε και να τον σκοτώσεις.

“Έλα πίσω!” Ο Λάντρι πέταξε το μαχαίρι.

Ο Μακλίρ κρύφτηκε πίσω από μια πολυθρόνα. Η ιδέα της φυγής, της προστασίας και της άμυνας ήταν ακόμα καινούριες για αυτόν. Είχε μισοκαταλάβει τί γινόταν, αλλά η ζυγαριά έκλινε ακόμα προς το μέρος του Λάντρι, αν ο τελευταίος φρόντιζε να το εκμεταλλευτεί.

“Όχι”, είπε ο Μακλίρ, κρατώντας την πολυθρόνα ανάμεσα σε αυτόν και τον αντίπαλό του. “Θέλεις να με σκοτώσεις. Είναι αλλόκοτο αλλά αληθινό. Δεν μπορώ να το κατανοήσω. Θέλεις να με καρφώσεις με το μαχαίρι και εξαρτάται από εμένα αν θα σε εμποδίσω ή όχι”.

-“Θα σε σκοτώσω”. Η φράση ξέφυγε από τα χείλη του Λάντρι. Βλαστήμησε τον εαυτό του. Ήταν το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να πει.

Ο Λάντρι πήδησε πάνω από την πολυθρόνα, προσπαθώντας να πιάσει τον Μακλίρ.

Ο Μακλίρ ήταν πολύ λογικός. “Δεν θα σε ωφελήσει σε τίποτα να με σκοτώσεις και το ξέρεις καλά”, του είπε. Πάλεψαν, κυλώντας εδώ κι εκεί σε μια άγρια μάχη. Τραπεζάκια έπεσαν, σκορπίζοντας κάτω μικροαντικείμενα.

“Θυμάσαι τί συνέβη στο νεκροτομείο;”

“Δεν με ενδιαφέρει!” ούρλιαξε ο Λάντρι.

"Δεν κατάφερες να αναστήσεις τους νεκρούς!"

"Δεν με ενδιαφέρει!"

"Κοίτα να δεις", του είπε ο Μακλίρ με όσο περισσότερη πειθώ διέθετε. "Ποτέ δεν θα υπάρξουν άλλοι σαν κι εσένα. Όσα κάνεις δεν ωφελούν σε τίποτα".

"Τότε θα σας εξοντώσω όλους!" φώναξε ο Λάντρι.

"Και μετά; Πάλι θα είσαι μόνος, χωρίς κανέναν γύρω σου".

"Θα πάω στον Άρη! Έχει τάφους εκεί. Θα βρω και άλλους σαν κι εμένα!"

"Ούτε αυτό θα γίνει", του είπε ο Μακλίρ. "Η διαταγή δόθηκε χθες. Κι εκείνα τα σώματα θα εκταφούν. Ως το τέλος της εβδομάδας θα έχουν καεί όλα".

Έπεσαν μαζί στο πάτωμα. Ο Λάντρι πέρασε τα χέρια του γύρω από το λαιμό του Μακλίρ.

"Σε παρακαλώ", του είπε ο Μακλίρ. "Δεν βλέπεις πως θα πεθάνεις;"

"Τί εννοείς;" φώναξε ο Λάντρι.

"Όταν μας σκοτώσεις όλους και απομείνεις μόνος, θα πεθάνεις! Το μίσος σου θα σβήσει. Το μίσος είναι αυτό που σε παρακινεί και τίποτε άλλο! Το μίσος και ο φθόνος! Τελικά, θα πεθάνεις. Δεν είσαι αθάνατος. Δεν είσαι καν ζωντανός, δεν είσαι τίποτε περισσότερο από κινούμενο μίσος".

"Δεν με νοιάζει!" ούρλιαξε ο Λάντρι και άρχισε να στραγγαλίζει τον άνδρα, σκυμμένος πάνω από το ανυπεράσπιστο σώμα του.

Η πόρτα άνοιξε. Δυο άνδρες μπήκαν μέσα.

"Τί γίνεται εδώ;" ρώτησε ένας από αυτούς. "Καινούριο παιχνίδι;"

Ο Λάντρι πετάχτηκε όρθιος και άρχισε να τρέχει.

"Ναι, καινούριο παιχνίδι", είπε ο Μακλίρ, προσπαθώντας να σηκωθεί. "Πιάστε τον για να κερδίσετε!"

Οι δυο άνδρες έπιασαν τον Λάντρι. "Κερδίσαμε", είπαν.

"Αφήστε με!". Ο Λάντρι πάλευε μανιασμένα, χτυπώντας τους στο πρόσωπο και βγάζοντας τους αίμα.

"Κρατάτε τον γερά!" φώναξε ο Μακλίρ.

Τον κράτησαν.

"Πολύ σκληρό παιχνίδι", είπε ο ένας από αυτούς. "Τί κάνουμε στη συνέχεια;"

Το αυτοκίνητο διέσχιζε συρίζοντας τον γυαλιστερό δρόμο. Η βροχή έπεφτε από τον ουρανό και ο άνεμος έδερνε τα πράσινα υγρά δέντρα. Μέσα στο αυτοκίνητο, με τα χέρια στο τιμόνι, ο Μακλίρ μιλούσε. Η φωνή του είχε μια υπνωτιστική χροιά. Οι δυο άλλοι άνδρες κάθονταν στο πίσω κάθισμα. Ο Λάντρι καθόταν, ή μάλλον ήταν ξαπλωμένος πάνω στο κάθισμα του συνοδηγού. Τα μάτια του ήταν μισάνοιχτα, και το πράσινο φως των δεικτών του καντράν έφεγγε στα μάγουλά του. Το στόμα του ήταν χαλαρωμένο. Δεν μιλούσε.

Ο Μακλίρ μιλούσε αργά, ήρεμα και λογικά για τη ζωή και το θάνατο, την κίνηση και την ακινη-

σία, τον ήλιο και τον αποτεφρωτή, το άδειο νεκροταφείο, το μίσος και το πώς το μίσος έκανε ένα πήλινο άνθρωπο να ζει και να κινείται, για το πόσο παράλογα ήταν όλα αυτά. Όταν κανείς πέθαινε, όλα τέλειωναν. Δεν μπορούσε να δοκιμάσει να αλλάξει αυτή την κατάσταση.

Η βροχή χτυπούσε στο παρμπρίζ. Οι άνδρες στο πίσω κάθισμα συζητούσαν μεταξύ τους. Πού πήγαιναν; Ασφαλώς στον Αποτεφρωτή. Ο καπνός του τσιγάρου ανέβαινε αργά στον αέρα, δημιουργώντας γκρίζες σπείρες. Όταν κάποιος πέθαινε, έπρεπε να αποδεχτεί τη νέα κατάστασή του.

Ο Λάντρι δεν κουνιόταν. Έμοιαζε με μαριονέτα που της είχαν σπάσει τις κλωστές. Το μίσος είχε απομείνει ελάχιστο στην καρδιά του και τα μάτια του έμοιαζαν με δυο μισόσβηστα κάρβουνα.

Είμαι ο Πόε, σκεφτόταν. Είμαι ό,τι απόμεινε από τον Έντγκαρ Άλαν Πόε, ό,τι απόμεινε από τον Αμβρόσιο Μπίερς, ό,τι απόμεινε από τον Φίλιπ Λάβκραφτ. Είμαι μια γκρίζα νυχτερίδα με κοφτερά δόντια και ένας μαύρος μονόλιθος. Είμαι ο Όσιρις, ο Μπαάλ και ο Σετ. Είμαι το Νεκρονομικό και η Βίβλος των Νεκρών. Είμαι ο Οίκος του Ούσερ που καταρρέει μέσα στις φλόγες. Είμαι ο Κόκκινος Θάνατος. Είμαι κάποιος χτισμένος μεσα σε μια κατακόμβη με ένα βαρέλι Αμοντιλάντο. Είμαι ένας σκελετός που χορεύει. Είμαι ένα φέρετρο, ένα σάβανο, μια αστραπή που καθρεφτίζεται στο παράθυρο ενός παλιού σπιτιού. Είμαι ένα δέντρο με πεσμένα φύλλα. Είμαι ένα πατζούρι που το χτυπάει ο άνεμος. Είμαι ένα κιτρινισμένο βιβλίο που το ανοίγει ένα κοκκαλιάρικο χέρι. Είμαι ένα αρμόνιο που παίζει στη σοφίτα τα μεσάνυχτα. Είμαι μια μάσκα κρυμμένη πίσω από μια βελανιδιά την τελευταία μέρα του Οκτώβρη. Είμαι ένα δηλητηριασμένο μήλο που περιμένει κάποια παιδικά δόντια να το δαγκώσουν. Είμαι ένα μαύρο κερί αναμμένο μπροστά σε έναν ανεστραμμένο σταυρό. Είμαι το καπάκι ενός φέρετρου και το κεφαλόσκαλο μιας σκοτεινής σκάλας. Είμαι ο Ντάνσανι και ο Μάχεν. Είμαι το Πόδι της Μαϊμούς και το Φάντασμα της Όπερας. Είμαι η Γάτα και το Καναρίνι, ο Γορίλας, η Νυχτερίδα. Είμαι το φάντασμα του πατέρα του Άμλετ στα τείχη του κάστρου του.

Είμαι όλα αυτά τα πράγματα. Και τώρα, όλα αυτά τα πράγματα πρόκειται να καούν. Όσο ζούσα εγώ, ζούσαν κι αυτά. Όσο εγώ μισούσα και υπήρχα, υπήρχαν κι αυτά. Είμαι ο μόνος που τα θυμάται. Απόψε, όλοι μας, ο Πόε, ο Μπίερς και ο πατέρας του Άμλετ θα καούμε μαζί. Θα μας κάνουν ένα σωρό και θα μας κάψουν χορεύοντας γύρω μας!

Ο κόσμος θα είναι καθαρός χωρίς εμάς, αλλά τί θα αξίζει ένας κόσμος χωρίς φόβο, χωρίς την ανατριχίλα και την προσμονή; Όλα θα συνθλιφτούν από τους καινούριους ανθρώπους, τους ανθρώπους των Αποτεφρωτών, και θα αντικατασταθούν από πόρτες που ανοικοκλείνουν και φώτα που σβήνουν χωρίς να προκαλούν φόβο. Αν μπορούσατε να θυμηθείτε πώς ήταν τα πράγματα όταν ζούσαμε εμείς! Ένα ακόμα ποτήρι Αμοντι-

λάντο, καλοί μου φίλοι, πριν να χαθούμε. Όλα αυτά υπάρχουν μονάχα σε ένα μυαλό μέσα σε ολόκληρο τον κόσμο. Ένας ολόκληρος κόσμος πρόκειται απόψε να πεθάνει. Ένα ακόμα ποτήρι, σας παρακαλώ.

"Φτάσαμε", είπε ο Μακλίρ.

Ο Αποτεφρωτής ήταν ολοφώτιστος. Γαλήνια μουσική ακουγόταν από κάπου κοντά. Ο Μακλίρ βγήκε από το αυτοκίνητο και πήγε στην άλλη πόρτα. Την άνοιξε. Ο Λάντρι καθόταν ακίνητος. Η λογική συζήτηση είχε στραγγίξει τη ζωή από μέσα του. Δεν ήταν πια παρά μια κέρινη κούκλα με μια μικρή λάμψη στα μάτια. Πώς μιλούσαν οι άνθρωποι σε αυτόν τον κόσμο του μέλλοντος, με πόση ευκολία σου έπαιρναν τη ζωή με τις λογικές κουβέντες τους. Δεν πίστευαν σε αυτόν και η δύναμη της απιστίας τους τον πάγωνε. Δεν μπορούσε να σηκώσει ούτε χέρια ούτε πόδια. Απλά μουρμούριζε ακατανόητα, ανοικοκλείνοντας τα μάτια.

Ο Μακλίρ και οι δύο άλλοι τον βοήθησαν να βγει από το αυτοκίνητο, τον έβαλαν μέσα σε ένα χρυσό φέρετρο και τον κύλισαν προς το ζεστό εσωτερικό του κτιρίου.

Είμαι ο Έντγκαρ Άλαν Πόε, είμαι ο Αμβρόσιος Μπίερς, είμαι ένα φέρετρο, ένα σάβανο, το Πόδι της Μαϊμούς, ένα Φάντασμα, ένας Βρικόλακας...

"Ναι, ναι", έλεγε ο Μακλίρ από πάνω του. "Το ξέρω, το ξέρω".

Δίπλα του η μουσική έπαιζε. Είσαι νεκρός. Λογικά, είσαι νεκρός.

Είμαι ο Λάκκος και το Εκκρεμές, είμαι το Κοράκι....

"Ναι", έλεγε χαμηλόφωνα ο Μακλίρ. "Το ξέρω".

"Είμαι μέσα σε μια κατακόμβη" φώναξε ο Λάντρι.

"Ναι, σε μια κατακόμβη", είπε ο άνδρας που περπατούσε δίπλα του.

"Είμαι αλυσσοδεμένος σε έναν τοίχο και εδώ δεν υπάρχει βαρέλι με Αμοντιλάντο!" φώναξε ο ο Λάντρι αδύναμα, με τα μάτια κλειστά.

"Ναι", είπε κάποιος.

Διαισθάνθηκε κάποια κίνηση. Η πόρτα του καμινιού άνοιξε.

"Και τώρα κάποιος με χτίζει μέσα στο κελλί μου!"

"Ναι, το ξέρω". Ένας ψίθυρος.

Το χρυσό φέρετρο γλίστρισε μέσα στο άνοιγμα.

"Με χτίζουν μέσα! Πολύ ωραίο αστείο! Ας πηγαίνουμε, λοιπόν!" Μια άγρια κραυγή και πολύ γέλιο.

"Ξέρουμε, καταλαβαίνουμε..."

Η εσωτερική πόρτα άνοιξε. Το χρυσό φέρετρο τινάχτηκε μέσα στις φλόγες.

"Για την αγάπη του Θεού, Μοντρεσόρ! Για την αγάπη του Θεού!"

ΜΑΥΡΗ ΔΑΝΤΕΛΑ

του Θωμά Μαστακούρη

Μια ιστορία με βρικόλακες στη σύγχρονη Ελλάδα δεν θα μπορούσε παρά να είναι ο κατάλληλος τρόπος για να κλείσει ένα τέτοιο αφιέρωμα. Ξεχάστε τα όσα αναφέρθηκαν στην εισαγωγή για τους εγχώριους παραδοσιακούς βρικόλακες. Ο Ιάσονας Δούκας πρόκειται να μπλέξει σε κάτι πιο επικίνδυνο αλλά και πολύ πιο προκλητικό. Και αυτή τη φορά... ίσως δεν θα τη γλιτώσει τόσο φτηνά όσο συνήθως.

Θ.Μ.

Ο Ιάσονας Δούκας βρισκόταν εκείνο το βράδυ μαζί με φίλους. Ο Μανώλης Τσαγκαράκης, ένας παλιός συμφοιτητής του από τον καιρό που κι οι δυο ήταν συνταξιούχοι φοιτητές της Νομικής, είχε μαζέψει την παρέα στο πλούσιο σπίτι του. Αντίθετα με το Δούκα, αυτός είχε καταφέρει να πάρει το πτυχείο του και με τη βοήθεια ενός μεγαλοδικηγόρου θείου του να πιαστεί καλά στο επάγγελμα. Καθισμένος σε μια γωνιά και πίνοντας Μπλακ Ράσιαν, ο Δούκας σκεφτόταν πόσο πολύ είχαν αλλάξει οι περισσότεροι της παρέας μέσα στα τελευταία δέκα χρόνια. Τώρα στη θέση της αμφισβήτησης είχε μπει η αποδοχή του κατεστημένου και ο εύκολος πλουτισμός, ενώ το CD, που είχε πάρει τη θέση του παλιού κασετόφωνου, έπαιζε αντί για ροκ μουσική, Άντζελα Γεωργίου και Παντύπα. Ανάμεσα στις τουαλέτες του Ντιόρ και τα κουστούμια Βερσάτζε διέκρινε σε μια γωνιά του μεγάλου δωματίου κάποια που φαινόταν να

μοιράζεται την πλήξη του. Προσπάθησε να θυμηθεί το πρόσωπό της, και τελικά η καλή του μνήμη τον βοήθησε. Ήταν η Δήμητρα Βερέκου, μια σπουδάστρια της Φιλοσοφικής που συναντιόνταν μαζί τους τον καιρό που η έξοδος στην ταβέρνα γινόταν ρεφενέ και οι πορείες βρίσκονταν στην ημερήσια διάταξη.

Πρόσεξε πως ήταν η λιγότερο αλλαγμένη από όλους τους. Το χαριτωμένο, αν και κάπως αφράτο πρόσωπό της συνέχιζε να μοιάζει με ένα γυαλιστερό φεγγάρι, πλαισιωμένο από κατακόκκινα μαλλιά και ανέγγιχτο από οποιοδήποτε είδους μακιγιάζ. Η μακριά της φούστα και η κολλεγιακή μπλούζα την έκαναν να φαίνεται σαν χρονοταξιδιώτης από μια άλλη εποχή. Κάπνιζε μανιασμένα τα άφιλτρα τσιγάρα που συνήθιζε από τότε και κοιτούσε γύρω της νευρικά, λες και ήταν έτοιμη κάθε στιγμή να σηκωθεί και να φύγει.

Μην έχοντας τίποτα καλύτερο να κάνει, ο μελαχροινός ντετέκτιβ σηκώθηκε από την καρέκλα του και την πλησίασε. "Είσαι η Δήμητρα, έτσι δεν είναι;" της είπε, χαμογελώντας φιλικά.

Η νεαρή γυναίκα τον κοίταξε για μια στιγμή με απορία και μετά στα μάτια της έλαμψε το φως της αναγνώρισης. "Ιάσονα! Κόντεψα να μη σε γνωρίσω με τα κοντά μαλλιά και το κουστούμι!"

Μέσα σε λίγα λεπτά, ήταν καθισμένοι δίπλα δίπλα και μιλώντας δυνατά για να ακουστούν πάνω από τη φασαρία, είχαν πιάσει τη συζήτηση.

"Έγινες τελικά καθηγήτρια όπως ήθελες;" τη ρώτησε ο Δούκας, αφού της διηγήθηκε πως αυτός από υποψήφιος δικηγόρος είχε καταλήξει ντετέκτιβ.

Η Δήμητρα χαμογέλασε πικρά. "Και η δικιά μου ζωή πλανήθηκε σε παράξενα μονοπάτια", του απάντησε. "Όχι, Ιάσονα. Εδώ και έξι χρόνια ασχολούμαι με τον αποκρυφισμό. Θα θυμάσαι πως από μικρή είχα περίεργες δυνάμεις".

Ο Δούκας ένευσε, γοητευμένος από την τροπή που είχε πάρει η συζήτηση. Δυο φορές μέσα στα δυο τελευταία χρόνια είχε έρθει πρόσωπο με πρόσωπο με το υπερφυσικό και είχε από τότε μάθει να μην απορρίπτει τίποτα σαν φαντασίωση πριν το ελέγξει προσεκτικά. "Πραγματικά το θυμάμαι", είπε γελώντας. "Όπως τότε που την παραμονή των προφορικών εξετάσεων ήρθες και μας είπες με κάθε σοβαρότητα ότι θα κοβόμασταν όλοι εκτός από το Βαγγέλη". Μια στιγμή μετά, το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη του. "Ή, όπως τότε που ευχήθηκες στην Άννα να σπάσει το πόδι της επειδή σε έστησε και την άλλη μέρα τράκαρε με το μηχανάκι κι έμεινε δυο μήνες στο ΚΑΤ".

Η Δήμητρα κούνησε θλιμμένα το κεφάλι. "Από τότε έχω μάθει να ελέγχω τις δυνάμεις μου. Τώρα κερδίζω το ψωμί μου διαβάζοντας την τράπουλα Ταρό".

"Σοβαρά; Κι έχεις μεγάλη πελατεία;"

"Στη σημερινή εποχή δεν είναι λίγοι εκείνοι που αγωνιούν για το μέλλον", του είπε η Δήμητρα με σοβαρότητα. "Αν και μπορώ να σου πω ότι, οι περισσότεροι ίσως, θα ήταν καλύτερα να μην

γνώριζαν τί τους περιμένει. Η γνώση του μέλλοντος είναι ένας βαρύς ζυγός για το μάντη".

"Μπορείς, δηλαδή, να διαβάσεις και το δικό μου μέλλον;"

"Αν το θέλεις..."

"Δεν έχω επισκεφτεί ποτέ επαγγελματία. Νομίζω πως θα ήταν ενδιαφέρουσα εμπειρία..." Ο Δούκας πρόσεξε πως το βλέμμα της Δήμητρας είχε πλανηθεί στο άπειρο. "Δήμητρα..."

Εκείνη κούνησε το κεφάλι σαν να προσπαθούσε να καθαρίσει το μυαλό της. "Ιάσονα... Για μια στιγμή είχα ένα παράξενο προαίσθημα για σένα..."

"Τί εννοείς;" της είπε εκείνος ανήσυχα.

"Τίποτα... Αν θέλεις, έλα να με βρεις αύριο το βράδυ". Του έδωσε μια μικρή, καλλιτεχνική κάρτα με το χαρτί της Αρχιέρειας τυπωμένο ευδιάκριτα στο αριστερό της μέρος. Τη στιγμή που ο Δούκας την περιεργαζόταν, ένιωσε κάτι σαν ένα πέπλο σιωπής να πέφτει βαρύ πάνω στο μεγάλο δωμάτιο. Ακόμα και η δυνατή μουσική από το CD φάνηκε να χαμηλώνει, μέχρι που δεν ήταν βέβαιος αν την άκουγε ή όχι.

Σήκωσε το κεφάλι. Στην είσοδο του δωματίου στεκόταν μια πανύψηλη μελαχροινή γυναίκα. Τα μακριά μαύρα μαλλιά τυλίγονταν σαν μανδύας γύρω από το πανέμορφο κορμί που ήταν ντυμένο με ένα προκλητικό στρετς. Ο Δούκας, όμως, δεν έβλεπε τίποτε άλλο εκτός από τα μάτια της. Ήταν δυο άπατα πηγάδια μέσα στα οποία ένιωθε να βουλιάζει. Ήταν σαν ο χρόνος γύρω του να εί-

χε σταματήσει. Του φάνηκε πως κοιτιόντουσαν στα μάτια για μια ολόκληρη αιωνιότητα.

Ένα ειρωνικό αισθησιακό χαμόγελο χαράχτηκε στα κατακόκκινα χείλη που έρχονταν σε μεγάλη αντίθεση με το κάτασπρο δέρμα του προσώπου της. Τα κατάλευκα μεγάλα δόντια απλώθηκαν σαν μια μακριά σειρά από μικρές, μαρμάρινες πλάκες. Μια γλώσσα απίστευτα μακριά πέρασε από πάνω τους, αφήνοντάς τα υγρά και προκλητικά να λαμπυρίζουν στο φως του πολυέλαιου.

Την άλλη στιγμή, ο χρόνος άρχισε πάλι να κυλάει κανονικά και η μουσική σκέπασε με την κακοφωνία της τις ομιλίες και τα χαχανητά των καλεσμένων. Η Δήμητρα, που είχε στραμμένη την πλάτη στην περίεργη γυναίκα, γύρισε και την κοίταξε. Τα τεράστια μαύρα μάτια ανοιγόκλεισαν μόνο μια φορά και μετά η μυστηριώδης γυναίκα, που κανείς δεν φαινόταν να την είχε προσέξει, χάθηκε μέσα στο πλήθος.

Ο Δούκας είδε το κορμί της Δήμητρας να τρεμουλιάζει. Έπειτα, η κοκκινομάλλα γύρισε και του είπε: "Ιάσονα, η ώρα πέρασε και πρέπει να φύγω". Κοιτούσε γύρω της σαν παγιδευμένο αγρίμι, και ο Ιάσονας διαισθάνθηκε ότι καταπολεμούσε μια επιθυμία της να βγει αμέσως έξω χωρίς να χαιρετίσει κανέναν.

"Μια στιγμή! Και το ρίξιμο των χαρτιών;"

"Θα σε περιμένω αύριο στις 8 το βράδι", του είπε, έχοντας ήδη στραφεί προς την έξοδο. Στάθηκε μόνο μια στιγμή για να χαιρετίσει τον Τσαγκαράκη και μετά βγήκε σχεδόν τρέχοντας. Ο

Δούκας, γεμάτος περιέργεια από τη μυστηριώδη συμπεριφορά της, έκανε να την πάρει από πίσω, όταν ένα χέρι περάστηκε γύρω από το μπράτσο του και μια βραχνή γυναικεία φωνή του είπε: "Τί γίνεται, Ιάσονα; Εμείς δεν υπάρχουμε για σένα;"

Ο Δούκας χαμογέλασε νευρικά και άφησε τη γυναίκα του Τσαγκαράκη να τον παρασύρει προς μια μεγάλη παρέα στο κέντρο του δωματίου".

Το επόμενο βράδι στις 8, ο Δούκας βρισκόταν στην είσοδο μιας παλιάς πολυκατοικίας και χτυπούσε ένα κουδούνι το οποίο απλά περιείχε το όνομα της Δήμητρας γραμμένο με μαρκαδόρο. Αντιπαθώντας το πανάρχαιο ασανσέρ με την πρώτη ματιά, προτίμησε να ανέβει τους τρεις ορόφους με τα πόδια. Η πόρτα του διαμερίσματος ήταν μισάνοιχτη κι αυτός μπήκε επιφυλακτικά σε ένα σκοτεινό χωλ με δυο πολυθρόνες του στυλ της δεκαετίας του 70. Η Δήμητρα εμφανίστηκε από μια πλάγια πόρτα και του χαμογέλασε συγκρατημένα. Ήταν λίγο πιο χλωμή από το προηγούμενο βράδι. Φορούσε ένα φόρεμα με περίεργα ινδικά σχέδια και είχε ένα φουλάρι δεμένο γύρω από το λαιμό.

"Καλωσόρισες, Ιάσωνα. Πέρασε".

Την ακολούθησε σε ένα δωμάτιο το ίδιο σκοτεινό με το χωλ, που σε μια άκρη του είχε ένα παλιό δρύινο τραπέζι το οποίο θα έπρεπε να είχε δει καλύτερες μέρες.

"Κάθισε", του είπε η Δήμητρα. "Έρχομαι αμέσως".

Το περιβάλλον προκαλούσε μια έντονη ανησυχία στο Δούκα, που δεν μπορούσε να καταπολεμήσει μια πλημμύρα τρομαχτικών αναμνήσεων. Κοίταξε τρομαγμένα τις γωνίες, περιμένοντας από κάποια να αρχίσει να ανεβαίνει καπνός... Το χέρι του πήγε ενστικτωδώς στην τσέπη όπου κρατούσε συνήθως τη μικρή Μπερέτα, αλλά την ίδια στιγμή συνειδητοποίησε πως δεν είχε θεωρήσει σκόπιμο να την πάρει μαζί του σε μια φιλική επίσκεψη.

Ένας θόρυβος τον έκανε να τιναχτεί από τη θέση του, αλλά γυρίζοντας είδε πως απλά ήταν η Δήμητρα που ήρθε να καθίσει απέναντί του, κρατώντας στα χέρια της μια παλιά φθαρμένη τράπουλα Ταρό. "Έχουν βγει πολλές καινούργιες, αλλά εγώ δεν αλλάζω με τίποτα την τράπουλα του Γουέιτ".

Ο Δούκας ένευσε, αναγνωρίζοντας πως αναφερόταν στην κλασσική τράπουλα που τα σχέδιά της ήταν εμπνευσμένα από τις απόκρυφες διδασκαλίες του Τάγματος της Χρυσής Αυγής.

"Νομίζω ότι μπορούμε να αρχίσουμε", του είπε.

Ο Δούκας είχε την εντύπωση πως η παλιά του φίλη είχε μετανοιώσει για την πρόσκλησή της και ήθελε να τελειώνει μια ώρα αρχύτερα.

Η Δήμητρα τον έβαλε να διαλέξει το χαρτί που θα τον αντιπροσώπευε. Είχε μελετήσει ερασιτεχνικά τις τεχνικές και τους συμβολισμούς της τράπουλας Ταρό και έτσι διάλεξε πριν του το προτείνει η ίδια τον Βασιλιά των Μπαστουνιών.

Το χαρτί αυτό, σύμφωνα με κάποιους αντιπροσώπευε ένα μελαχροινό άτομο ενώ σύμφωνα με άλλους τα ζώδια της Φωτιάς. Γι'αυτόν, που ήταν και μελαχροινός και Τοξότης, συνδύαζε και τα δύο.

Δεν μίλησε καθόλου, καθώς έβλεπε τη Δήμητρα να παίρνει βαθιές ανάσες ενώ ταυτόχρονα ανακάτευε την υπόλοιπη τράπουλα με επιδέξιο τρόπο, έτσι ώστε ορισμένα χαρτιά να βρεθούν όχι μόνο σε διαφορετική αλλά και σε ανεστραμμένη θέση. Ύστερα, η μαντεία ξεκίνησε.

Η Δήμητρα χρησιμοποίησε μια σειρά από αλλεπάλληλα ριξίματα με μια μέθοδο αρκετά παράδοξη, προσπαθώντας να διαβάσει πρώτα το παρελθόν, μετά το παρόν και τέλος το μέλλον του.

Ο Διάβολος, το Επτά Μπαστούνι, το Επτά Καρό.

"Είχες πολλά μπλεξίματα σχετικά με τη Μαύρη Μαγεία" ερμήνευσε η Δήμητρα που φαινόταν να έχει μπει σε μια ελαφριά αυτοΰπνωση. Με θάρρος και αποφασιστικότητα κατάφερες να υπερνικήσεις τους κινδύνους, αν και μετά από μεγάλη προσπάθεια. Η νίκη σου αυτή δεν σε ωφέλησε οικονομικά και συνεχίζεις να έχεις μεγάλα προβλήματα σε αυτόν τον τομέα".

Ο Δούκας δεν μπορούσε παρά να σηκώσει τα φρύδια, αρκετά εντυπωσιασμμένος, όχι τόσο για τις ιδιότητες της τράπουλας Ταρό όσο για τις ικανότητες της Δήμητρας, η οποία μπορούσε να επιλέγει τις κατάλληλες ερμηνείες του κάθε χαρτιού που είχαν σχέση με την περίπτωσή του.

Το Εννιά Σπαθί, το Οκτώ Σπαθί, η Δικαιοσύνη α-

νεστραμμένη.

Το μέτωπο της Δήμητρας ζάρωσε. "Είσαι μπλεγμένος ή πρόκειται να μπλεχτείς σε κάποιο φόνο". Ο Δούκας την κοίταξε γεμάτος περιέργεια. Δεν υπήρχε κανένασς φόνος ανάμεσα στις λιγοστές τρέχουσες υποθέσεις του.

"Κάποιος πολύ κοντά σου, ή εσύ ο ίδιος, κινδυνεύει να βρεθεί στη φυλακή. Η δικαιοσύνη δεν θα μπορέσει να αποδοθεί".

"Θα φροντίσω να το πω στον μέλλοντα πελάτη μου", είπε ο Δούκας, προσπαθώντας να ελαφρύνει κάπως τη βαριά ατμόσφαιρα. Η Δήμητρα δεν φαινόταν να τον ακούει.

Η Ντάμα Σπαθί ανεστραμμένη, οι Εραστές, ο Θάνατος.

"Κάποια γυναίκα θα..."

Την ώρα εκείνη, η προσοχή του Δούκα αποσπάστηκε από ένα θρόισμα στο πίσω μέρος του παλιού διαμερίσματος. Η Δήμητρα δεν ήταν μόνη στο σπίτι. Ένα μικρό φως άναψε σε ένα κλειστό δωμάτιο και πίσω από το χοντρό ημιδιαφανές τζάμι ο Δούκας διέκρινε ένα γυμνό γυναικείο κορμί να τανίζεται νυσταγμένα. Στη σκέψη του ήρθαν πάλι τα δυο απύθμενα μαύρα μάτια που τον είχαν κοιτάξει το προηγούμενο βράδι.

Η Δήμητρα τελικά κατάλαβε πού ήταν στραμμένο το βλέμμα του. Γύρισε και κοίταξε πίσω της, ύστερα ξερόβηξε νευρικά. "Η Εύα είναι μια φίλη. Κοιμήθηκε εδώ χθες βράδυ".

"Θέλεις να πεις ότι κοιμόταν κοντά εικοσιτέσσερις ώρες;" είπε ο Δούκας χαμογελώντας, και

χωρίς να πάρει τα μάτια από το θέαμα που του προσφερόταν.

Το χλωμό πρόσωπο της Δήμητρας πήρε ένα κάπως πιο ρόδινο χρώμα. "Ξενυχτίσαμε λίγο παραπάνω". Κι ύστερα, με μια αγριότητα που ο Δούκας δεν ήξερε ότι διέθετε η παλιά του φίλη: "Δεν νομίζω, όμως, να σου πέφτει λόγος!"

Σηκώθηκε από το τραπέζι και έκλεισε την ενδιάμεση πόρτα του διαδρόμου. Ύστερα, γυρίζοντας στο τραπέζι, μάζεψε νευρικά τα χαρτιά. "Νομίζω πως σου είπα ό,τι είχα να σου πω", είπε στο Δούκα ψυχρά.

Έκπληκτος από αυτή την αλλαγή συμπεριφοράς, ο Δούκας σηκώθηκε και ετοιμάστηκε να φύγει. Η πόρτα του διαδρόμου άνοιξε.

Τα μαύρα μαλλιά γινόταν ένα με τη μαύρη μεταξωτή ρόμπα που μισόντυνε ή μάλλον μισόγδυνε το καταπληκτικό κορμί που εμφανίστηκε. Και πάλι, όμως, ο Δούκας δυσκολεύτηκε να αποσπάσει το βλέμμα του από τα μαύρα μάτια που έμοιαζαν να γαργαλούν τις πιο απόκρυφες γωνιές της ψυχής του.

"Δήμητρα", είπε η βαθιά αισθησιακή φωνή. "Μη διώχνεις τον κύριο Δούκα έτσι γρήγορα. Θα έπρεπε τουλάχιστον να του προτείνεις να του φτιάξεις το ωροσκόπιό του".

"Μα, Εύα..." Η φωνή της Δήμητρας Βερέκου ήταν πληγωμένη και εκνευρισμένη.

Η ψηλή γυναίκα δεν φάνηκε να την προσέχει. Τα μάτια της συνέχιζαν να είναι καρφωμένα πάνω στο Δούκα, ο οποίος είχε μαρμαρώσει μισοσηκω-

μένος από το κάθισμα.

"Αν δεν κάνω λάθος, θα πρέπει να είστε Τοξότης, κύριε Δούκα. Τοξότης ή Κριός".

"Το... Τοξότης", κατάφερε να ψελλίσει ο Δούκας. "Με ωροσκόπο Ιχθείς, αν δεν κάνω λάθος".

"Αν μας δώσετε την ακριβή ημερομηνία και ώρα της γεννήσεώς σας, είμαι σίγουρη ότι η Δήμητρα αύριο το βράδι θα σας έχει έτοιμο ένα γενέθλιο ωροσκόπιο. Έτσι δεν είναι, Δήμητρα;"

"Μα... μα..."

"Έτσι δεν είναι, Δήμητρα;" Η φωνή έμοιαζε με ξυράφι που γλιστρούσε πάνω σε λείο δέρμα.

Η Δήμητρα κοκκίνησε ακόμα περισσότερο και έσκυψε υποταγμένα το κεφάλι. "Έτσι είναι, Εύα".

"Μπορείτε να έρθετε αύριο την ίδια ώρα, κύριε Δούκα". Η φωνή αυτή τη φορά έμοιαζε με δυο κομμάτια βελούδο που τρίβονταν το ένα πάνω στο άλλο.

"Ναι, θα έρθω", είπε ο Δούκας μισοζαλισμένα, έδωσε την ακριβή ημερομηνία της γέννησής του και βγήκε από το διαμέρισμα χωρίς άλλη κουβέντα. Πίσω του, του φάνηκε πως άκουσε λυγμούς και ένα χαμηλό ειρωνικό γέλιο.

Μόλις βρέθηκε στο δρόμο, κούνησε το κεφάλι του βίαια λες και προσπαθούσε να ξυπνήσει από ένα όνειρο. Γύρισε και κοίταξε τη μαυρισμένη από το καυσαέριο πολυκατοικία. Γιατί είχε φύγει έτσι, χωρίς να πει κουβέντα;

Σκέφτηκε να ξαναγυρίσει, αλλά η θύμηση του εξώκοσμου βλέμματος έστεκε σαν ένα υλικό εμπόδιο μπροστά του. Θα ξαναγύριζε το επόμενο

βράδυ. Σίγουρα θα ξαναγύριζε.

Όλο το επόμενο πρωί δεν είχε καμιά διάθεση για δουλειά. Με βαριά καρδιά ακολούθησε τη σαραντάρα γυναίκα του μεγαλέμπορου στα ψώνια της, περίμενε υπομονετικά τρεις ώρες έξω από το κομμωτήριο και τελικά συμπλήρωσε στην αναφορά του πως ούτε και εκείνο το πρωινό είχε συναντήσει τον υποτιθέμενο εραστή της. Έφαγε άλλη μια ώρα σε μια αίθουσα ηλεκτρονικών παιχνιδιών, ταΐζοντας με πενηντάρικα ένα αχόρταγο μηχάνημα, και τελικά γύρισε εξουθενωμένος στο σπίτι του για να περιμένει τον ερχομό της νύχτας.

Γύρω στις έξι, ένιωσε ότι δεν μπορούσε να περιμένει άλλο και βγήκε στους δρόμους. Ήθελε να επισκεφτεί το διαμέρισμα της Δήμητρας νωρίτερα, αλλά η βελούδινη φωνή μέσα στο μυαλό του τού έλεγε να περιμένει.

Η φωνή βελούδο... Η φωνή ξυράφι...

Κάπου είχε δει ξανά αυτή τη γυναίκα. Ίσως, πάλι, να ήταν απλά η ενσάρκωση κάθε σκοτεινής σεξουαλικής επιθυμίας του ανδρικού φύλου.

Σκέφτηκε τη Δήμητρα.

Ίσως, και του γυναικείου.

Ένιωθε χιλιάδες έντομα να κόβουν βόλτα μέσα στην κοιλιά του. Ήταν κάτι παραπάνω από μια απλή σαρκική έλξη. Ήθελε να κατασπαράξει αυτήν την περίεργη γυναίκα και να κατασπαραχτεί από αυτήν.

Τον έπιασε πανικός. Είχε διεστραμμένες φαντασιώσεις, αλλά όχι μέχρις αυτού του σημείου.

Ο ήλιος είχε από ώρα χαθεί πίσω από τις ψηλές πολυκατοικίες. Τα φώτα της πόλης άρχισαν ένα ένα να ανάβουν. Κοίταξε το ρολόι του για χιλιοστή φορά. Ήταν οκτώ παρά είκοσι.

Περίμενε.... Περίμενε...

Στις οκτώ παρά πέντε, άρχισε να τρέχει προς το δρόμο όπου βρισκόταν το σπίτι της Δήμητρας.

Χτύπησε ανυπόμονα το κουδούνι, αλλά ο νωθρός βόμβος του ανοίγματος της εξώπορτας δεν ήρθε στα αυτιά του. Έσπρωξε τη βαριά σιδερένια πόρτα. Ήταν ανοιχτή.

Ανέβηκε τα σκαλιά τρέχοντας.

Η σκούρα πόρτα απέναντι από τον ανελκυστήρα έχασκε μισάνοιχτη. Το σπίτι ήταν σκοτεινό. Ψηλαφίζοντας τον τοίχο, κατάφερε να βρει τον διακόπτη και να ανάψει την καταθλιπτική λάμπα του μικρού χωλ.

“Δήμητρα;”

Καμιά απάντηση.

“Εύα;”

Χρειάστηκε να ξεροκαταπιεί αρκετές φορές πριν μπορέσει να προφέρει το δεύτερο όνομα.

Στο διαμέρισμα επικρατούσε νεκρική σιγή. Ο μόνος θόρυβος ήταν το ασταμάτητο μουρμουρητό της κυκλοφορίας του δρόμου από κάτω.

Μπήκε στο σκοτεινό διάδρομο. Μια γλυκερή μυρωδιά ήρθε στα ρουθούνια του. Τη γνώριζε καλά. Ήταν η μυρωδιά του θανάτου. Η πόρτα στην απέναντι άκρη ήταν μισάνοιχτη και το φως του χωλ άφηνε να φανεί η γωνιά ενός κρεβατιού.

Πάνω στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη η Δήμητρα.

Ολόγυμνη και ασφαλώς νεκρή. Κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε να είναι ζωντανός μετά από τόσες μαχαιριές στο λαιμό, στο στήθος και την κοιλιά. Το αίμα μούσκευε τα φτηνά συνθετικά σεντόνια σε απομίμηση σατέν. Δίπλα στο αριστερό πλευρό του πτώματος υπήρχε ένα μεγάλο μαχαίρι κουζίνας με άσπρη πλαστική λαβή.

Ο Δούκας είχε δει μερικά πτώματα στη σύντομη καριέρα του, και μάλιστα σε μια περίπτωση κάποια από αυτά περπατούσαν, αλλά ένιωσε το στομάχι του να σφίγγεται και να αναδεύεται προσπαθώντας να βγάλει όλο το μεσημεριανό του φαγητό. Άγγιξε το νεκρό κορμί και μετά το σεντόνι. Το πρώτο ήταν ακόμα ζεστό και το δεύτερο υγρό. Ο φόνος είχε γίνει πριν από λίγη ώρα, ίσως μερικά λεπτά.

Ο Δούκας ένιωσε ένα δυνατό σπρώξιμο στην πλάτη. Πριν καλά καλά το καταλάβει, βρέθηκε σε μια μακάβρια αγκαλιά με τη σφαγμένη κοπέλα. Τα μάτια του σχεδόν κόλλησαν στα νεκρά δικά της.

Ουρλιάζοντας σπαστικά, τινάχτηκε στο πλάι και κύλισε από το κρεβάτι, γραπώνοντας ενστικτωδώς το μαχαίρι που βρισκόταν δίπλα του. Γυρίζοντας, είδε με έκπληξη και τρόμο τα ατέλειωτα πόδια της Εύας να υψώνονται από πάνω του. Ήταν κι αυτή γυμνή, αν και τα μακριά μαύρα μαλλιά την έντυναν ως τη μέση σαν μια περίεργη εσάρπα.

"Ιάσονα, μου άρεσες από την πρώτη στιγμή που σε είδα" είπε η ονειρική φωνή. "Μη με απογοητεύσεις με το να φανείς ανίκανος σαν τους άλλους. Θα σε περιμένω αύριο το βράδι στο μπαρ Μαύρη Δαντέλα".

Ο Δούκας ένιωσε και πάλι το μυαλό του να μουδιάζει. Ήθελε να σηκωθεί και να αρπάξει την περίεργη γυναίκα, αλλά το κορμί του δεν τον υπάκουε. Η Εύα του χαμογέλασε για μια τελευταία φορά κι έπειτα μπήκε στο διπλανό δωμάτιο κλείνοντας πίσω της την πόρτα. Στα αυτιά του ήρθε απόμακρος ο ήχος της σειρήνας ενός περιπολικού.

Προσπάθησε να σηκωθεί όρθιος. Έχασε πολύτιμο χρόνο ανοίγοντας την πόρτα του δωματίου μέσα στο οποίο είχε χαθεί η Εύα. Στο δωμάτιο δεν υπήρχε κανένας. Το παράθυρο ήταν ανοιχτό, και ένα αέρακι ασυνήθιστο για την εποχή ανάδευε της παλιές κεντητές κουρτίνες. Πήγε να βγει τρεκλίζοντας προς τα έξω. Στην εξώπορτα έπεσε πάνω σε δυο οπλισμένους αστυνομικούς που εκείνη την ώρα έβγαιναν από τον ανελκυστήρα. Κοίταξε απορημένα πρώτα αυτούς και μετά τα ματωμένα του ρούχα. Μέσα σε λίγα λεπτά, ένα αυτοκίνητο τον οδηγούσε στα γραφεία της Ασφάλειας.

"Σας είπα ότι μπήκα μέσα στο διαμέρισμα μετά το φόνο! Ο αληθινός ένοχος βγήκε έξω λίγα δευτερόλεπτα πριν φτάσετε".

Το δωμάτιο μύριζε κλεισούρα, τσιγαρίλα και ανθρώπινο ιδρώτα. Δεν υπήρχαν οι εκτυφλωτικοί προβολείς που έβλεπε κανείς στις αστυνομικές

ταινίες, αλλά σίγουρα τα συναισθήματα που προκαλούσε ο χώρος ήταν τα ίδια.

"Δούκα, σταμάτα πια αυτό το ανόητο παραμύθι", είπε ο φαλακρός υπαστυνόμος, σκουπίζοντας το μέτωπό του με ένα τσαλακωμένο χαρτομάντηλο. "Αν γινόταν αυτό που ισχυρίζεσαι, θα πιάναμε αυτή την περίεργη γυναίκα στην είσοδο του διαμερίσματος. Ο μόνος που βγήκε, όμως, ήσουν εσύ, και το υπόλοιπο σπίτι αποδείχθηκε εντελώς άδειο".

"Χώθηκε στο δωμάτιο δίπλα στην κρεβατοκάμαρα του θύματος", είπε ο Δούκας, προσπαθώντας να διώξει τον καπνό που του έκαιγε τα μάτια. Ένα ρολόι στον τοίχο έδειχνε έντεκα και τέταρτο.

"Και μετά πέταξε", είπε ειρωνικά ο υπαστυνόμος, κουνόντας ζωηρά τα χέρια του και κάνοντας το τσιγάρο που κρατούσε να σκορπίσει νέες στάχτες στο τραπέζι και στο πάτωμα. Κόλλησε το πρόσωπό του στο πρόσωπο του Δούκα. "Το μπαλκόνι του διαμερίσματος είναι γωνιακό και δεν συγκοινωνεί με κανένα άλλο. Μήπως η ύποπτη για την οποία μας λες έβγαλε φτερά και πέταξε, ή μήπως πήδησε τρεις ορόφους μέχρι τον ακάλυπτο;".

Ο Δούκας αναστέναξε και έχωσε το κεφάλι μέσα στις παλάμες του.

"Εξάλλου", συνέχισε ο υπαστυνόμος, "κανένας γείτονας δεν είδε αυτή την περίφημη "γκόμενα" που περιγράφεις να μπαίνει στο σπίτι της Βερέκου. Αντίθετα", κι εδώ ο υπαστυνόμος κούνησε απειλητικά μπροστά στο Δούκα το κιτρινισμένο από την πίσσα νύχι του, "η γριά του απέναντι διαμερίσματος είδε εσένα ή κάποιον που σου έμοιαζε καταπληκτικά και φορούσε τα ίδια ρούχα, να επισκέπτεται τη Βερέκου και χθες το βράδυ, την ίδια περίπου ώρα".

Ο Δούκας ένιωσε μια διεστραμμένη επιθυμία να βάλει τα γέλια. Ήταν ακριβώς όπως στις ταινίες που χάζευε στην τηλεόραση όταν δεν είχε δουλειά να κάνει.

"Τα ρούχα σου ήταν μέσα στα αίματα, το μαχαίρι είχε τα δακτυλικά σου αποτυπώματα. Χρειάζονται και άλλες "αποχρώσες ενδείξεις" για να πειστεί ο δικαστής ότι είσαι ο δολοφόνος;"

Ο Δούκας έμεινε αμίλητος προσπαθώντας να σκεφτεί. Μετά την διάθεση για γέλια είχε τώρα την επιθυμία να βάλει τα κλάματα.

Ο υπαστυνόμος τον χτύπησε στον ώμο. "Δεν έχεις τη φτιασιά δολοφόνου. Το έγκλημα έγινε σε βρασμό ψυχής, έτσι; Η γκόμενα σου είπε κάτι, λογοφέρατε, σε έβρισε και σε απείλησε. Ήθελες μόνο να τη φοβίσεις, σωστά;"

Ο Δούκας κούνησε το κεφάλι πέρα δώθε. Για μια στιγμή σκέφτηκε πως ζούσε απλά ένα εφιάλτη και ότι αν προσπαθούσε με όλες του τις δυνάμεις θα κατάφερνε να ξυπνήσει. Αν ήταν όμως όνειρο, τον κρατούσε γερά παγιδευμένο στα δίχτυα του.

Ο υπαστυνόμος έσβησε το τσιγάρο σε ένα πλαστικό τασάκι, δίπλα σε μια ντουζίνα άλλα. Ξεφύσηξε τον τελευταίο καπνό μέσα από τα ρου-

θούνια του και σηκώθηκε. "Επαναλάβαμε την ιστορία αρκετές φορές και δεν νομίζω να υπάρχει λόγος για μία ακόμα", είπε. "Αύριο το πρωί θα παρουσιαστείς στον ανακριτή που θα αποφασίσει μαζί με τον εισαγγελέα για την προφυλάκισή σου – προσωρινή κράτηση το λένε τώρα, αλλά σίγουρα θα ξέρεις όπως είναι το ίδιο πράγμα. Σκέψου τα όσα σου είπα. Αν δεχτείς πως το έγκλημα έγινε σε βρασμό ψυχής θα ελαφρύνεις αρκετά τη θέση σου. Διαφορετικά..."

Άφησε τα λόγια του να πλανηθούν για λίγο στον αποπνικτικό αέρα του δωματίου και μετά έκανε νόημα σε έναν αστυφύλακα να πάρει τον Δούκα μαζί του.

Στο μικρό κελλί όπου τον κλείδωσαν, ο Δούκας είχε όλο τον καιρό να ξαναθυμηθεί με κάθε λεπτομέρεια τις καταστάσεις οι οποίες τον οδήγησαν σε εκείνο το σημείο. Ξάπλωσε στο στενό κρεβάτι, πήρε βαθιές ανάσες και προσπάθησε να χαλαρώσει.

Το πρώτο πράγμα που ήρθε στο μυαλό του ήταν το πτώμα της Δήμητρας. Ήξερε πως η εικόνα αυτή θα στοίχειωνε πολλά όνειρά του, αλλά για την ώρα προσπάθησε να το σκεφτεί όσο πιο αντικειμενικά γινόταν. Κάτι δεν ήταν σωστό στην όλη εικόνα... Κάτι δεν ταίριαζε ή κάτι έλειπε...

Το αίμα! Αυτό ήταν! Το αίμα δεν ήταν τόσο όσο θα έπρεπε να είναι. Το μαχαίρι βέβαια είχε κόψει πολλές αρτηρίες. Το αίμα στο σεντόνι ήταν αρκετό για να του λεκιάσει τα ρούχα, αλλά απο-

κλείεται να ήταν τρία ή τέσσερα λίτρα, όσα αυτά που θα έχανε ένας άνθρωπος από τέτοιες φοβερές πληγές... Πού είχε πάει το υπόλοιπο αίμα;

Σκέφτηκε μήπως ο φόνος είχε γίνει κάπου αλλού μέσα στο σπίτι, αλλά απέρριψε την ιδέα. Δεν είχε δει σε κανένα άλλο σημείο του διαμερίσματος κηλίδες και το σώμα ήταν πολύ ζεστό για να είχε συμβεί κάτι τέτοιο.

Στο μυαλό του ήρθε ξαφνικά η μορφή της Εύας, έτσι όπως στεκόταν από πάνω του λίγο πριν εξαφανιστεί. Τα λόγια της αντήχησαν στα αυτιά του σαν να τα άκουγε εκείνη τη στιγμή:

Μη με απογοητεύσεις σαν τους άλλους με το να φανείς ανίκανος. Θα σε περιμένω αύριο το βράδι στο μπαρ "Μαύρη Δαντέλα".

Το πρόσωπο... Πού είχε ξαναδεί το πρόσωπό της;

Μια φωτογραφία πέρασε αστραπιαία από το μυαλό του. Την ξανάφερε στη σκέψη και προσπάθησε να τη θυμηθεί καλύτερα. Στην τελευταία Έκθεση του Βιβλίου στο Ζάππειο είχε αγοράσει ένα λεύκωμα με φωτογραφίες της αθηναϊκής ζωής στις αρχές του 20ου αιώνα. Κάπου εκεί μέσα είχε δει μια γυναίκα που έμοιαζε στην Εύα καταπληκτικά. Μήπως ήταν μητέρα της; Αποκλείεται. Γιαγιά της; Μπορεί. Πριν όμως μπορέσει να βρει άλλα στοιχεία, έπρεπε να ξεφύγει από εκεί μέσα. Αν δεν έβρισκε τον αληθινό δολοφόνο μόνος του, ήταν σίγουρο πως θα περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στη φυλακή.

Ένιωσε τον κόσμο να σείεται γύρω του και μια

στιγμή αργότερα άκουσε τον ήχο από τζάμια που έσπαζαν. Πέρασαν αρκετά δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι τον είχε πάρει ο ύπνος πάνω στο στενό σκληρό κρεβάτι και πως η περίεργη έκρηξη τον είχε ξυπνήσει.

Έξω στο διάδρομο ακούγονταν πανικόβλητες φωνές. Κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα ήταν πέντε παρά δέκα. Έτρεξε προς την πόρτα τη στιγμή που μια δεύτερη έκρηξη, πιο δυνατή ή πιο κοντά του, συγκλόνιζε το κτίριο.

Άρχισε να χτυπάει με τις γροθιές του την πόρτα. “Ανοίξτε! Ανοίξτε μου, γαμώτο!”

Κάποιες φωνές από τα διπλανά κελλιά ενώθηκαν με τη δική του, αλλά οι άνδρες υπηρεσίας του κτιρίου φαίνονταν να έχουν εγκαταλείψει τον όροφο.

Χτύπησε για μια τελευταία φορά την πόρτα και μετά άρχισε να βηματίζει πέρα-δώθε μέσα στο στενό δωμάτιο. Το κτίριο της Ασφάλειας είχε δεχτεί βομβιστική επίθεση. Ίσως υπήρχαν και άλλοι εκρηκτικοί μηχανισμοί έτοιμοι να σκάσουν· κι αυτός ήταν παγιδευμένος σαν τον ποντικό στη φάκα.

Άκουσε ένα θόρυβο στην πόρτα. Το μικρό παραθυράκι στο πάνω μέρος της άνοιξε και μια αρμαθιά κλειδιά έπεσαν μέσα, στο πάτωμα. Ο Δούκας έτρεξε, τα άρπαξε και μετά προσπάθησε να δει ποιος ήταν ο περίεργος σωτήρας του. Το παραθυράκι, όμως, είχε και πάλι σφραγίσει απ'έξω.

Με τον ιδρώτα να στάζει αργά από το μέτωπο και τη μύτη του, ο Δούκας έψαξε να βρει το κλειδί του κελλιού του. Θυμόταν τον αριθμό. Ήταν το 23.

Άνοιξε και πετάχτηκε τρέχοντας έξω. Ο άγνωστος που τον είχε βοηθήσει είχε εξαφανιστεί. Περνώντας από το διπλανό κελλί, κοντοστάθηκε για λίγο. Ίσως κι αυτός ο δύστυχος ή η δύστυχη που ήταν εκεί μέσα, ένιωθε τον ίδιο φόβο και κινδύνευε από τον ίδιο θάνατο. Άνοιξε το παραθυράκι και πέταξε μέσα τα κλειδιά χωρίς να κοιτάξει δεύτερη φορά το απορημένο πρόσωπο που τον κοιτούσε. Ύστερα, κατευθύνθηκε προς τη σκάλα.

Περνώντας μπροστά από το γραφείο του αξιωματικού υπηρεσίας, διέκρινε ένα αστυνομικό μπουφάν και ένα πηλίκιο. Ελπίζοντας πως μέσα στο σκοτάδι και την αναστάτωση δεν θα πρόσεχαν ότι η υπόλοιπη στολή έλειπε, ο Δούκας φόρεσε το μπουφάν, τράβηξε το φερμουάρ μέχρι επάνω και κατέβασε το πηλίκιο μέχρι τα μάτια. Ύστερα, κάνοντας μια νοερή προσευχή σε όσες δυνάμεις τον άκουγαν, άρχισε να κατεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά.

Η τζαμαρία της εισόδου είχε διαλυθεί τελείως από την έκρηξη και οι περισσότεροι αστυνομικοί που είχαν εκείνη την ώρα υπηρεσία βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στο απέναντι πεζοδρόμιο.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά φώναξε με όση δύναμη είχε στα πνευμόνια του. “Κι άλλη βόμβα! Απομακρυνθείτε γιατί θα σκάσει όπου να' ναι!”

Μέσα στον πανικό που ακολούθησε, έστριψε στο πρώτο στενό και χάθηκε στη νύχτα, ενώ κάποιες σειρήνες είχαν αρχίσει να ουρλιάζουν πίσω

του.

Στην πρώτη ευκαιρία, πέταξε το μπουφάν και το καπέλο σε έναν μεγάλο κάδο σκουπιδιών και ύστερα συνέχισε με τα πόδια μέχρι μια αρκετά μακρινή στάση του λεωφορείου όπου οι πρώτοι εργαζόμενοι είχαν ήδη κάνει ουρά. Πρόλαβε το λεωφορείο τη στιγμή ακριβώς που ξεκινούσε. Για καλή του τύχη, οι αστυνομικοί στην σωματική έρευνα είχαν ξεχάσει να του αφαιρέσουν ένα μεταλλικό κατοστάρικο, κι ένας νεαρός άνδρας του το αντάλλαξε με ένα εισιτήριο. Το τελευταίο πράγμα που θα επιθυμούσε εκείνη τη στιγμή ήταν να τον πιάσουν επειδή δεν είχε ακυρωμένο εισιτήριο.

Δεν τολμούσε να ξαναγυρίσει στο σπίτι του. Θα ήταν ένα από τα πρώτα μέρη που θα επισκέπτονταν οι διώκτες του, αν δεν το είχαν ήδη κάνει το προηγούμενο βράδυ. Ο πανικός που τον έπιασε θα πρέπει να τον έκανε κάτωχρο, γιατί είδε πολλούς επιβάτες του λεωφορείου να τον κοιτούν με έκπληξη. Ένιωθε έτοιμος να λιποθυμίσει.

"Κύριε, είστε καλά;" τον ρώτησε μια ηλικιωμένη χοντρή γυναίκα.

"Ναι", ψέλλισε εκείνος. "Δεν έχω τίποτα".

Δεν είχε στην κυριολέξια τίποτα εκτός από τα ρούχα που φορούσε και ένα ακυρωμένο εισιτήριο. Θυμήθηκε ότι ένας παλιός του φίλος από το στρατό έμενε κοντά στο τέρμα της γραμμής. Πώς έλεγαν το δρόμο;...

Για καλή του τύχη, ο Παντελής, που ήταν σερβιτόρος σε ένα ζαχαροπλαστείο της Κηφισιάς, δούλευε εκείνη τη μέρα απογευματινή βάρδια και έτσι του άνοιξε αγουροξυπνημένος. Ο Δούκας δεν θέλησε να του κρυφτεί. Άλλωστε, η ώρα δεν του επέτρεπε καμιά συνηθισμένη δικαιολογία. Ο Παντελής τον άκουγε προσεκτικά ενώ έφτιαχνε καφέ σε ένα μικρό γκαζάκι, χλώμιασε αισθητά όταν του ανέφερε το φόνο και την απόδρασή του από την Ασφάλεια, αλλά τελικά γέλασε κάνοντας τη στάχτη από το τσιγάρο που κρατούσε στο στόμα του να πέσει στο βρώμικο πάτωμα.

"Δεν θα σε ρωτήσω αν όσα μου διηγήθηκες είναι αληθινά ή όχι", του είπε. "Δεν ξεχνώ τις φορές που με κάλυψες στον υπολοχαγό για τις κοπάνες μου από το στρατόπεδο. Φαίνεται πως ήρθε η ώρα να στο ξεπληρώσω".

Έμειναν μαζί όλο το πρωινό, συζητώντας για τα παλιά, αλλά ο φόβος παρέμενε πάντα ένα κουλουριασμένο αγρίμι σε μια γωνιά της ψυχής του Δούκα, παρατηρώντας τον με τα φλογισμένα του μάτια, έτοιμος να ορμήσει και να τον σπαράξει.

Γύρω στις τέσσερις, ο Παντελής έκανε νόημα στο Δούκα ότι έπρεπε να φύγει. "Αν θέλεις, μπορείς να μείνεις απόψε εδώ", του είπε.

Ο Δούκας κούνησε το κεφάλι. "Δεν θέλω να σε φέρω σε δυσκολότερη θέση. Άλλωστε, πρέπει να προσπαθήσω να βρω τον αληθινό δολοφόνο. Διαφορετικά, θα ζήσω όλη την υπόλοιπη ζωή μου είτε σαν φυγάς, είτε σαν φυλακισμένος".

Ο Παντελής γέλασε καλοσυνάτα, έβαλε το χέ-

ρι στην τσέπη και έβγαλε ένα μικρό μάτσο χιλιάρικα. "Πάρε αυτά για να τα βολέψεις τις πρώτες μέρες".

Ο Δούκας δέχτηκε τα χρήματα με ευγνωμοσύνη.

Ο Παντελής ήταν λίγο πιο κοντός, αλλά ο Δούκας δέχτηκε το φτηνό κουστούμι που του "δάνεισε" αφήνοντάς του σε αντάλλαγμα το δικό του. Ύστερα, οι δυο άντρες αγκαλιάστηκαν και χώρισαν μ' έναν βουβό αποχαιρετισμό. Ο Δούκας βγήκε στο δρόμο, και από απόμερα στενά τράβηξε προς το κέντρο. Σκόπευε να περάσει το βράδι σε κάποιο κινηματογράφο, μέχρι να έρθει η ώρα που περίμενε με αγωνία. Η ώρα για τη *Μαύρη Δαντέλα*.

Στο δρόμο του συνάντησε ένα αρκετά μεγάλο βιβλιοπωλείο, και δεν μπόρεσε να αντέξει στον πειρασμό να μπει μέσα για να αναζητήσει το λεύκωμα που θυμόταν ότι περιείχε την περίεργη φωτογραφία. Τη φωτογραφία της γυναίκας που έμοιαζε καταπληκτικά με την Εύα.

Όσο μπορούσε πιο αδιάφορα, κατευθύνθηκε προς τους πάγκους με τα βιβλία και τελικά ανακάλυψε αυτό που έψαχνε. Το λεύκωμα είχε στο εξώφυλλό του μια ασπρόμαυρη φωτογραφία της παλιάς Αθήνας με μερικά μαύρα αυτοκίνητα και αρκετό πλήθος να κυκλοφορεί στην Πανεπιστημίου. Από κάτω, με κόκκινα καλλιγραφικά γράμματα, υπήρχε ο τίτλος: *"Η Αθήνα στις αρχές του Αιώνα"*.

Ξεφυλλίζοντάς το, βρήκε τελικά τη φωτογραφία που έψαχνε. Τώρα που την έβλεπε με μεγαλύτερη προσοχή, συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν ακριβώς φωτογραφία αλλά πορτραίτο ζωγραφισμένο από το χέρι κάποιου παλιού καλλιτέχνη ο οποίος είχε καταφέρει να αποδώσει το πρόσωπο και το σώμα με φωτογραφική λεπτομέρεια.

Τα μάτια της "Εύας" τον κοιτούσαν μέσα από το πορτραίτο και θα έπαιρνε όρκο πως τα χείλη άλλαξαν σχήμα καθώς τα κοιτούσε και αψιδώθηκαν σε ένα ειρωνικό χαμόγελο. Η λεζάντα της φωτογραφίας έγραφε: *"Ευανθία Ηλιάδη, η νέα διάσημος τραγουδίστρια του ελαφρού θεάτρου άρτι αφειχθείσα εκ Σμύρνης."*

"Μπορώ να σας εξυπηρετήσω;"

Η ευγενική φωνή έκανε το Δούκα να τιναχτεί τρομαγμένος πίσω, αφήνοντας το βιβλίο. Γύρισε και είδε τη νεαρή στρουμπουλή υπάλληλο του βιβλιοπωλείου.

"Όχι, ευχαριστώ", ψέλλισε μέσα από τα δόντια. "Θα περάσω πάλι αργότερα. Κατευθύνθηκε βιαστικά προς την έξοδο.

"Μια στιγμή, κύριε".

Ο Δούκας κοντοστάθηκε.

Η παχουλή κοπέλα τον πλησίασε και πάλι. "Συγνώμη για την αδιακρισία, αλλά το πρόσωπό σας μου είναι γνωστό. Το είδα πρόσφατα στην τηλεόραση, ίσως και σήμερα το μεσημέρι, αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ πού".

"Εμφανίζομαι σε κάποιο διαφημιστικό", είπε απότομα ο Δούκας και βγήκε σχεδόν τρέχοντας από το βιβλιοπωλείο.

Χώθηκε σε έναν κουλτουριάρικο κινηματογράφο του κέντρου, κάθισε στην πρώτη σειρά και είδε, ή τουλάχιστον προσπάθησε να δει, το ίδιο έργο τρεις φορές. Ποτέ, ούτε ακόμα και τότε που προσπαθούσε να ξεφύγει από την κατάρα των επιστολών του Αντωνάκου, δεν είχε νιώσει τόσο πολύ κυνηγημένος, ίσως γιατί τώρα οι διώκτες του ήταν πολύ πιο απτοί και αληθινοί και αποτελούσαν αναπόσπαστο τμήμα του κόσμου στον οποίο ζούσε. Ενώ τα αυτιά του άκουγαν αδιάφορα τις πολωνέζικες φωνές των πρωταγωνιστών, το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς προσπαθώντας να συνδυάσει τα στοιχεία που είχε μέχρι εκείνη τη στιγμή στη διάθεσή του. Ο δολοφόνος ήταν σίγουρα η Εύα. Τί λόγο, όμως, είχε για να δολοφονήσει τη Δήμητρα; Ήταν φανερό ότι διατηρούσαν κάποιο ερωτικό δεσμό, αλλά η γνωριμία τους έμοιαζε πολύ πρόσφατη και λογικά δεν είχε κανένα κίνητρο, ούτε ακόμα και τη ζήλεια. Η Εύα, λοιπόν, έπρεπε να είναι παρανοϊκή, αλλά μια πανέξυπνη παρανοϊκή για να σχεδιάσει το φόνο με τέτοιο τρόπο ώστε να ρίξει την ενοχή επάνω του. Δεν είχε αμφιβολία για το ποιος είχε καλέσει την αστυνομία. Η βομβιστική επίθεση, όμως; Ήταν δυνατόν;

Ο Δούκας βλαστήμησε δυνατά. Ένα ζευγάρι κινηματογραφόφιλων από πίσω του τού φώναξαν αυστηρά να κάνει ησυχία.

Η Εύα περίμενε από αυτόν να δραπετεύσει. Στην ουσία πρέπει να τον είχε βοηθήσει. Του είχε

δώσει και το όνομα ενός μπαρ όπου θα τον περίμενε, αν και ο Δούκας, σίγουρος αρχικά ότι απλά τον κορόιδευε, ή ίσως πάλι θέλοντας υποσυνείδητα να την πιάσει ο ίδιος, δεν το είχε καν αναφέρει στην ανάκριση.

Αν είχε τα περιθώρια, θα έκανε μια σωστή έρευνα και ίσως τότε να ανακάλυπτε περισσότερα στοιχεία για αυτή την περίεργη γυναίκα. Ίσως σε αυτό να τον βοηθούσε και η ιστορία εκείνης που σίγουρα θα έπρεπε να είναι γιαγιά της, της Ευανθίας Ηλιάδη. Όμως, ήταν αργά για τέτοιου είδους "επαγγελματικές" έρευνες. Δεν θα μπορούσε να ξεφεύγει από την αστυνομία επ'άπειρον, ειδικά μια και, απ'ό,τι φαινόταν, όλα τα τηλεοπτικά κανάλια είχαν παρουσιάσει τη φωτογραφία του στα δελτία τους, ασφαλώς μαζί με εκτενές ρεπορτάζ για το αποτρόπαιο έγκλημα και συνέντευξη με τους συγγενείς του θύματος. Αν δεν έβρισκαν γονείς ή αδελφούς, αρκούσαν και οι ξάδελφοι.

Κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα κόντευε δώδεκα και σε λίγο θα τέλειωνε και η τελευταία παράσταση. Δεν είχε σημασία. Ήταν ώρα να επισκεφτεί τη "Μαύρη Δαντέλα". Είχε διαβάσει γι'αυτό το νέο μπαρ στο ΦΑΞ και ήξερε πως βρισκόταν σε κάποιο παράδρομο της Συγγρού. Σκληρή ροκ μουσική, τζαζ, μπλουζ, χαμηλά φώτα και πολύ πάθος. Το κατάλληλο περιβάλλον για μια τέτοια "μοιραία" συνάντηση.

Βγήκε μαζί με το λιγοστό πλήθος από τον κινη-

ματογράφο. Προχώρησε με γρήγορα βήματα προς το Σύνταγμα και για καλή του τύχη βρήκε γρήγορα έναν ταξιτζή που επέστρεφε στο σπίτι του στο Νέο Κόσμο και προθυμοποιήθηκε να του κάνει τη χάρη και να τον πάει μέχρι τη Συγγρού. Χώθηκε στο πίσω κάθισμα του μισοσκότεινου αυτοκινήτου, άκουσε με όσο το δυνατόν λιγότερα σχόλια την πολιτική ανάλυση του ταξιτζή, και τελικά κατέβηκε τρεις δρόμους πιο κάτω από το σημείο που βρισκόταν το μπαρ.

Κρύφτηκε στις σκιές μιας έρημης παρόδου και προσπάθησε να πάρει την τελική απόφαση.

Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να καλέσει την αστυνομία. Βαθιά μέσα του ήταν σίγουρος πως η Εύα με κάποιο τρόπο θα το καταλάβαινε και δεν θα εμφανιζόταν. Ακόμα, όμως, κι αν κάποιος τον πίστευε και τη συλλάμβαναν, τί την εμπόδιζε να τα αρνηθεί όλα; Ο Δούκας ήταν αυτός που είχε πιαστεί επ'αυτοφώρω, με τα ρούχα του λερωμένα από το αίμα της νεκρής και τα δακτυλικά του αποτυπώματα στο όργανο του φόνου. Όχι, θα πήγαινε να τη βρει μόνος του, να μάθει την αλήθεια και να την παραδόσει στις αρχές χωρίς κανένα ενδοιασμό. Άλλωστε, πέρα από κάθε ηθική υποχρέωση απέναντι στην κοινωνία, εδώ παιζόταν η υπόληψη και η ελευθερία του.

Στάθηκε λίγα μέτρα μακριά από την είσοδο του μπαρ. Ήταν ακόμα σχετικά νωρίς για ιδιαίτερη κίνηση και μόνο δυο-τρεις μοτοσυκλέτες ήταν αφημένες μπροστά στην πόρτα. Ένας πορτιέρης με ύψος σχεδόν το ίδιο με το φάρδος του, στεκό-

ταν κοιτάζοντας αφηρημένα την απέναντι πολυκατοικία. Ο Δούκας πλησίασε τον άνδρα που έφραζε με το σώμα του ολόκληρη την είσοδο.

Ο πορτιέρης τον κοίταξε εξεταστικά με τα μικρά, γουρουνίσια μάτια του. "Είσαι μέλος, έχεις κρατήσει τραπέζι, έχεις μαζί σου γυναίκα; Αν όχι, μπορείς να του δίνεις".

Το ποτήρι για το Δούκα ξεχείλησε. Όλες οι αγωνίες και οι ταπεινώσεις που είχε υποστεί το τελευταίο εικοσιτετράωρο βρήκαν διέξοδο εκείνη τη στιγμή. Με μια περίεργη λαβή που είχε μάθει από έναν φίλο του, γνώστη των πολεμικών τεχνών, άρπαξε τη χοντρή μύτη του πορτιέρη, τραβώντας με όλη του τη δύναμη τα ρουθούνια προς τα πάνω. Έγινε όπως το περίμενε. Ο πορτιέρης ένιωσε τόσο πόνο, ώστε δεν μπόρεσε να αντιδράσει στο ελάχιστο και σε λίγα δευτερόλεπτα είχε βρεθεί στο πεζοδρόμιο προσπαθώντας να βάλει στη θέση της τη μύτη του που νόμιζε πως είχε ξεκολλήσει.

Ο Δούκας κατέβηκε γρήγορα τα σκαλιά, ενώ ένας σκληρός παθιασμένος ρυθμός αντηχούσε στα αυτιά του.

Η αίθουσα του μπαρ ήταν σχεδον άδεια. Μόνο δυο τρία ζευγάρια καθισμένα σε τραπεζάκια χαμένα μέσα στις σκιές. Δυο νεαροί με αλογοουρές και πέτσινα μπουφάν ήταν καθισμένοι στα σκαμνάκια του μπαρ κοντά σε έναν ξερακιανό σαραντάρη μπάρμαν με κοντοκουρεμένο μαλλί και δυο ασημένια σκουλαρίκια στο αριστερό αυτί.

Όλοι είχαν στραμμένη την προσοχή τους προς

το κέντρο της αίθουσας, όπου κάτω από τους ήχους της ερωτικής ροκ μουσικής λυκνιζόταν ένα μισόγυμνο κορμί. Ο Δούκας προχώρησε σαν υπνωτισμένος και στάθηκε μερικά μέτρα μακριά, έχοντας σχεδόν ξεχάσει γιατί είχε έρθει σε εκείνο το μέρος.

Η Εύα φορούσε ένα πέτσινο μπούστο που το χοντρό του φερμουάρ έχασκε ανοιχτό αφήνοντας να φανούν τα μεγάλα στητά στήθη της. Το μαύρο δερμάτινο παντελόνι κολλούσε πάνω στα πόδια, στους μηρούς και την κοιλιά της τόσο πολύ, ώστε δεν άφηνε την παραμικρή καμπύλη της στη φαντασία. Οι μπότες της, μαύρες κι αυτές, έφταναν μέχρι τα γόνατα δεμένες με χοντρά κορδόνια ενώ στο κάτω μέρος κατέληγαν σε ψηλά μυτερά τακούνια.

Διασθάνθηκε αμέσως την παρουσία του, τίναξε το κεφάλι πίσω και τον κοίταξε. Τα μαλλιά της ήταν κολλημένα από τον ιδρώτα και το πάθος, δημιουργώντας μια περίεργη μαύρη δαντέλα πάνω στο πρόσωπό της. Η μεγάλη γλώσσα έγλειψε τα παχειά χείλη. Το μεγάλο στόμα άνοιξε σε μια υποψία χαμόγελου. Το μακρυδάχτυλο χέρι με τα μυτερά νύχια του έκανε νόημα να πλησιάσει.

Ο Δούκας την έφτασε και μην μπορώντας να ελέγξει τις κινήσεις του την άρπαξε από τη μέση, κόλλησε το κορμί του στο δικό της και άρχισε να χορεύει μαζί της. Ήταν ψηλή όσο κι αυτός, κι έτσι δεν χρειάστηκε να τεντωθεί για να φτάσει το αυτί του και να του ψιθυρίσει: "Ήξερα πως θα ερχόσουν! Ήξερα πως θα φαινόσουν αντάξιός

μου!"

Η γλώσσα χώθηκε στο αυτί του φέρνοντάς του έναν σπασμό ηδονής. Ύστερα, τα χείλη ξαναψιθύρισαν: "Και τώρα, μια τελευταία δοκιμασία".

Τον άφησε ξαφνικά και πισωπάτησε προς το σημείο που ήταν καθισμένοι οι δυο νεαροί άνδρες. "Θα πρέπει να με κερδίσεις από τους προκατόχους σου".

Οι δυο γεροδεμένοι νεαροί σηκώθηκαν από τα καθίσματα και χαμογέλασαν ειρωνικά. Ο ένας έχωσε το χέρι στην τσέπη του μπουφάν, κι όταν το ξανάβγαλε ένα μικρό ασημένιο φεγγάρι έλαμψε μέσα στο χέρι του. Ο δεύτερος έπιασε την άδεια μπουκάλα της βότκα που είχε δίπλα του. Έκαναν δυο βήματα προς το μέρος του.

Ο Δούκας ήταν άνθρωπος που πάντα μετρούσε τα λόγια και τις πράξεις του. Άλλωστε, σε ένα επάγγελμα σαν το δικό του δεν θα μπορούσε να προκόψει διαφορετικά. Εκείνη την ώρα, όμως, δεν είχε στο μυαλό του καμιά άλλη σκέψη και επιθυμία από το κορμί της Εύας. Βγάζοντας ένα ουρλιαχτό, έπεσε επάνω στους αντιπάλους του.

Το πόδι του σηκώθηκε, αλλά αντί να τιναχτεί ψηλά έπεσε με όλη του τη δύναμη πάνω στο μηρό εκείνου που κρατούσε το στιλέτο, χτυπώντας μαζί και το οπλισμένο χέρι που περίμενε την ευκαιρία να τιναχτεί προς τα πάνω για να ξεκοιλιάσει. Ο άνδρας έβγαλε μια κραυγή πόνου και έχασε την ισορροπία του. Την ίδια ώρα, ο αριστερός βραχίονας του Δούκα σταματούσε τη μπουκάλα που κατέβαινε προς το κεφάλι του. Το δεξί του

χέρι τινάχτηκε και τα τεντωμένα δάχτυλα πέτυχαν τον απροστάτευτο λαιμό. Ο άνδρας έπεσε κάτω γουργουρίζοντας και προσπαθώντας να πάρει ανάσα. Την άλλη στιγμή, η μύτη του παπουτσιού του Δούκα έβρισκε τον δεύτερο στη βάση της μύτης, ενώ εκείνος προσπαθούσε να βρει μέσα στο μισοσκόταδο το πεσμένο μαχαίρι. Ο άνδρας τινάχτηκε προς τα πίσω, χτύπησε το κεφάλι στο μπαρ και σωριάστηκε σαν σακί με πατάτες με την πλάτη ακόμα στηριγμένη πάνω στο σκούρο ξύλο.

Ο Δούκας πλησίασε τον δεύτερο που προσπαθούσε να πάρει ανάσα, τον άρπαξε από τα αυτιά και σήκωσε απότομα το γόνατό του. Άκουσε δόντια να σπάνε κι ένα πνιχτό βογγητό.

Ένιωσε ένα χέρι να του αγγίζει τον ώμο. Η γροθιά του τινάχτηκε πίσω και πέτυχε ένα λείο σαγόνι. Γυρίζοντας, είδε την Εύα να χαιδεύει με την ανάστροφη του χεριού το χτυπημένο της πρόσωπο. Το κάτω χείλος είχε κοπεί, και μια σταγόνα αίμα, κόκκινο σαν ρουμπίνι, ανάβλυσε από τη μικρή αμυχή. Το πήρε στα δάχτυλά της και το έγλειψε αισθησιακά. “Ναι”, μούγκρισε, “Πραγματικά δεν έκανα λάθος στην επιλογή μου”.

Ύστερα, χωρίς να πει άλλη κουβέντα, έπιασε το Δούκα από το μπράτσο, ανέβηκαν τα σκαλιά, και περνώντας μπροστά από τον έκπληκτο και φοβισμένο πορτιέρη χάθηκαν μέσα στη νύχτα.

Όπως αποδείχθηκε, το σπίτι της Εύας, ή τουλάχιστον αυτό που χρησιμοποιούσε εκείνη τη βραδιά για σπίτι της, ήταν μόλις δυο στενά πιο

κάτω. Μια παλιά μονοκατοικία με πράσινα σφαλιστά πατζούρια.

Όλα είχαν θολώσει στο μυαλό του Δούκα. Δεν μπορούσε να θυμηθεί πώς βρέθηκε γυμνός πάνω στο μεγάλο διπλό κρεβάτι με τα μπρούτζινα κάγκελα. Το κορμί από πάνω του ήταν αφάνταστα απαλό αλλά και αφάνταστα κρύο. Ήθελε απεγνωσμένα να χύσει μέσα του τη ζεστασιά που έβραζε στο δικό του κορμί. Φτάνοντας στον οργασμό, ένιωσε ένα μέρος από την ψυχή του να ρουφιέται μέσα στο σώμα της.

Με ένα μικρό κομμάτι του μυαλού του, αυτό που διατηρούσε ακόμα κάποια ίχνη λογικής, κατάλαβε πως όλη αυτή την ώρα η Εύα δεν είχε δείξει κανένα σημάδι ηδονής, πάθους ή ικανοποίησης. Τα μάτια της έμοιαζαν να τον περιγελούν ή να απολαμβάνουν με συγκατάθεση ένα απλοϊκό θέαμα. Ύστερα, όμως, ενώ εκείνος έγερνε το κεφάλι στο πλάι, αναστενάζοντας βαθιά, τα μάτια αυτά πήραν μιαν άλλη όψη, γνώριμη...

“Ιάσονα”, είπε μια φωνή βραχνή από πόθο, “τώρα ήρθε η ώρα και για τη δική μου ηδονή”.

Τα μυτερά σαν ξυράφια δόντια που καρφώθηκαν στο λαιμό του τού φάνηκαν σχεδόν σαν κάτι το φυσιολογικό. Ήταν ανόητος που δεν είχε θελήσει να το πιστέψει νωρίτερα.

Όταν ξύπνησε, αμυδρά μονάχα θυμόταν τα όνειρά του. Προτιμούσε να τα ξεχάσει. Δεν ήταν ευχάριστα. Το φως του πορτατίφ στο πλάι του κρεβατιού ήταν αναμμένο. Κοίταξε την ώρα...

Δέκα...

Δέκα το πρωί;

Σηκώθηκε με κόπο και πλησίασε το παράθυρο, προσπαθώντας να διακρίνει μέσα από τις γρύλιες.

Σκοτάδι.

Κοιμόταν μια ολόκληρη μέρα!

Ένιωσε ένα ελαφρύ τσούξιμο στο λαιμό. Πασπάτεψε το σημείο με τα δάχτυλά του. Δυο μικρές επουλωμένες πληγές που προεξείχαν από το υπόλοιπο δέρμα.

Η πόρτα άνοιξε και η Εύα μπήκε μέσα, φορώντας ένα μεταξωτό κόκκινο κιμονό με χρυσά κεντήματα.

Κρατώντας ακόμα το λαιμό του, ο Δούκας ξεροκατάπιε και είπε: “Αν άφηνες τη Δήμητρα για λίγο ακόμα ζωντανή, ίσως να έβρισκε στο ωροσκόπιό μου γιατί είναι η μοίρα μου να μπλέκω συνέχεια με το υπερφυσικό”.

Η Εύα κούνησε τους ώμους. “Κάποια περίεργη θέση του Ποσειδώνα ή του Ουρανού, ίσως. Κάποια αλλοτινή ζωή σαν κυνηγός μαγισσών”. Γέλασε ειρωνικά.

“Εσύ και η Εύα Ηλιάδη είστε το ίδιο πρόσωπο”, μουρμούρισε ο Δούκας.

Για πρώτη φορά τα μαύρα μάτια κατέγραψαν κάποια έκπληξη. “Είχες δει το πορτραίτο και το θυμόσουν; Η μνήμη σου είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη”. Τίναξε πίσω τον μαύρο καταρράκτη των μαλλιών της. “Ναι, ζω στην Αθήνα κοντά έναν αιώνα τώρα. Είναι περίεργο, αλλά δεν την έχω ακόμα βαρεθεί”.

“Βρικόλακες στη σημερινή εποχή; Πώς είναι δυνατόν;”

Η Εύα τον πλησίασε και του χάιδεψε τα μαλλιά. “Μερικά πράγματα δεν εξηγούνται. Αν κι έχω διαβάσει πολλά βιβλία και θεωρίες πάνω στο θέμα, ακόμα κι εγώ δεν έχω σχηματίσει μια ολοκληρωμένη γνώμη. Ο κόσμος όμως έχει περίεργες ιδέες για το είδος μου. Σε άλλα σημεία υπερβάλλουν και σε άλλα ούτε καν αγγίζουν την αλήθεια. Πάντως, αν θέλεις να ξέρεις, είμαι εκατόν εξήντα επτά χρονών, από τα οποία μόνο στα είκοσι επτά αντίκρυζα το φως της μέρας”.

“Πώς...”

Η Εύα έφυγε από κοντά του και κατευθύνθηκε προς το κρεβάτι. “Ο πατέρας μου ήταν έμπορος από τη Σμύρνη και έκανε ταξίδια στην Οδυσσό. Όταν η μάνα μου πέθανε, άρχισε να με παίρνει μαζί του. Σε ένα από τα ταξίδια αυτά γνώρισα και τον Ντμίτρι”.

“Αυτός σε...”

“Με έκανε γυναίκα και βρικόλακα. Ο ίδιος είχε μπει στις τάξεις των απέθαντων μόλις λίγα χρόνια πριν”. Κούνησε το κεφάλι. “Ο φτωχός Ντμίτρι! Ήταν απρόσεκτος, και οι απρόσεκτοι βρικόλακες δεν ζουν για πολύ, ιδίως σε μέρη όπου οι άνθρωποι πιστεύουν στην ύπαρξή τους και παίρνουν τις ανάλογες προφυλάξεις”.

Ο Δούκας έπιασε το κεφάλι με τα χέρια του. “Μα, αν όλα αυτά είναι αλήθεια, αν ο κάθε βρικόλακας μετατρέπει τα θύματά του σε νέους βρικόλακες, τότε ολόκληρος ο κόσμος θα είχε γεμίσει

ζωντανούς νεκρούς!".

Η Εύα κούνησε το κεφάλι. "Ιάσονα, έχεις επηρεαστεί κι εσύ όπως κι ο περισσότερος κόσμος από τις ανόητες ταινίες τρόμου. Η προσφορά της αθανασίας είναι ένα δώρο που δεν δίνουμε στον καθένα. Άλλωστε, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, ο ανταγωνισμός θα γινόταν πολύ μεγάλος για όλους".

Κάθισε σε μια καρέκλα και σταύρωσε τα πόδια, αφήνοντας να φανούν οι μαύρες κάλτσες που έντυναν τις ατέλειωτες γάμπες της.

"Είμαστε αρπακτικά πλάσματα, Ιάσονα, και το καθένα οριοθετεί τη δική του περιοχή. Συνήθως δίνουμε την προσφορά σε κάποιον που να αξίζει για σύντροφός μας". Στράβωσε τα χείλη. "Η καϋμένη η Δήμητρα ήταν τόσο παθητικό και άβουλο πλάσμα. Κρίμα, γιατί ήταν τόσο ερωτευμένη μαζί μου". Γέλασε χαιρέκακα. "Τόσο ερωτευμένη που δεν στάθηκε ικανή να προμαντέψει στα χαρτιά τον ίδιο της το θάνατο!"

"Κι εγώ; Τί ρόλο θα παίξω εγώ;" είπε ο Δούκας που ένιωθε πάθος, αηδία και τρόμο να ανακατεύονται σε ένα απερίγραπτο στρόβιλο μέσα του.

"Εσύ", είπε η Εύα, και σηκώθηκε, "είσαι πραγματικά αντάξιός μου. Σε δοκίμασα και ξέρω πως έχεις τη φωτιά της επιβίωσης μέσα σου. Διέκρινα την αύρα σου και την είδα να καίει με ζωηρά χρώματα. Έχεις ξεγελάσει πολλές φορές το θάνατο. Αυτή τη φορά, θα τον ξεγελάσεις οριστικά".

Άφησε το κιμονό να πέσει στο πάτωμα. Οι ζαρτιέρες και οι μαύρες κάλτσες ήταν τα μόνα πράγ-

ματα που φορούσε από κάτω. Άπλωσε τα χέρια προς το μέρος του. Το κορμί της έτρεμε από έναν πόθο που ξεπερνούσε την απλή σεξουαλική επιθυμία. Ένιωσε το δικό του να ανταποκρίνεται. Την άρπαξε βίαια και την κόλλησε στον τοίχο.

Έκαναν βίαιο έρωτα, παλεύοντας σαν αγρίμια. Μαζί με τον οργασμό του, τα δόντια της καρφώθηκαν για δεύτερη φορά στο λαιμό του. Αυτή τη φορά, ρουφούσε το αίμα του αχόρταγα χωρίς να σταματήσει. Ο Δούκας άρχισε να βυθίζεται σε μια γλυκιά σκοτοδίνη. Σε κάποια απόμερη άκρη του μυαλού του ήξερε πως επρόκειτο να πεθάνει.

Δεν τον ενδιέφερε.

Χαμογέλασε ηλίθια, κοιτάζοντας το ραγισμένο ταβάνι με μάτια που θάμπωναν.

Κάτι σαν υγρή φωτιά του άγγιξε τα χείλη, κάνοντας τον να ξυπνήσει από τη νάρκη του. Ήταν κάτι γλυκό και αλμυρό συνάμα, απίστευτα δυνατό, αφάνταστα μεθυστικό. Άρχισε να ρουφάει αχόρταγα.

Νέα δύναμη κύλισε μέσα στις παγωμένες φλέβες του. Άρπαξε την πηγή της ενέργειας και πίεσε τα χείλη του με ολη τους τη δύναμη, βυζαίνοντας άπληστα. Πριν όμως χορτάσει, κάτι τον έπρωξε πίσω.

Τα μάτια του εστιάστηκαν και πάλι. Ήταν ακόμα στο κρεβάτι και η Εύα βρισκόταν γονατισμένη δίπλα του. Συνειδητοποίησε πως ρούφαγε αίμα από τον ανοιγμένο καρπό του χεριού της.

"Καλωσόρισες, Ιάσονα", του είπε βραχνά. "Καλωσόρισες στην καινούρια σου ζωή". Το στόμα,

το πηγούνι, ο λαιμός και τα στήθια της ήταν ακόμα υγρά και κόκκινα από το αίμα.

Το αίμα του.

Την άγγιξε. Για πρώτη φορά την αισθάνθηκε ζεστή.

Ένιωθε μέσα του μιαν ανυπόφορη δίψα. Μια δίψα που το λιγοστό αίμα που του είχε προσφέρει δεν είχε κορέσει. Γεμάτος ντροπή αλλά και απληστία, προσπάθησε πάλι να φέρει τον ματωμένο καρπό της προς το στόμα του.

Εκείνη τον απώθησε ευγενικά αλλά αποφασιστικά. "Σου πρόσφερα όσο σου χρειαζόταν για την Αλλαγή. Είναι κάτι που είχα πάρα πολλά χρόνια να κάνω. Ξέρω πώς νιώθεις, γιατί θυμάμαι αμυδρά την ίδια αίσθηση πριν από ενάμισι αιώνα. Μην ανησυχείς, έχω φροντίσει για το πρώτο σου αληθινό γεύμα".

Τον άφησε ξαπλωμένο και βγήκε έξω, αφήνοντας την πόρτα μισάνοιχτη. Γύρισε πίσω κρατώντας από το χέρι ένα μικρό γυφτάκι. Ένα κοριτσάκι που δεν θα πρέπει να ήταν παραπάνω από πέντε χρονών. Το παιδί την ακολουθούσε άβουλα, σαν υπνωτισμένο και δεν φαινόταν να καταλαβαίνει πού βρίσκεται.

"Τίποτα πιο γλυκό από το αίμα ενός παιδιού", είπε η Εύα χαμογελώντας διαβολικά. "Οι γονείς της έχουν άλλα επτά παιδιά και σίγουρα δεν πρόκειται να την αναζητήσουν. Είναι δική σου".

Έφερε το μικρό κορίτσι κοντά στο Δούκα και το έβαλε να καθίσει στην άκρη του κρεβατιού.

Η δίψα του Δούκα έγινε μια φωτιά που έκαιγε

τα σωθικά και το μυαλό του. Άρπαξε το παιδί και βύθισε τους νέους μεγάλους του κυνόδοντες στον τρυφερό λαιμό. Το παιδί έβγαλε ένα πνιχτό βογγητό και μετά έμεινε ακίνητο. Μόνο ένα ελαφρύ τρέμουλο έδειχνε πως ήταν ακόμα ζωντανό.

Ο Δούκας ένιωσε το μικρό χεράκι να σφίγγει φοβισμένα το δικό του.

Τί κάνω; σκέφτηκε. Πώς άφησα αυτή τη γυναίκα να με μετατρέψει σε κτήνος μέσα σε λίγες στιγμές;

Κάπου, μέσα στα σκοτάδια που έπνιγαν την ψυχή του, βρήκε την άγκυρα του οίκτου και κρατήθηκε από εκεί. Συγκράτησε τη δίψα του. Έσπρωξε το παιδί στο πλάι.

Το πρόσωπο και το κορμί της Εύας δεν του προκαλούσαν πια πόθο αλλά αηδία. Δεν έβλεπε πλέον μπροστά του μια πανέμορφη γυναίκα αλλά ένα αιμοβόρο τέρας, βγαλμένο από τους πιο σκοτεινούς εφιάλτες της ανθρωπότητας. Η οργή τον έπνιξε σαν ξαφνικό κύμα.

"Σκύλα!" είπε μέσα από τα δόντια.

Τα μάτια του έπεσαν στην παλιά ξύλινη καρέκλα. Θυμήθηκε μια άλλη σκηνή, ένα άλλο τέρας...

Άρπαξε την καρέκλα και τη χτύπησε στο πάτωμα με όλη του τη δύναμη. Από τα συντρίμια τράβηξε ένα καρεκλοπόδαρο που η μια του άκρη είχε τσακίσει, αφήνοντας μια αιχμηρή κόψη. Το γέλιο πάγωσε στα χείλη της Εύας.

"Είσαι τρελός; Τι πας να κάνεις;"

Το αίμα του που ρουφούσε όλο το βράδυ την έκανε νωθρή. Τον είχε αγαπήσει όπως ένα άγριο

ζώο αγαπά το ταίρι του και αυτός ο παράξενος έρωτας στάθηκε η καταστροφή της. Για μια βραδιά μετά από αμέτρητα χρόνια είχε αφήσει την επιφύλαξη η οποία τη συντηρούσε στην παράξενη ζώνεκρη ύπαρξή της, κι αυτή η βραδιά ήταν η τελευταία.

Η σπασμένη άκρη του καρεκλοπόδαρου διαπέρασε τα πλευρά της ακριβώς κάτω από τον αριστερό μαστό και καρφώθηκε στην καρδιά της.

Άρπαξε το Δούκα και κόλλησε το κορμί της επάνω του. Τα μαλλιά της άσπριζαν και βαθιές ρυτίδες άρχισαν να αυλακώνουν το πανώριο πρόσωπό της. Μόνο τα μάτια της παρέμεναν τα ίδια.

“Ηλίθιε!” ψιθύρισε. “Θα μπορούσαμε να κάνουμε τόσα πολλά μαζί...”

Ο Δούκας είχε κλείσει τα μάτια και έτρεμε σύγκορμος, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα αναφυλλητά του. Ένιωσε τα μακρυά δάχτυλα να ζαρώνουν και να χάνουν τη σάρκα τους καθώς έσφιγγαν τους γυμνούς του ώμους. Ύστερα, το σφίξιμο χαλάρωσε.

Μπροστά του βρισκόταν μονάχα ένας μικρός σωρός σκόνης.

Άφησε το καρεκλοπόδαρο να πέσει από τα άτονα δάχτυλά του.

Γύρισε και κοίταξε το μικρό γυφτάκι που είχε ζαρώσει σε μια γωνιά και τον κοιτούσε με τα τεράστια σκούρα μάτια του. Προσπάθησε να του χαμογελάσει καθησυχαστικά, αλλά δεν τα κατάφερε. Οι εικόνες που είχε δει το εκείνο το βράδυ θα στοίχειωναν όλη την υπόλοιπη ζωή του.

Όσο για τον ίδιο...

Με το μικρό του δάχτυλο χάιδεψε τα καινούρια μυτερά του δόντια. Πλησίασε το παράθυρο και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Πίσω από τις πολυκατοικίες ο ουρανός είχε αρχίσει να φωτίζει.

Σκέφτηκε πόσο ανόητος ήταν που άφησε το τελευταίο ηλιοβασίλεμμα της ζωής του να περάσει κλεισμένος σε έναν κινηματογράφο παρακολουθώντας ένα ανιαρό πολωνέζικο έργο!..

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

Ιστορίες με τους ανήσυχους νεκρούς που βγαίνουν από τους τάφους τους για να βασανίσουν τους θνητούς και να ρουφήξουν τη ζεστή πηγή ζωής - το αίμα.

Ιστορίες με όντα που μαγνητίζουν με την ομορφιά τους ή παραλύουν με την ασχήμια τους τα υποψήφια θύματά τους.

Ένα βιβλίο για το ασίγαστο δέος κάθε ανθρώπινης ψυχής μπροστά στο θάνατο!